AKCE!

Časopis Antifašistické akce ● srpen 2005 ● číslo 11 ● dobrovolný příspěvek – 30 Kč / 40 Sk

JINÁ ZPRÁVA O DVOU PAPEŽÍCH

Obsah

Editorial

Vítáme vás v novém - jedenáctém - čísle našeho časopisu Akce - druhém v roce 2005. A v tom by měl být právě úspěch čísla 11 - zvyšujeme periodicitu. Do konce roku počítáme s vydáním dalšího čísla - tzn. že, když počítáme desítku za dvojčíslo, dostaneme se na „chtěnou“ čtvrtletní periodicitu. A pro další rok počítáme se čtyřmi regulérními čísly. A ačkoliv má toto číslo opět malinko nadbytek stran - 48 - považujeme ho za regurélní „jednočíslo“. Žel cenu musíme stabilizovat na hladině 30,- Kč za každé další číslo, protože náklady na tisk se neustále zvyšují a předchozí číslo bylo značně proděléčné. Ale věříme, že po obsahové i vizuální stránce vás opět nezklameme.

V posledním letošním (podzimním) vás budeme informovat o naší nové službě pro čtenáře Akce do jejího dalšího ročníku. Vzhledem k tomu, že se nám začíná úspěšně dařit - a pevně věříme, že se nám tak bude vést i nadále - dělat z Akce vcelku pravidelný čtvrtletník, hodláme zavést pro „spokojené“ předplatné.

Další záležitostí, na kterou bychom chtěli/y upozornit, jsou tzv. „reciproční dohody“. Člověku či subjektu, jež nám poskytne nějakou zajímavou protislužbu (např. slevu nebo distribuci některých našich materiálů v kamenném obchodě bez připočítávání rabatu k dobrovolnému příspěvku za poskytnutý materiál) poskytneme prostor pro reklamku či upoutávku na stránkách Akce.

Číslo 11, jak už napovídá obálka, se v hlavním článku věnuje výměně na papežské stolici. V úvodní sekci „téma: papežové“ tak narazíte na velmi zajímavý článek **Jiná zpráva o dvou papežích**, který vás seznámí s méně známými aspekty vatikánské zahraniční politiky ve druhé polovině 20. století. V rubrice „stalo se u nás“ vás seznámíme v textu **Spojení spojených** s podtitulem *Krajní pravice se spojila pod praporem Národní strany* s aktuálním vývojem na naší neofašistické předvolební scéně. Následuje popis právě předvolebních vystoupení Národní strany - nejdříve bohumínský **Ultrapropadák ultrapravice** a poté report **Otrokovice zůstaly antifašistické!** a zhodnocení **Otrokovice jsou antifašistickým městem** o veleúspěšném narušení jejich akce. V článcích **1. Máj 2005 v Brně** a **1. Máj 2005 v Kutné Hoře** se vracíme k prvomájovým událostem a v textu **Pochod za kapitalismus okořenilo několik anarchistických vajíček** na začátek června do Brna. Následuje kratičká zprávička **Neonacista Brož opět před soudem**. Poté se můžete v textech **Chcete další důkaz demokracie? My už opravdu ne!** a **Mostecký klub „Za vraty“ napaden neznámými žháři** seznámit se staršími událostmi v Mostě. V sekci „stalo se v zahraničí“ si můžete přečíst články **Zákaz neonacistického pochodu v Berlíně není řešení** a **Jak to nakonec v Berlíně dopadlo** o velké neonacistické demonstraci v německém Berlíně u příležitosti oslav konce 2. světové války 8. května. Dále si zde můžete přečíst texty **Další, člověkem zaviněná tsunami** o přístupu USA a Velké Británie k lidským právům v kontextu s ničivou přírodní katastrofou, **Kolumbie - další krev na jejich rukou** o vraždě Luise Eduarda Guerra, **Švédská taktika proti fašistické mobilizaci** ke každoročnímu pochodu salemským předměstím, **Irácká televize vysílá orwellovská „přiznání“ bojovníků hnutí odporu**, **Anarchistický 1. Máj v Moskvě**, **Populární email ZIPLIP končí**, **Argentinské samosprávné továrně Zanon hrozí nebezpečí**, **Zemřel Antonio Téllez Solá** a **Anarchista zabit policií v Bogotě**. Dále tu máme ještě jednočlánkovou rubriku „prohlášení“ **Svět 2005** s podtitulem *Prohlášení sekretariátu MAP*. V sekci „rozhovor“ si určitě přečtěte zajímavé povídání s anarchistickou kapelou z USA **RAMBO**. V následující rubrice „teorie“ naleznete texty **Federalismus, samospráva a antinacionalismus** a krátkou úvahu **Nahlédnout za obzor** na téma fungování svobodné společnosti. V „historii“ by vám neměly uniknout dvě související statě - **Fašistický terorismus v Itálii** a **Anarchista, který neuměl létat** nejen o smrti Giuseppe Pinelliho. Poslední sekce „umění a recenze“ vám přináší první díl článku o oficiálními médii letos velmi oslavovaných Voskovcovi a Werichovi **Humorem proti fašismu** s podtitulem *politické hry Osvobozeného divadla 1932 - 1938 (díl 01)*. Sérii výborných kratičkých článků na pokračování o životech méně známých anarchistů/kách **Žít anarchií** *(díl 01)* - tentokrát o bulharském anarchistovi A. M. Nakovovi a ruské anarchistce M. Steimer - si můžete přečíst v rubrice „hnutí: životopisy“, která se nám vklínila do „umění“. Dále pak pokračujeme recenzí na novou knížku velkého amerického „vzteklouna“ **Michael Moore: Kde domov Tvůj...?**, průřezem tvorbou španělské kapely Disidencia **Řešení je ve tvých rukou**, autorskou povídkou **Nenávist** a celé putováním tímto číslem zakončíte seznámením s postavou amerického písničkáře **Písně IWW - Joe Hill**.

Ani v tomto čísle vás neochudíme o populární rubriku „koutek humoru“, která je však jako obvykle rozptýlená po celé Akci a čítá 3 kousky komiksu **Black & Red Meat** - Homosexualita, Autonom a Revoluce, ani o tradiční plakát - tentokrát s rodinkou Simpsonů na prostřední dvojstraně. ★★★

Přejeme příjemné počtení.

redakce

Prohlášení ke genderové korektnosti textů uveřejňovaných v časopise Akce!

Uvědomujeme si, že česká gramatika je sexistická, ale zároveň též víme, že všechny články uveřejněné v našem časopisu nejsou z lingvistického hlediska genderově korektní. V některých případech tomu tak je na základě svobodné volby autorů a autorek. Resp. jejich vůli (v tomto případě nevůli) přizpůsobovat své tvůrčí ambice antisexistické gramatice, což se samozřejmě netýká čistě literárních žánrů jako je např. povídka či báseň, ve kterých vše závisí pouze na uměleckých záměrech autora či autorky. Nepoužívání antisexistické gramatiky je též pochopitelné při překladech cizojazyčných textů, v nichž samotný/á autor či autorka tuto gramatiku nepoužívá. V tomto případě by genderové přizpůsobování překladu mohlo mít i vliv na čitelnost a plynulost textu. To však neznamená, že není důležité se sexismem bojovat na všech frontách. V osobních vztazích a životě, stejně tak jako na lingvistické či rétorické úrovni. Je důležité zvykat si na to, že antisexismus musí být naší každodenní normou stejně tak jako ostatní anarchistické principy, které uplatňujeme již dnes v našich životech. ★★★

Federace anarchistických skupin
- internet: fsa.anarchismus.org

TIRÁŽ

AKCE! - časopis Antifašistické akce [AFA], pracovní skupiny Federace anarchistických skupin, členské sekce Mezinárodní asociace pracujících [FAS-MAP]

číslo 11 vyšlo: v srpnu 2005, náklad: 800 ks, počet stran: 48

redakční kolektiv: Vojtěch Svoboda, Pavel Pecka, Jindřich Lacina a Martin Koudelka

stálí přispěvatelé: Karel Rosák, Marek Vondra a David Jarý

celkové grafické zpracování a technický servis: Vojtěch Svoboda, korektury: Markéta, Adriene

grafika na obálce [01+48]: Vojtěch Svoboda

[osobní e-maily autorů a autorek bývají zpravidla uvedeny pod jejich příspěvky]

Redakce rEdakce reDakce redAkce redaKce redakCe redakcE

casopis.akce@anarchismus.org

pozor - změna domény e-mailové adresy naší redakce - casopis.akce@ziplip.com již nefunguje

Jiná zpráva o dvou papežích

Je obtížné nalézt v mediální kanonádě na počest zemřelého papeže Jana Pavla II. a jeho nástupce Benedikta XVI. alias bývalého kardinála Ratzingera něco, co by se byť vzdáleně podobalo objektivnímu hodnocení. Média se soustřeďují na pompu a mystičnost vatikánského pohřebního obřadu a nepřinášejí kromě obecných frází téměř nic o skutečné roli Jana Pavla II. v moderní historii. Politické otázky, kolující v souvislosti se 27letým pontifikátem Karla Josefa Wojtyly a nástupem Josefa Ratzingera, jsou většinou ignorovány.

Pontifikát Karla Wojtyly

Římskokatolická církev je pilířem politické reakce po mnoho století, nejdříve jako základna feudálního uspořádání společnosti, když se stavěla proti jakékoli reformaci, a později jako základna buržoazního společenského zřízení. Bez ohledu na jakékoli lidské kvality člověka, který setrvává na jejím vrcholu, je podstata a společenská role katolické církve vrcholně politická. V osobě Jana Pavla II. nalezl papežský úřad osobu, která spojovala hluboce reakcionářské názory - jak na politiku, tak náboženství - s neobyčejnou politickou a přímo diplomatickou dovedností v jednání s jak kapitalistickými státy, tak bolševickými režimy.

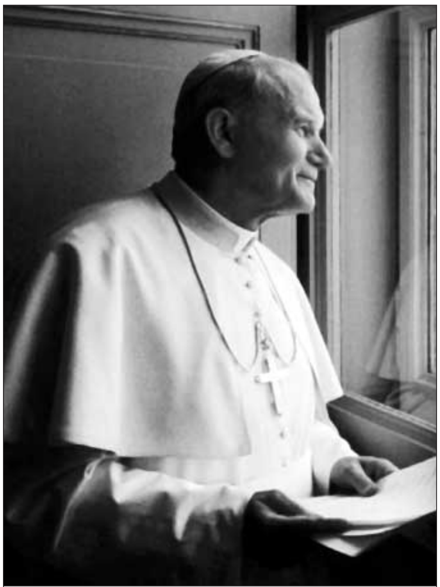
Karel Josef Wojtyla se narodil 18. května 1920 ve městě Wadovice v Polsku jako syn bývalého důstojníka rakouskouherské armády. Ve věku devíti let mu zemřela matka a jeho otec, když mu bylo 21. Poté v Krakově studoval filozofii a literaturu a zabýval se divadlem. Během fašistické okupace Polska se rozhodl pro kněžskou dráhu a v roce 1942 vstoupil do podzemního semináře krakovské arcidiecéze, zároveň pracoval jako dělník v kamenolomu. Na kněze byl vysvěcen 1. listopadu 1946 a následující dva roky strávil v Římě, kde dosáhl doktorátu v teologii a mystice. Po dokončení studií začal v roce 1954 v Lublinu vyučovat na katolické univerzitě. Dne 28. září 1958 byl vysvěcen na biskupa a v roce 1964 se stal krakovským arcibiskupem. Jeho kariéra byla strmá.

Rok 1964 byl vůbec kritický pro osudy Vatikánu. Smrt papeže Pia XII. ukončila období, které katolickou církev těžce diskreditovalo prostřednictvím kolaborace Svatého otce s fašistickými režimy ve Španělsku, Itálii a Německu a odmítnutí Vatikánu postavit se proti vyvražďování evropských Židů nacisty. Přes Vatikán směřovala s plným vědomím jeho nejvyšších představitelů včetně papeže jedna z únikových cest pro nacisty do Latinské Ameriky, zejména Argentiny.

Po Piovi XII. následovali Jan XXIII. (1958 - 1963) a Pavel VI. (1963 - 1978), kteří odstartovali poměrně dalekosáhlé změny v katolickém rituálu a náboženské praxi a snažili se odpoutat katolickou církev od antisemitismu, který je dodnes pevnou součástí náboženské praxe mnoha katolíků.

Během svého působení v úřadu krakovského arcibiskupa se Wojtyla dostal do konfliktu s polským stalinistickým režimem. Wojtyla nezpochybňoval jeho politickou moc, ale snažil se udržet převládající ideologický vliv katolické církve. Byl tak například schopen vyjednat vybudování nového kostela v průmyslovém městě Nova Huta. V roce 1967 byl Wojtyla povýšen papežem do kardinálské hodnosti a stal se členem skutečné církevní elity.

Wojtylovo zvolení papežem 16. října 1978 bylo spíše větší, než menší senzací. Poprvé po 455 letech, kdy na svatopetrský stolec zasedl Nizozemec Hadrian VI., se v čele katolické církve ocitl kardinál neitalské národnosti. Wojtyla byl zvolen v osmém kole, hlasy 94 ze 111 kardinálů ve věku pouhých 58 let, což byl na papeže neobvykle nízký věk. Politický smysl jeho volby vyzníval naprosto jasně: od konce šedesátých let jak západní, tak východní blok v Evropě zažíval sociální nepokoje a pohyby,

Karel Wojtyla alias papež Jan Pavel II.

přičemž Wojtylovi předchůdci se na ně snažili reagovat postupnými liberálními reformami a změnami doktríny i náboženské praxe.

Druhý Vatikánský koncil v první polovině 60. let otevřel prostor pro takovou cestu tím, že ustoupil od několika dogmat a přiznal vyšší roli regionálním biskupům a shromáždění laiků. Jan XXIII. rovněž poněkud uvolnil politiku ve vztahu k SSSR a v těchto iniciativách pokračoval i Pavel VI. Oba se snažili o navázání užší spolupráce s bolševickým režimem a jeho satelity. Kardinál Albino Luciani, který byl v roce 1978 zvolen jako Jan Pavel I. po Pavlu VI., chtěl rozvíjet přesně tuto usmiřovací politiku. Po pouhých 33 dnech v úřadu byl však nalezen mrtev na lůžku a detaily o důvodech jeho smrti nikdy nepronikly na veřejnost, protože Vatikán nepřipustil pitvu.

Dosazení kardinála Wojtyly na nejvyšší post katolické hierarchie znamenalo ideologický a politický obrat o 180 stupňů. Nový papež se velice brzy uvedl jako zřetelný reakcionář, který církev znovu zavedl na cestu důsledné opozice proti moderní době a pokrokovým názorům. Posiloval kult svatých a Panny Marie, prosazoval důsledně rigidní sociální morálku a konformitu, posiloval autoritu Říma nad diecézemi a marginalizoval a zničil kariéry řady progresivních teologů. Z politického hlediska je možné nástup Jana Pavla II. přirovnat k nástupu Leonida Brežněva na místo Nikity Chruščova.

Papež a Solidarita

V době papežova zvolení prudce eskaloval konflikt mezi bolševickou nomenklaturou v Polsku a pracující třídou. V roce 1970 stávková vlna proti zvyšování cen donutila rezignovat stranického i státního šéfa Wladyslava Gomulku a jeho nástupce Edward Gierek musel zmrazit růst cen. V roce 1976 se Gierek znovu pokusil o zvýšení cen, což vyústilo ve stávky, masové demonstrace a pouliční boje. V následných letech vznikl Výbor na obranu pracujících a množství nezávislých místních odborových skupin a svazů. V roce 1980 se tyto organizace spojily pod jménem Solidarita, do které brzy vstoupily miliony pracujících. Tento vývoj samozřejmě bedlivě sledovali politici jak na východě, tak na západě. Rozšiřování podobného hnutí po celé Východní Evropě by znamenalo nejen nebezpečí pro bolševický režim a jeho satelitní státy, ale i možnou inspiraci pro pracující na Západě. Je proto charakteristické, že například německý kancléř Helmut Schmidt podporoval Gierkovu vládu proti Solidaritě a udržoval s Gierkem osobní kontakty.

Jan Pavel II. si byl velice dobře vědom nebezpečí násilné změny režimu v Polsku a snažil se zajistit, aby polský bolševický režim byl svržen zprava, nikoli zdola nebo „nedejbože“ zleva. Z této doby se také datuje jeho silná mediální podpora „demokracie“ v Polsku, což je značně groteskní v případě muže, stojícího v čele instituce, která se proti demokracii v jakékoli podobě posledních 500 let stavěla důsledně nepřátelsky. Nepřátelství církve vůči bolševismu nebylo motivováno její „demokratičností“: katolická církev byla a stále je autoritářská instituce, fungující velice podobným způsobem jako bolševické politické strany: důvod byl společenský, ekonomický. Katolická církev je největším individuálním vlastníkem na světě a proti bolševismu se stavěla z důvodu znárodňování majetku, patřícího církvi a kapitalistům. Církev běžně podporovala a stále podporuje jihoamerické diktatury, ponechávající církevní majetek netknutý (Chile, Argentina, Bolívie apod.).

Katolická církev se proto otevřeně postavila za Solidaritu a sotva osm měsíců po své volbě se papež vydal na návštěvu Polska, po čemž následovaly další návštěvy v letech 1983 a 1987. V lednu 1980 Jan Pavel II. rovněž udělil audienci delegaci Solidarity v čele s Lechem Walesou a v následujících letech Vatikán podpořil Solidaritu částkou více než 50 milionů dolarů.

Cílem Vatikánu samozřejmě nebylo podporovat sociální požadavky polských pracujících. Spíše se snažil dostat hnutí pod vliv polské katolické hierarchie a nacionalismu a ujistit se, že se nepromění ve hnutí internacionální. Katolická

církev disponuje dvoutisíciletou zkušeností s uplatňováním autority a hierarchie a byla si vědoma, že podobná hnutí jako v Polsku se nedají zvládnout pasivními prostředky a je nutné na ně zaútočit z několika směrů.

Intervence Vatikánu podstatně přispěla k tomu, že Solidarita se dostala pod úplnou kontrolu svého nacionalisticky-katolického křídla, vedeného Lechem Walesou, člověka, který spojoval značnou militantnost dělníka z Leninových loděnic v Gdaňsku s fanatickým bigotním katolicismem. I když Wojtyla politicky a finančně podporoval Solidaritu, snažil se ji odradit od otevřené konfrontace s režimem. Znovu a znovu volal po umírněnosti. Jak se konfrontace s režimem vyostřovaly, Solidarita stále silněji intervenovala a držela dělníky zpátky.

Na kongresu z podzimu 1981, na který měli plný přístup západní novináři, Solidarita ostře diskutovala, jakou cestou se má vydat, jestli se soustředí na sociální požadavky dělníků a jejich rostoucí snahy o samosprávu továren, nebo zdali se vydá cestou požadování deklarativních „občanských svobod" v rámci systému, uzná de facto vedoucí roli Komunistické strany a zdrží se vyvolání vážnější konfrontace s režimem. Na stranu druhé strategie se postavil plnou vahou své autority Jan Pavel II. Poté, co generál Jaruzelski provedl vojenský puč a stovky aktivistů Solidarity byly uvrženy do vězení na dlouhá léta, Jan Pavel II. v roce 1983 navštívil Polsko, vedl rozhovory s představiteli režimu a uznal jeho legitimitu. Jaruzelského režim usedl k jednacímu stolu se Solidaritou až v roce 1988, na Gorbačovův, nikoli Wojtylův podnět.

Walesa ovlivňován Janem Pavlem II. neustále zdůrazňoval, že Solidarita nehodlá *„změnit režim, ale spíše chce být uznána režimem a kontrolovat, že vláda odvádí skutečně dobrou práci"*. Generál Wojciech Jaruzelski, který v prosinci 1981 vyhlásil stanné právo a nechal pozatýkat tisíce dělníků a předáků Solidarity, v televizním rozhovoru těsně po papežově smrti uvedl, že *„Papež se v této době zdržel rozněcování sociálních emocí"*.

Poté, co se vůdci Solidarity dostali k moci a zahájili restauraci kapitalismu v Polsku, měl papež obavy o rychlost, s jakou se Solidarita diskreditovala mezi pracujícími, což mohlo znamenat také úpadek autority katolické církve. Během návštěv v letech 1991 a 1993 se opakovaně snažil tlačit Solidaritu mimo politiku a poukazoval na některé z očividných nespravedlností kapitalistické transformace v Polsku, kterou ovšem jako takovou nikdy nezpochybnil.

Papež a konfrontace mezi USA a SSSR

Rozhodnutí špiček katolické hierarchie zvolit papežem Poláka souviselo se změnou americké politiky vůči SSSR. Již za demokratického prezidenta Jimmyho Cartera a později zvláště za republikána Ronalda Reagana, strategie détente [01]) ustoupila ve prospěch konfrontace. Wojtyla již jako krakovský arcibiskup udržoval intenzivní kontakty s polským rodákem Zbigniewem Brzezinskim, který během Carterovy administrativy zastával post poradce pro národní bezpečnost. Brzezinski, který se zúčastnil pohřbu Wojtylova předchůdce Jana Pavla I. jako zástupce americké vlády, zůstal v Římě po celou dobu, dokud nebyl zvolen nový papež.

Jejich spolupráce se zintenzívnila po nástupu prezidenta Reagana. Tehdejší americký velvyslanec v Římě, James Nicholson, hovoří přímo o „strategické alianci" mezi Washingtonem a Vatikánem, namířené proti sovětskému bloku. Podle informací, shromážděných novináři Carlem Bernsteinem a Marcem Politim, kteří napsali knihu o vatikánské diplomacii, ředitel CIA William Casey a místoředitel Vernon Walters dojížděli na pravidelné diskuse s papežem ohledně finanční a logistické podpory CIA pro Solidaritu.

Na počátku 80. let rovněž Wojtyla vyvíjel silný politický tlak na křesťansko-demokratické strany po celé Západní Evropě, aby se posta-

Jan Pavel II. ve Vatikánu

vily kladně k rozmístění nových amerických řízených střel s plochou dráhou letu s jadernými hlavicemi. To byl jeden z kroků, které vyvolaly další konfrontaci se SSSR a dále zvýšily riziko jaderného konfliktu.

Papež a Jižní Amerika

Papežovy intervence v Polsku a Východní Evropě se nesly v duchu „svobody" a „nezávislosti". Konzervativní a reakční podstata jeho politiky se naplno projevila v Latinské Americe, kde se Vatikán neskrývaně postavil na stranu vládnoucích elit a potlačoval tzv. „teologii osvobození", jejíž stoupenci se často připojovali k lidovým bojům a nejrůznějším hnutím odporu.

Během návštěvy Nikaragui v roce 1983, Jan Pavel II. veřejně kritizoval kněze Ernesta Cardenala, který společně se dvěma dalšími kněžími přijal ministerské posty v sandinistické marxistické

Jan Pavel II. na návštěvě u Fidela Castra

vládě. Během druhé návštěvy země v roce 1995 povýšil do kardinálského stavu ultrapravicového arcibiskupa Miguela Obandio y Brava, který stál plně na straně Contras a USA.

Jedním z nejkontroverznějších případů střetu Vatikánu s místními liberálními církevními představiteli byl salvadorský arcibiskup Oscar Romero, zavražděný v roce 1980 eskadrou smrti přímo v kostele během bohoslužby. Je zajímavé, že papež několik týdnů před Romerovou smrtí ve Vatikánu oficiálně přijal delegaci ultrapravicové politické strany Arena, která ovládala v zemi působící eskadry smrti. Jan Pavel II. se systematicky odmítal zabývat Romerovým případem a v roce 1980 vydal příkaz odložit záležitost o 50 let. Z El Salvadoru a dalších zemí přesto místní církevní představitelé neustále bombardují Vatikán žádostmi o prohlášení Oscara Romera za světce.

Jan Pavel II. odvolal z úřadu velké množství stoupenců „teologie osvobození" a na jejich místa jmenoval konzervativní biskupy a kněze. Francois Houtard v Le Monde Diplomatique napsal: *„Lidové církevní skupiny, které vznikly v Jižní Americe, charakteristické autonomií a snahou chránit zájmy chudých, byly izolovány a v některých případech dokonce direktivně rozpuštěny shora. Kněží, kteří se stavěli na jejich stranu, byli odstraněni z úřadu… a v některých případech byly na místě rozpuštěných organizací založeny nové, navlas stejného jména, které ale byly konformní…"*

Do nejvyšších církevních pozic byli zároveň jmenováni stoupenci vojenských pravicových diktatur. Papežský nuncius u argentinské vojenské junty, Pio Laghi a nunicus u chilské vojenské diktatury, Angelo Sodano, jsou dnes oba z Wojtylovy milosti kardinálové. Laghi otevřeně podporoval argentinskou vojenskou juntu, za jejíhož režimu bylo v zemi z politických důvodů zavražděno 30 000 lidí.

Sodano veřejně podporoval Pinochetův despotický a zločinecký režim v Chile slovy *„Velká mistrovská díla mohou mít i malé chybičky. Radím všem, aby nelpěli na drobných kazech malby, ale soustředili se na celkový velkolepý dojem"*. Když byl v roce 1998 na Pinocheta vydán mezinárodní zatykač, papež se veřejně vyslovil na podporu fašistického generála.

Dalším příkladem byla Wojtylova beatifikace papeže Pia IX. - zarytého antisemity, papeže Pia XII., který otevřeně kolaboroval s Hitlerovým a Mussoliniho režimem a kardinála Stěpňaka, který během 2. světové války kolaboroval s chorvatským ustašovským režimem a žehnal fašistickým zbraním.

Konzervativní církevní politika

Ve své církevní politice byl Jan Pavel II. silným konzervativcem dokonce i z pohledu předchozích papežů. Snažil se zcela zvrátit duch církevních reforem, následujících po Druhém Vatikánském koncilu z 60. let. Zaprvé je zde jeho extrémně silný kult Madony a svatých. Wojtyla nechal prohlásit za svaté 473 lidí, což je dvojnásobek svatých, jmenovaných všemi jeho předchůdci během posledních 400 let!

Jedním z nejbizarnějších Wojtylových svatých byl poslední rakousko-uherský císař Karel I. Habsburský, který vládl v období 1. světové války a stavěl se za pokračování tohoto apokalyptického konfliktu.

Papežská encyklika Evangelium Vitae, diktující sexuální morálku, odmítá nejen potrat, ale rovněž jakoukoli formu antikoncepce. Každý sexuální akt, který není přímo zaměřen na reprodukci, je považován za hříšný a amorální. Odsuzovány jsou dokonce i kondomy, což je politika, která je výrazně destruktivní a nelidská vzhledem k celosvětové devastující epidemii AIDS.

Konzervativní personální politika rovněž vedla k množství konfliktů. Papež vyvolal rozsáhlé kontroverze jmenováním ultrakonzervativních biskupů, např. Hanse Hermanna Gröera ve Vídni nebo Kurta Krenna v St. Pölten. Kritičtí teologové jako např. Hans Küng nebo Tissa Balasuryia byli postiženi zákazem publikace svých prací a vyučování.

Ilustrativním případem je srílanský kněz Balasuryia, který byl v roce 1997 exkomunikován papežem z církve kvůli výrokům, že kult Panny Marie představuje zobrazování ženy jako primitivní,

poslušné a submisivní ikony a že katolíci by se neměli chovat arogantně a povýšenecky k ostatním náboženstvím, jako například buddhismu a islámu.

Již v roce 1985 byl politicky zlikvidován další z předních stoupenců teologie osvobození, brazilský františkán Leonardo Boff, kterému kardinál Ratzinger z pověření papeže odňal souhlas vyučovat a publikovat v rámci církve a přinutil ho stáhnout se do ústraní kláštera v Petropolis. Mezi další vyhnané církevní myslitele patří např. americký teolog Charles Churan, který obhajoval právo nesouhlasit s oficiální církevní doktrínou nebo brazilský kněz Ivone Gebara, který spojoval teologii osvobození s ekologickými aktivitami. Z úřadu byl odstraněn seattleský biskup Raymond Hunthausen, který se stavěl tolerantně k homosexualitě. Odvolán byl rovněž brazilský biskup Pedro Casaldáliga ze Sao Felix, který mimo hranice své diecéze podporoval hnutí chudých bezzemků.

Švýcarský teolog Hans Küng, kterému bylo zakázáno učit v církvi po jeho článku z roku 1980, který kritizoval papeže, shrnuje vnitřní atmosféru v církvi po nástupu Jana Pavla II. následujícími slovy:

„Papež je silou, skrývající se za inflačním množstvím beatifikací, která zároveň disponuje diktátorskou mocí a používá svoji inkvizici proti nepopulárním teologům, kněžím, řeholníkům a biskupům; a především věřícím, odlišujícím se kritickým myšlením a energií pro církevní reformu, kteří jsou perzekvováni přímo inkvizičním způsobem. Stejně jako Pius XII. perzekvoval nejdůležitější teology své doby (např. Teilharda de Chardin), tak Jan Pavel II. (a jeho velký inkvizitor kardinál Ratzinger), perzekvují Schillebeeckxa, Boffa a další. Následkem je církev dohledu a sledování, ve které je rozšířené udavačství, strach a nesvoboda. Biskupové se považují za římské guvernéry namísto služebníků věřících a teologové píší konformně, nebo nepíší vůbec.“

Po umlčení kritických hlasů dostal prostor k rozšiřování svého vlivu v církvi fundamentalistický a striktně hierarchicky organizovaný řád „Opus Dei“, tajná společnost, založená v roce 1928 v Madridu. Papež 6. října 2002 prohlásil svatým jejího zakladatele Jose Mariu Escrivá de Balaguer, španělského kněze, který se postavil plně na stranu španělského fašismu. Escrivá ve svém proslulém dopise diktátoru Franciscu Francovi napsal, že *„přestože je mi cizí politická aktivita, nemohu si pomoci a raduji se jako kněz a jako Španěl, že Španělsko prostřednictvím vás jako hlavy státu oficiálně přijalo boží zákony v souladu s katolickou vírou“.*

Escrivá založil Opus Dei jako polomnišský řád, jehož vliv ve frankistickém Španělsku byl tak zřetelný, že deset jeho členů obdrželo ministerské posty ve Frankově kabinetu. Opus Dei se řídí neveřejnými stanovami, které zahrnují i sebebičování, připínání a stahování ostnatého pásu okolo stehna, povinné mlčení, kult maskulinity a vůdcovství a odsuzování žen jako „méněcenných“ bytostí, od kterých se vyžaduje podřízenost a naprostá poslušnost.

Escrivá po vítězství fašistických sil v roce 1939 označil Hitlera za „spasitele španělské církve“. Kromě Escrivy Wojtyla beatifikoval také skupinu fašistických kněží, kteří otevřeně podporovali frankistický režim. Členem Opus Dei byl také papežův tiskový mluvčí Joaquín Navaro-Valls.

V kontrastu vůči veřejným deklarativním modlitbám v protestanském kostele (1983), synagoze (1986) a mešitě (2001) byl jednou z prvních věcí, které Wojtyla učinil po nástupu do úřadu, zákaz z roku 1980 pro katolíky účastnit se přijímání spolu s příslušníky jiných denominací. Papežovo prohlášení „Dominus Jesus“

Josef Ratzinger alias papež Benedikt XVI.

rovněž upírá reformistickým církvím označení „církev“. Papežská encyklika rovněž prohlašuje, že ženy nemohou být kněží a popírá platnost jmenování ženských kněží anglikánskou církví.

Krize v katolické církvi

Navzdory ultrakonzervativním názorům si byl Wojtyla vždy vědom, že církev může plnit roli jako zástěrky systému pouze pokud se bude alespoň deklarativním způsobem stavět na stranu chudých a utlačovaných. Napsal proto mnoho textů o katolické sociální doktríně a několikrát kritizoval nejhorší výstřelky kapitalismu a neoliberalismus. Tato kritika však nebyla v žádném případě zacílena na podstatu systému.

Katolická sociální doktrína vznikla ve druhé polovině 19. století jako pokus o vytvoření masové protiváhy socialismu a anarchismu (tyto systémy mj. odmítl papež v encyklice „Centesimus Annus“ jako „ateistické“). Její podstatou je kritizovat pouze nejpalčivější problémy a stavět se za kulatý čtverec „kapitalismu s lidskou tváří“, nápravy v rámci stávajícího systému.

Tato sociální rétorika značně přispěla k nárůstu členů katolické církve, který dnes činí asi jednu miliardu (polovina v Americe). Tato čísla však nejsou plně vypovídající. Počet členů církve v Evropě soustavně klesá a roste pouze tam, kde katolíci představují zanedbatelnou menšinu.

Krize v katolické církvi souvisí i s množstvím drsných pedofilních skandálů, zejména v USA a Rakousku, které nikdy nebyly veřejně a transparentně vyřešeny a viníci pojmenováni a odsouzeni. Značnou zásluhu na tom má i Jan Pavel II. který se případy vždy snažil udržet uvnitř církve a zabránit jejich zveřejnění. Primární snahou Vatikánu vždy bylo chránit kněžskou kastu a její moc.

Jan Pavel II. nepochybně byl mimořádně charismatickou postavou, která byla schopna zajistit katolické církvi masovou podporu. Jeho odchod nepochybně podpoří vnitřní a vnější tlaky na zkostnatělou, autoritářskou a reakční instituci. Absurdní způsob, jakým se média snažila využít papežovy smrti na propagaci katolicismu, je pouze jedním z výrazů krize této instituce a systému, který chrání.

Nový papež, staré problémy

Krize bude přesto nepochybně pokračovat. Nový papež, bývalý kardinál Josef Ratzinger, byl hlavou Svaté inkvizice, téměř zrušené v 60. letech minulého století a posléze resuscitované Wojtylou pod názvem Kongregace pro doktrínu víry. Ratzinger byl po celou dobu Wojtylova pontifikátu jeho mužem pro „špinavou práci“, který prováděl papežova nařízení a perzekvoval disidentské projevy v katolické církvi. Kritický katolický publicista John R. Allen označuje Ratzingera za „architekta Wojtylova *Kulturkampfu*“ proti jakémukoli nesouhlasu s konzervativní politikou papežské administrativy.

I v případě Ratzingerova nezvolení by se poměry v církvi zjevně nezměnily. Druhým nejpravděpodobnějším kandidátem totiž byla ještě zlověstnější postava, milánský kardinál Dionigi Tettamanzi, jeden z vůdců utlrakonzervativní společnosti Opus Dei, v Itálii známý pro svoje krajně pravicové a konzervativní postoje jako „Milánské zvíře“. Palčivé sociální otázky práv žen, potratu, antikoncepce, celibátu a mnoho dalších témat tak bude zřejmě spolehlivě zazděno, přesně jako za pontifikátu Jana Pavla II.

BLACK & RED MEAT
- homosexualita -
fsa.anarchismus.org

Crimine soliciationies

Připomeňme si ještě některé z nejkontroverznějších činů nového papeže z minulých let.

Ratzinger v květnu 2001 z pozice šéfa Kongregace pro doktrínu víry rozeslal všem biskupům dopis, v němž zdůrazňoval, že co se týče pedofilních skandálů kněží, stále jako základní vodítko platí dokument papeže Jana XXIII. z roku 1962, který nařizuje pod trestem exkomunikace z církve co nejpřísnější utajení a zamlčování případů sexuálního zneužívání dětí ze strany kněží. Dokument je k dispozici v oficiálním překladu na stránkách britského deníku Guardian. [02])

Šedesátidevítistránkový dokument je autorizován samotným papežem a verze Guardianu vychází z překladu určeného pro římskokatolické biskupy ve Velké Británii, kde byl šířen pod názvem „Crimine solicitationies“. Dokument se zaměřuje na případy „nejhoršího zločinu“, páchaného kněžími „na dětech obojího pohlaví nebo na zvířatech“. Instrukce biskupům nařizují, aby případy vyšetřovali *„co nejutajenějším způsobem... vázáni věčným mlčením a kdokoli... který nahlédne (do vyšetřování) je vázán tajemstvím Svatého stolce... pod trestem vyobcování (z církve)“.*

Dokument byl již použit texaským právníkem Danielem Shea, který se snaží, aby „Crimine solicitationies“ byl použit jako předmět doličný v obžalobě odpovědných církevních činitelů z maření vyšetřování sexuálního zneužívání dětí.

Shea prohlásil: *„Jedná se o mezinárodní snahu církve potlačit tyto skandály. Je to úmyslný pokus krýt zločinecké jednání, je to návod na utajování a skrývání zločinů“.* Sheova slova podpořil i britský právník Richard Scorer, který zastupuje děti zneužívané katolickými kněži ve Velké Británii, a nazval dokument „doslova výbušným“. Pro Guardian doplnil: *„Vždy jsem měl podezření, že katolická církev určitým systematickým způsobem kryje zneužívání dětí a snaží se umlčet oběti. Tento dokument to podle všeho prokazuje. Vyhrožovat exkomunikací z církve každému, kdo promluví na veřejnosti, ukazuje, jak daleko byly ochotny zajít nejmocnější postavy Vatikánu ve snaze zabránit informacím dostat se na veřejnost“.* Scorer dále poznamenal, že skutečnost, že dokument vznikl v roce 1962 dále podkopává církevní obranu, že problém zneužívání dětí je soudobou záležitostí, nemající historické kořeny v církvi.

Scorer dále dodal, že dokument osvětluje jednání hlavy katolické církve v Anglii a Walesu, kardinála Cormaca Murphy-O'Connor, který byl obviněn z toho, že mařil vyšetřování proti knězi Michaelu Hillovi, který byl odsouzen za zneužívání devíti dětí. Přestože O'Connor se později omluvil za své chování, podle Scorera je důležité, že bylo prokázáno, že se jedná o oficiální politiku, zformulovanou ve Vatikánu.

Ratzinger, potraty a euthanasie

V červenci 2004 vydal Ratzinger [03]) memorandum, určené pro amerického kardinála Theodora McCarricka, zabývající se otázkami potratů. Přikazoval v něm biskupům a kněžím, aby odpírali přijímání „těla Páně“ všem katolíkům a zejména politikům katolického vyznání, kteří hlasovali nebo se vyslovili pro jakoukoli formu legalizace potratů. Text byl 3. července zveřejněn italským časopisem „L'Espresso“ a Vatikán potvrdil, že se jedná o oficiální znění.

Ratzinger se v dokumentu také zabýval otázkou euthanasie a napsal: *„Katolík je vinen formálním napomáháním zlu, a tak se ukazuje být nehoden podstoupit svaté přijímání, pokud úmyslně hlasuje pro kandidáta kvůli jeho svobodomyslnému postoji k potratu nebo euthanasii“.*

Ratzinger a ženská práva

Co se týče ženských práv, je nový papež zastáncem tradiční a reakční koncepce „soukromé ženy“, obstarávající „přívětivý domov“, vedoucí domácnost a zaopatřující společensky aktivního muže. Dne 31. července 2004 Ratzinger nechal oficiálně zveřejnit a rozšířit mezi všechny světové biskupy dokument divoce napadající „feminismus“, který se podle něj snaží *„zatemnit přirozené rozdíly mezi mužem a ženou a hrozí zničit tradiční rodinné struktury“* a staví se proti „přirozenému právu“.

V 37stránkovém dokumentu Ratzinger uváděl, že „feminismus“ vykazuje „smrtící následky“ pro „snahu o rovnost“ a prohlásil, že *„činí homosexualitu a heterosexualitu rovnocennou a vytváří nový model polymorfní sexuality“*, což je absolutně nepřijatelné. Ve stejném textu Ratzinger rovněž odmítl ordinaci ženských kněží. Frances Kissling, předsedkyně skupiny Katolíci za svobodnou volbu z Washingtonu, reagovala na text slovy, že *„dokument mohl být vypracován pouze mužem, který v životě neměl žádný významnější vztah se ženou a neví vůbec nic o ohromném pozitivním příspěvku, které hnutí za práva žen přineslo jak ženám, tak mužům“.*

Dodejme, že Ratzinger se stejně jako jeho předchůdce staví zásadně proti jakékoliv formě antikoncepce.

Ratzinger a práva homosexuálů

V roce 1986 kardinál Ratzinger napsal na základě papežského pověření svůj proslulý „Dopis biskupům katolické církve o pastorační péči o homosexuální osoby“. Uvádí, že homosexuální orientace, dokonce i při zachování pohlavní zdrženlivosti, znamená *„tendenci směrem k vnitřnímu morálnímu zlu“*. Homosexuální orientace se podle něj vyznačuje *„objektivním a morálním chaosem“*, který *„se staví proti tvořivé moudrosti Boží“*. Dopis uzavírá, že pastorální „péče“ o homosexuální osoby by měla zahrnovat *„psychologickou, sociologickou a lékařskou pomoc“* a že *„by měla být odepřena veškerá pomoc organizacím, které se snaží podkopat církevní učení, nebo se k němu staví dvojace“*.

Tato oficiální politika byla posílena v roce 1992 dalším dokumentem od stejných autorů, nazvaným „Úvahy o katolické reakci na legislativní návrhy o nediskriminaci homosexuálních osob“. Jeho obsahem je snaha mobilizovat katolíky v tažení proti návrhům na rovná práva pro homosexuály. Popisuje homosexualitu jako *„objektivní nemoc“*, odmítá koncepci lidských práv pro homosexuály a prohlašuje, že *„neexistuje právo být homosexuálem“*. Nejpřekvapivější byla ovšem pasáž, hovořící o tom, že když lesbičky a gayové začnou požadovat občanská práva *„neměla by být církev ani společnost překvapena, když v reakci na to vzrostou iracionální a násilné nálady“*.

Co bude dál?

Vatikán - pro jeho kritiky naštěstí - promrhal další příležitost, jak přiblížit svoji víru soudobé realitě. Kardinálové mohli místo Ratzingera vybrat někoho, z něhož se mohli rozhodnout udělat televizní a politickou hvězdu a zvýšit svůj kredit pomocí „moderního“ papeže. Katolické špičky však prokázaly, že žijí v jiném světě než obyčejní smrtelníci. Mocenská kontinuita a nedotknutelnost církevních dogmat dostaly přednost. Ratzinger je nejzarytějším konzervativcem a autoritářem v církvi a těžko od něj čekat cokoli progresivního a „lidského“. Jeho prvním veřejným projevem byla ostrá kritika zákona o legalizaci sňatku osob stejného pohlaví, který na konci dubna schválil španělský parlament. Předseda vatikánské papežské Rady pro rodinu, kardinál Alfonso Lopez Trujillo charakterizoval tento nový zákon jako *„ohavný“*. Ratzinger zákon, který umožňuje homosexuálním párům také adoptovat děti, označil za „neřestný“ a odmítl ho.

Razinger se již dříve vyslovil ve smyslu, že *„umožnit osobám stejného pohlaví adoptovat děti, znamená ve skutečnosti páchat násilí na těchto dětech“*, podobné normy označil za *„legalizaci zla“* prostřednictvím *„těžce nemorálních“* politiků.

Měli bychom být překvapeni? Zřejmě ne. Není náhodou, že Ratzinger si jako své jméno zvolil Svatého Benedikta, který byl zakladatelem mnišské, klášterní tradice církve jako pokus prezentovat církev coby útočiště od světa plného smrtelných hříchů. Klíčovým pojmem v benediktinské tradici byla naprostá poslušnost církevní hierarchii, protože *„prvním krokem k pokoře je bezvýhradná poslušnost, která je přirozená pro ty, kteří nade vše milují Krista“*.

Neoddělitelně ateistické a svobodomyslné jádro anarchismu dnes vyvstává do popředí tím více, jak nový papež znovu prokazuje, že boj za svobodu a právo na osobní rozvoj a důstojnost je výsostně aktuální záležitostí, týkající se i milionů křesťanů a katolíků, ovládaných a manipulovaných křesťanskou doktrínou. Není ale divu. V době, kdy se prezident Bush jako hlavní protagonista války a terorismu označuje za *„stoupence svobody a míru“*, je dvojnásob důležité nahlížet za běžný význam pojmů a institucí. Snahy o emancipaci člověka znamenají střet nejen s ekonomickou a politickou hierarchií, ale rovněž duchovní hierarchií (náboženskou vírou). Nový papež nám to všem připomíná se vší důrazností. Symbolizuje intenzivněji než kdo jiný autoritářství, patriarchát a homofobii Vatikánu a křesťanství.

Ratzingerův fanklub

K nahlédnutí do duševního života papežových obdivovatelů postačí navštívit internetové stránky jeho fanklubu [04]) kde se mj. praví *„Jako Velký Inkvizitor Matky Říma neúnavně pracoval ve prospěch pravdy: napravoval teologické chyby, umlčoval nesprávně uvažující teology a vyhlazoval kacířství všude, kde mohlo pozvednout svoji obludnou hlavu...“* Vítejte ve 21. století. ★★★

vysvětlivky a poznámky:

[01]) **détente** - politika „zadržování“, opírající se spíše o diplomatické a ekonomické nástroje, než „wars by proxy“, tedy války v zastoupení, které tvořily pilíře politiky Reaganovy administrativy

[02]) http://image.guardian.co.uk/sys-files/Observer/documents/2003/08/16/Criminales.pdf

[03]) http://www.priestsforlife.org/magisterium/bishops/0407ratzingerommunion.htm

[04]) http://www.ratzingerfanclub.com/

***Jindřich Lacina** (FAS Brno)*
- e-mail: jlacina@anarchismus.org -
zdroje: ZNET, Zmag, Guardian, infoshop.org, fsa.anarchismus.org

Spojení spojených

Krajní pravice se spojila pod praporem Národní strany

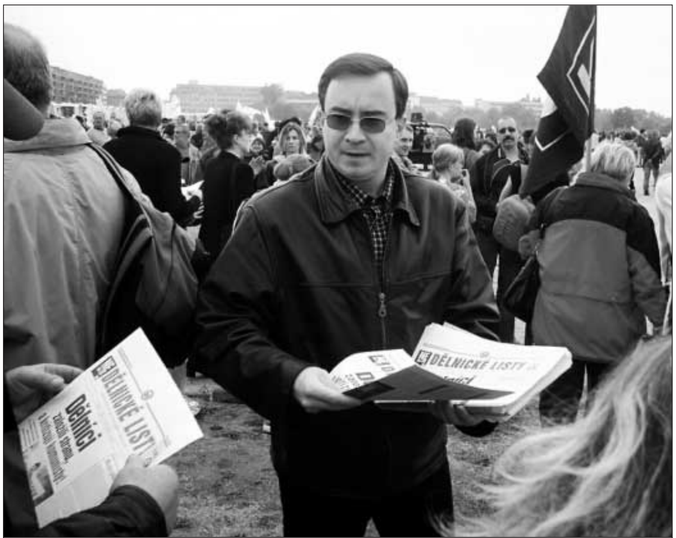
29. ledna 2005 se již po třetím kole jednání sjednotila česká krajní pravice pod praporem Národní strany. Na kandidátce NS chtějí jít její zástupci do parlamentních voleb v roce 2006. Jedná se o pravičácké politické strany: Republikáni Miroslava Sládka (RMS), Národní sjednocení (NSJ), Dělnická strana (DS), České hnutí za národní jednotu (ČHNJ) a Národní strana (NS). Navíc se jednání zúčastnili jako pozorovatelé zástupci Cibulkova Pravého bloku, ale ti se odmítli připojit. Bez větší odezvy byla oslovena také Česká pravice, kterou vede piroteskní postavička Simkanič, ale zároveň i Pravá alternativa (viz níže). Na setkání partajníci vytvořili Koordinační radu, která zpracuje společný politický program a bude řídit volební kampaň. Jejím předsedou se stal starý známý ultrapravičák z Vlastenecké fronty Jan Skácel. Účelem tohoto postupu je podle prohlášení představitelů těchto stran *„obhajoba národních zájmů České republiky na základě tradičních hodnot“*. Pojďme se tedy podívat, co se za tímto spojeneckým subjektem a jeho vznešenými vlasteneckými frázemi skrývá.

Národní strana (NS)

„Bráníme české národní zájmy, blaho vlasti nechť jest nejvyšším zákonem!“

Stranu se pokusili založit již v roce 1996 členové Národního frontu castistů (NFC) **Jaroslav Janovec**, **Radek Oberstein**, **Tomáš Svoboda**, **Bohumil Mátl**, tato snaha byla ale neúspěšná. Na tuto aktivitu v roce 2000 navázala skupina, jež spolupracovala v rámci sdružení Vlast, mezi nimi také původní předkladatel návrhu z roku 1996 **Jaroslav Janovec**. Další členové skupiny byli např. předseda Vlastenecké ligy (VL) **Luděk Martinovský**, **Miroslav Knapovský**, jenž byl v roce 1997 předsedou neofašistické Vlastenecké fronty (VF), nebo **Pavel Sibřina**, někdejší tribun NFC. Strana měla již v roce 2000 snahu zastřešit všechny „pronárodní síly“ a nabízela toto ostatním subjektům krajní pravice. Probíhala snaha zaregistrovat stranu u MVČR, ale to tyto pokusy několikrát odmítlo (definitivně 2001). NS se ale odvolala, Nejvyšší soud zrušil v roce 2002 původní rozhodnutí MVČR a NS mohla být zaregistrována. Právě před volbami v roce 2002 se NS pokoušela o spolupráci a jednu dobu i o sloučení s tehdy ještě působící Pravou alternativou (PA). Podmínkou však bylo odstavení Filipa Vávry, který byl pro vedení NS nepřijatelný. Poté následovalo období vzájemného pomlouvání, ale v zájmu zmenšení konkurenčního boje byla PA oslovena, aby se přidala k vytvářejícímu se slepenci nacionalistických stran (tato miniaturní strana je však již delší dobu neaktivní a z jejích zakládajících skupin funguje pouze militantní bojůvka Národní odpor).

Národní strana je podle slov její nynější předsedkyně **Petry Edelmannové** pravicová strana s národoveckým a korporativním programem, která odvozuje svoji identitu mj. od Národní strany z 19. století (korporativismus je jedním z ústředních článků programu fašismu, pozn. autora). Orientuje se, podle svých materiálů, převážně na konzervatismus a národní tradicionalismus, nové národní obrození v podobě osvobozujícího integrálního nacionalismu, který smete neomarxistickou špínu spolu s anarchizujícím ultraliberalismem tam, kam patří. Na stránkách Národní strany se objevují různá blahopřání směřovaná k evropským ultrapravicovým a fašistickým stranám, např. Vlámskému bloku, který byl nedávno zrušen Nejvyšším soudem v Belgii kvůli rasistické politice, a Britské národní straně (BNP), známé svými fyzickými útoky proti Pákistáncům, Romům a jiným etnickým menšinám. V současnosti se NS snaží tvářit jako pronárodní konzervativní politická strana. Na jejím webu najdeme nepříliš souvislé vyprávění vydávající se za politický program. Ale jsou tu i šťavnatější materiály, např. text „Stop epidemii jménem multikulturalismus“. *„Naší povinností je neustále opakovat STOP MULTIKULTURALISMU. Stop imigraci, která znamená pouze nezaměstnanost, násilí a drogy v naší společnosti“.* Předsedou Zemské rozhodčí rady se stal **Miroslav Knapovský**, který nosíval na krku symbol runy, účastnil se demonstrací Národního odporu (NO) a Národně sociálního bloku (NSB/PA). 28. 10. 1999 na neonacistické demonstraci v Praze vyzýval své kameraden k ozbrojování se.

Předseda Dělnické strany Tomáš Vandas rozdává Dělnické listy 13. září 2003 na demonstraci ČMKOS a ASO v Praze

Dělnická strana (DS) a Republikáni Miroslava Sládka (RMS)

„Jdeme do nelehkého boje, ale zvítězíme!“

Dělnická strana je nový zjev na naší politické scéně. Na nejdůležitějších postech však nenalezneme nové tváře, jak bychom mohli očekávat. Nenajdeme tady ani dělníky nebo odboráře, jak by se mohlo zdát z názvu strany a její propagace. Posty obsadil pěkný trojlístek starých známých fašizujících Republikánů od Miroslava Sládka.

Jsou to **Tomáš Vandas**, dříve tajemník Republikánů Miroslava Sládka (RMS), nyní předseda DS. **Jiří Štěpánek**, v letech 1996 - 1998 byl členem Zastupitelstva hl. města Prahy za SPR-RSČ, a také zástupce šéfredaktora týdeníku Republika a pokladník Republikánské mládeže. Až do prvního sjezdu DS (31. 5. 2003) byl jejím předsedou, nyní působí ve funkci místopředsedy DS. Máme-li věřit jeho bývalé kolegyni ze SPR-RSČ, A. Cerqueirové (kniha Republikáni šokující odhalení), působil před vstupem k republikánům jako pasák a k prostituci dívky nutil i násilím.

Martin Zbela, donedávna šéfredaktor novin Republika, byl v roce 1998 zvolen do předsednictva SPR-RSČ a funkce vedoucího sekretariátu. Na jaře roku 1997 stál u zrodu Republikánské mládeže (RM) a na jejím ustavujícím sjezdu v říjnu 1998 byl zvolen předsedou. Byl proslulý svými rasistickými výroky v týdeníku Republika jako např. tento, z roku 1996: *„Každý cizopasný plevel potřebuje ke svému životu neobdělávanou půdu s porušenou strukturou. V případě cikánského plevele jsme tou půdou my, a jen na nás záleží, zda se necháme cizokrajným etnikem terorizovat ve vlastní zemi a zda budeme nadále tolerovat jejich škodlivou přítomnost.“* Ač u republikánů a převážně u Republikánské mládeže zastával mnoho významných funkcí, nyní se chce věnovat jen práci pro stranické noviny „Dělnické listy“.

I ostatní členové předsednictva DS jsou všichni bez výjimky bývalí členové SPR-RSČ a následně RMS, za kterou ve volbách 2002 kandidovali do parlamentu. Jsou to **Petr Kotáb**, druhý na kandidátce RMS v Ústeckém kraji. **Jindřich Nestler**, čtvrtý na kandidátce RMS v Libereckém kraji. **Bohumil Šuléř** vedl kandidátku RMS ve Zlínském kraji. To jsou představitelé Dělnické strany, kteří po roztržce v předsednictvu RMS na podzim roku 2002 odešli a oblékli si nový „dělnický“ kabát. První číslo Dělnických listů dokonce obsahuje některé články, které měly původně vyjít 31. října 2002 v 44. čísle týdeníku Republika. Toto číslo se však na novinové stánky nikdy nedostalo, jelikož bylo zastaveno samotným M. Sládkem.

Stranické noviny Dělnické listy, které jsou zcela zdarma, skýtají mnoho zajímavých rad, tipů a triků, jak pomoci českým pracujícím. Stojí za to si je opravdu přečíst, dozvíme se tady např., že zájmy dělníků je možné a nutné hájit ruku v ruce se zájmy podnikatelů a živnosníků (samozřejmě českých), že dělník musí především hájit české národní zájmy a smýšlet národně. Třešničkou na dortu je pak blahopřání Dělnické strany ke zvolení Václava Klause prezidentem. Dělnická strana ve skutečnosti není dělnickou, ale ultrapravicovou stranou, což dosvědčuje i účast na pochybném národoveckém spojenectví. Publikace a program Dělnické strany jsou plné ostře rasistické propagandy, nacionálního šovinismu a antikomunismu.

Co se týče Republikánů Miroslava Sládka (RMS), jedná se o starou známou republikánskou písničku. Na troskách SPR-RSČ se vydali do boje s novým názvem, ale stejným obsahem. Po návrhu na konkurz na majetek SPR-RSČ se hnutí přetransformovalo na politickou stranu pod názvem RMS, který byl schválen na sjezdu 9. prosince 2000. Do hnutí přešla i většina členů bývalé SPR-RSČ. Do čela strany se postavil samozřejmě **Miroslav Sládek**. Strana navazovala programem na program SPR-RSČ, ačkoliv lehce zjemnila rétoriku. RMS se zaměřili na kampaň do parlamentních voleb 2002 a začali objíždět na jaře toho roku česká města. Tyto mítinky často provázely protesty antifašistů a vyznačovaly se silným populismem ze strany představitelů strany. Není také na škodu připomenout práci neonacistického Národního odporu (NO) jak ochranky při návštěvách **J. M. Le-Pena** v České republice. Přední členové NO se také zúčastňovali Sládkových mítinků a demonstrací.

Sládek se po prohraných volbách stáhl a málokdo ho postrádal. Zašedivělý rasista ještě donedávna působil jako starosta v malé vsi Útěchov blízko Brna. Do funkce se dostal dosti podivným způsobem, když nejdříve ve volbách do zastupitelstva skončil devátý, a poté, po brzkém odstoupení starosty, skončil na jeho pozici. Nyní v moderním balení, s novou image a uspořádanými rodinnými vztahy plánuje návrat do vrcholné politiky. V současné době se však do sjednocovacího procesu příliš neplete, neboť ví, že jeho postava vyvolává nejen v jeho bývalých souputnících z DS silné emoce. Vyjednávání za RMS tedy vedou Ljulin Christov a bývalý pražský zastupitel Krampera.

Nutné je také podotknout, že v mnoha regionech České republiky působila sládekjugend - Republikánská mládež (RM), která splývala s místní neonacistickou scénou. Ačkoliv vznikla roku 1997 jako mládežnická skupina SPR-RSČ, zapojili se do ní převážně naziskin-

headi. Členové RM hojně publikovali ve stranické tiskovině SPR-RSČ Republika. Zakládající člen byl **Zbela**, který nyní působí v Dělnické straně a je šéfredaktor jejích Dělnických listů. Po neúspěších SPR-RSČ/RMS a převážně kvůli jejímu zákazu se RM rozpustila. *„Zejména z důvodu nezákonných vyjádření představitelů na veřejných akcích i v programovém konceptu (rasistické výroky apod.) rozhodlo MVČR činnost RM zakázat, k čemuž došlo po rozhodnutí z 5. února 2002.“* Dobrým příkladem propojení RM s neonacisty je region Severní Moravy, kde byla RM nejsilnější. Jedni z vůdčích aktivistů RM - **Kleinedler** a **Dembinski** nyní aktivně vedou neonacistický Národní odpor Slezsko. RM také vydávala svou tiskovinu pod názvem Studentská pochodeň. Vše koordinoval převážně David Dembinski. Tiskovinu se shodným názvem (Studentská pochodeň) nyní vydává Národní odpor Slezsko. Někteří bývalí členové po rozpadu RM spolupořádali akce s nejsilnějšími subjekty neonacistické scény (převážně Národní odpor). 11. února 2003 např. v Praze **P. Kalinovský** a **P. Fryč** pořádali pochodňový pochod Židovskou čtvrtí, který se ovšem nekonal kvůli antifašistické blokádě.

Národní sjednocení (NSJ) a České hnutí za národní jednotu (ČHNJ)

„Čechy Čechům, nic než národ!“

Stranu Národní sjednocení založili lidé, kteří opustili Vlasteneckou frontu (Skácel) a ihned po vzniku začali spolupracovat s ultrakonzervativními skupinami mimo oblast extrémní pravice. NSJ se při svém vzniku přihlásila k odkazu stejnojmenné strany z doby první republiky pod vedením K. Kramáře. Svou současnou činnost zaměřují na boj za Evropu národních států, ve spolupráci se skupinami jako Akce národní obnovy či Občané proti EU.

Dne 13. prosince 2004 se uskutečnil mimořádný sněm Národního sjednocení (NSJ), na kterém na svoji funkci a členství ve straně rezignoval předseda **Jan Skácel**. Spolu s ním opustila stranu skupina členů, kteří vstoupili do Českého hnutí za národní jednotu (ČHNJ). Fakticky tak nastal rozkol strany. Mnoha členům se nelíbil ve straně převládající katolický názorový proud na místo nacionalistického. Nově zvoleným předsedou se stal **František Červenka**. NSJ je také členem mezinárodní Evropské národní fronty (www.europeannationalfront.com), která sdružuje evropské krajně-pravicové pro-katolické strany jako Slovenská národní jednota, Narodowe Odrodzenie Polski nebo italská Forza Nuova.

České hnutí za národní jednotu má sídlo v Teplicích, kde má i podle svých materiálů *„zařízený a vlajkami ozdobený hlavní sekretariát“*. **ČHNJ** upřednostňuje koncept autonomních krajských organizací, kde se osvědčilo působení ústecké, pražské a liberecké organizace. Předseda je **Pavel Svoboda**. Statutárním místopředsedou je **Jan Skácel**. Skácel pochází z Pardubic, kde vzniklo jedno z nejvýznamnějších center neofašistické Vlastenecké fronty (VF). Stal se jednou z jejích nejvýznamnějších postav a mezi 17. dubnem 2000 a 15. zářím 2001 byl jejím předsedou. Jelikož je vysoce vzdělán a díky věku působí i seriózně, vystupoval na většině akcí VF jako řečník. Také se účastnil přednášek na FFUK. Dalšími členy předsednictva jsou **Petr Dobrovský, Luděk Holeček a Jiří Šoler**. Předsedou kontrolní a revizní komise byl zvolen **Jan Kopal**. Jan Kopal je v ultrapravicovém hnutí aktivní již dlouho a je to známá tragikomická postava. Nejdříve byl členem SPR-RSČ, z níž po roce 1998 vystoupil a vstoupil do Vlastenecké republikánské strany (VRS). Výrazně se podílel na její přeměně a spojení s neonacistickým Národním odporem (NO) a Národní aliancí (NA) do Národně sociálního bloku (NSB), později Pravé alternativy (PA). V NSB se stal předsedou i volebním lídrem v Ústeckém kraji. Vystupoval na mnoha akcích a stal se známým mj. schvalováním teroristických útoků v USA, za které byl trestně stíhán. Po rozpadu NSB/PA vstoupil do Národního sjednocení (NSJ), se kterým se angažoval zvláště ve spolupráci s ultrakonzervativními stranami. Po rozkolu v NSJ se dostal společně se Skácelem aj. do ČHNJ.

Zastavíme šíření AIDS zavřením hranic

Na předvolební kampaň a program tohoto uskupení si ještě nějaký čas počkáme. Již nyní ovšem můžeme popsat určité principy a přístupy, které tyto strany spojené v nacionalistické koalici zastávají. Jednou z prvních společných aktivit byl velmi silný lobbing za nepřijetí posledního předkládaného návrhu zákona pro registrované partnerství homosexuálu a lesbiček. Homosexualita byla charakterizována jako ohavnost, sexuální deviace a přijetí zákona o registrovaném partnerství za pozitivní diskriminaci a zbytečnou výsadu. *„Příští parlament již o zákonech na ochranu zvrhlíků jednat nebude. Jeho řady rozšíří zastánci opačného názoru na homosexualitu, než je ta ultraliberální nemocná představa stejnosti! Národní strana bude razantně vystupovat proti stále citelnějšímu zviditelňování sexuálních deviantů v naší společnosti. Proti obhajobě homosexuálů, pedofilů a jiných zvrhlíků, kteří jsou skvrnou naší společnosti.“*

Všechny skupiny chtějí mravní, morální a kulturní očistu národa. Uznávají přitom křesťanské konzervativní hodnoty, které determinovaly evropskou civilizaci a z nichž nelze ustoupit. Jak chtějí tohoto národního obrození dosáhnout? Jediné a účinné řešení je státní represe. Na všechny neduhy dneška mají totiž recept zpřísnění, zákazů a represí státu. Např. proti nezaměstnanosti tvrdá protiimigrační politika včetně zpřísnění podmínek v uprchlických táborech. Politika proti kriminalitě: obnovení trestu smrti, odmítnutí humanizace vězeňství, zákaz veřejné prostituce a propagace pornografie. Nevidí a ani nechtějí vidět sociální příčiny, například kriminality dětí, které chtějí zavírat do vězení již od 13 let, nebo drogově závislých, jež chtějí léčit rovněž kriminálem. Nacionalisté se ovšem nevyhýbají ani oblasti zdravotnictví, kdy např. pan Štěpánek (DS) chce zastavit šíření AIDS tvrdou protiimigrantskou politikou a kontrolami na hranicích. *„...Je zde ale i závažné nebezpečí rozšíření nemoci AIDS, kterou mohou, mj. vedle homosexuálů, roznášet i přistěhovalci z Afriky.“* Jsou zásadně proti EU jako federaci evropských regionů, prosazují Evropu národních států. Chtějí vystoupit z NATO a vedle malé profesionální armády zřídit Národní gardu jako vlasteneckou domobranu.

Všechny subjekty NS za své aktivní nebo potenciální zahraniční partnery považují takové strany jako je Le Penova Front national, německá NPD, belgický Vlámský blok, Liga polských rodin, Britská národní strana, švédská Sverige demokraterna nebo Slotova Slovenská národní strana aj. Proti těmto politickým stranám stojí zpravidla místní antifašistické hnutí.

Otázkou je, co všechny tyto strany a straničky vede ke vzájemné spolupráci mezi lidmi, kteří byli dříve nepřáteli na život a na smrt, jeden na druhého plivali špínu a předháněli se v obviněních kdože je větší zrádce, vládní a židovský zaprodanec. Jako nejlogičtější vysvětlení se nabízí pud sebezáchovy, který vede nacionalisty ke slučování, díky kterému by mohli součtem hlasů pro svá sdružení a zdáním jednoty dosáhnout o něco většího výsledku, než takového, který je na úrovni statistické chyby. Do voleb je však potřeba investovat nemalý obnos a nejvíce financí má Národní strana, která je tedy automaticky považována za vůdčí subjekt. Za všemi národoveckými frázemi se však schovává touha po zisku a moci, která je jasným motorem tohoto účelového spojení.

Jan Kopal v družném rozhovoru s nazi-chuligány na akci NSB v Příbrami

Dělnická strana vyhozena z „Národní pětky“

Tato zpráva vyšla až po uzávěrce redakčních příspěvků do tohoto čísla časopisu Akce!, proto nemohla být zařazena do článku.

Dělnická strana porušila smlouvu mezi subjekty Národní pětky - tzv. „Komuniké 2006“. V ní se strany zavázaly vzájemně na sebe neútočit, což se vztahovalo převážně na znesvářenou Dělnickou stranu a Republikány Miroslava Sládka. Další podmínkou Komuniké byl zákaz vznášení ultimativních požadavků na vyloučení člena druhé strany. Toto Dělnická strana porušila, a tak byla na zasedání Koordinační rady N-5 dne 20. 5. 2005 vyloučena. Nelíbil se jí především sám Sládek v řadách RMS. Jako další vroubek byla DS připsána neúčast na žádné z akcí pořádaných N-5 a ozývaly se varovné hlasy, že si DS hrabe pouze na svém písečku. Přesto, že zbytek N-5 a převážně jeho vůdčí subjekt - Národní strana prohlašuje, že se nic nemění a že jsou stále schopni převzít politickou odpovědnost, uvnitř strany jsou takto přímo formulovaná předvolební hesla zakázána. Ono to totiž s tou ochotou převzít politickou odpovědnost nebude tak horké… ★★★

zdroje:

Mareš M.: Pravicový extremismus a radikalismus v ČR, Barrister & Principal, 2003.
Mladá levice: www.mladalevice.cz
Národní strana: www.narodni-strana.cz

Ondřej Sekula (AFA-FAS Zlínsko)
a **Otto Wolf**

Ultrapropadák ultrapravice

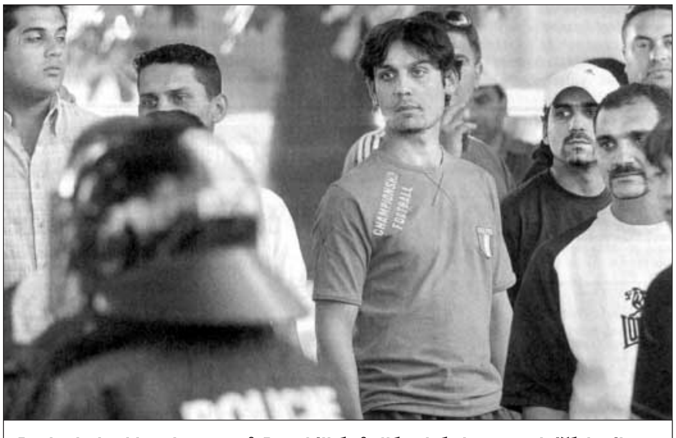
BOHUMÍN 25/05/2005 - Necelé dvě desítky stoupenců republikánů, Národní strany a dalších radikálních pravicových seskupení, která se spojila před volbami, prošly Bohumínem. V ulicích měli převahu policisté a obyvatelé města. Ti reagovali na skandování demonstrantů smíchem a uštěpačnými poznámkami.

Zřejmě je přilákal i humbuk, který způsobilo nepovolení této demonstrace proti komunismu bohumínskou radnicí a následné zrušení zákazu krajským soudem.

Republikánům Miroslava Sládka a dalším nacionalistickým stranám z koalice Národních sil bohumínská radnice demonstraci dvakrát zakázala. Soud ale zákaz zrušil.

Značnou část zvědavců tvořili místní Romové. Hesla a projevy ultrapravičáků proto nevyvolávaly potlesk a nadšený aplaus, nýbrž odmítavé poznámky i smích.

Demonstrace začala s mírným zpožděním asi ve tři čtvrtě na pět. Když řečníci kvůli zákazu demonstrace vytýkali místní radnici komunistické manýry a vyzývali diváky k odstranění starosty, ozývalo se z davu: *„Nevíš, co mluvíš! Odkud jsi?“*

Pochodu hrstky stoupenců Republikánů, Národní strany a dalších ultrapravicových seskupení přihlíželo v Bohumíně mnoho obyvatel města

Akci pro mnohé ukončil příchod sympatizantů a členů hnutí Národní odpor. Z jednoho z podchodů se ozvalo skandování: *„Národní odpor! Národní odpor!“* Z davu se ozval smích a výkřiky: *„Běž do Německa!“* Neonacisté se za chvíli vydali pryč.

„Kam jdou ti úchyláci?“ ptali se Romové a vyrazili v houfu za malou skupinou v kanadách. Do pohybu se dala i část policistů a na demonstraci bylo rázem prázdno.

Skupina neonacistů se na odchodu nevyhnula vzájemným slovním přestřelkám s přihlížejícími Romy. Příznivci a členové Národního odporu se poté usadili v jedné z restaurací.

Mezitím demonstrace na náměstí T. G. M. skončila a jejímu konci už přihlížela jen hrstka lidí. *„Totální hrůza. Příšerné“* svěřil se znechuceně po skončení akce jeden z řečníků svému kolegovi ze strany.

„Doprovodili jsme je na nádraží a dohlédli, aby se v klidu rozešli. Podobně se na nádraží rozešla i skupina, která patřila k Národnímu odporu. Zatím jsme nezaznamenali porušení zákona,“ řekla v sedm večer policejní mluvčí Zlatuše Viačková.

Pokud se i vy budete chtít někdy osobně pobavit na účet naší ultrapravice, budete mít jistě ještě do voleb další příležitosti. Obdobné akce by se měly uskutečnit také v Hlučíně a Otrokovicích. ★★★

podle informací AAS (Autonomní antifa Slezsko, e-mail: antifaslezsko@safe-mail.net), FAS Zlínsko a idnes.cz zpracoval
***Vojtěch Svoboda** (AFA-FAS Praha)*
- e-mail: vojtech.svoboda@anarchismus.org -

Otrokovice zůstaly antifašistické!

Na 18. června 2005 si naplánovali fašističtí ultra-nacionalisté z politické strany Národní sjednocení (NSJ) demonstraci na Zlínsku. Po debaklu Národní koalice v severomoravském Bohumíně přijeli hlásat své populistické „žvásty“ do východomoravských Otrokovic.

Akce byla jasně provokační, jelikož se měla konat v baště revolučního antifašismu na Moravě a měla být zaměřena přímo proti „anarchii a drogám“. I když se snaží jednotlivé subjekty Národní koalice všemožně distancovat od neonacismu, strpělo NSJ na své akci aktivní neonacisty ze Zlína, Kroměříže, Blanenska a člena militantní neonacistické bojůvky Anti-antifa Brno Jana Křístela. Několik účastníků otrokovické demonstrace NSJ se také zúčastnilo demonstrace nejznámější neonacistické skupiny u nás - Národního odporu, 1. 5. 2005 v Brně. Byla zde očividná spolupráce mezi aktivními neonacisty a členy Národního sjednocení. Vyzýváme proto k napadání veřejných i všech ostatních akcí nejen Národního sjednocení, ale celé Národní koalice!

Antifašisté a antifašistky ze Zlínska se o akci dozvěděli/y poměrně pozdě, jelikož se NSJ snažilo informace o demonstraci všemožně mlžit a maskovat. Samotná pozvánka na akci se na internetu objevila až několik dnů před akcí. Přesto, během méně než týdne, antifašisté a antifašistky zorganizovali/y síly a šířili/y na Zlínsku letáky zvoucí na chystanou protiakci. Ta byla naplánována hodinu před začátkem fašistické demonstrace do otrokovického parku. Zde se sešlo více než 100 místních antifas, kteří/é se kolektivně dohodli/y na průběhu protiakce. Fašisty ovšem už při příjezdu do Otrokovic uvítalo spousta antifašistických graffiti, plakátů a samolepek na místním nádraží. Celá trasa pochodu byla polepena antifašistickými plakáty a na silnici ve směru jejich pochodu byla nastříkána antifašistická hesla. Na sídlišti se objevilo několik antifašistických transparentů. Varování, že se fašisté nachází v antifa-zóně, dostali jak písemně - ihned, co vystoupili z vlaku (podchod, sloupy na perónech), tak ústně v čekárně nádraží. I když nám slíbili, že odjedou a akci zruší, slovo nedodrželi a místo toho na nás zavolali policii, hrdinové… Tomu se říká „chlapské“ slovo hrdého bílého muže. Fašistická demonstrace měla začít v 15:00 a její trasa vedla od vlakového nádraží přes sídliště až k poliklinice. Už ve 14:50 ovšem antifašisté a antifašistky začali/y stavět barikády na sídlišti, kudy měla procházet demonstrace NSJ. Objevila se policie, která nejprve sháněla organizátora a vůdce antifašistické protiakce. Když pochopila, že žádného vůdce nemáme a jsme tady každý za sebe, skončila s vyjednáváním. Vyzvali nás, abychom do 5 minut opustili naši ulici, ve které má spousta z nás bydliště. To jsme také udělali/y, ale tak, že jsme oběhli/y „policajty“ a sídlištěm jsme se dostali/y až na vlakové nádraží, kde měli sraz fašisté. Na nádraží už byli další „fízlové“, kteří nás zastavili, a tak jsme alespoň zablokovali/y cestu, kudy měli fašisté pochodovat.

Antifašisté a antifašistky postavili/y na trase pochodu fašistické demonstrace barikády a skandují antifašistická hesla

Fašistická demonstrace začala v 15:00 a sešlo se na ní asi 35 fašistů z NSJ a neonacistů z různých koutů Moravy. Musela se ale nejméně o půl hodinu pozdržet, jelikož na silnici, kudy měli fašisté pochodovat, stáli/y antifas a skandovali/y antifa hesla. Nakonec se „fašistická špína“ přece jen dala do pohybu a „fízlové“ antifas začali vytlačovat. Ti/y se stáhli/y do parku a zaútočili/y na fašisty shnilými rajčaty, bramborami, okurkami, brokolicí, jahodami a dali/y tak fašounům ochutnat místní vegetariánskou pohostinnost. Policie nasadila koně a tvrdě zaútočila na antifašisty a antifašistky - ti/y se začali/y bránit kamením. Nakonec se stáhli/y do sídliště, kde se začali/y znovu stavět barikády. Policajti postupovali vpřed před fašistickou demonstrací a čistili jim cestu. Když doběhli k antifašistické barikádě, opět antifašisty a antifašistky (potřetí) vyzvali, aby vyklidili/y ulici, nebo... To už ale nestačili dořícť, protože byli přehlušeni pískotem a skandováním „No pasaran!“. Poté „policajti“ začali házet dělbuchy a dýmovnice a strhla se i menší potyčka. Poté už akce pokračovala jako vydařený antifašistický happening. Fašouni museli nadskakovat nad petardama, poslouchat neustálý pískot a skandování antifašistických hesel. Na místě jejich proslovů bylo slyšet téměř jenom antifašistické skandování, do kterého se zapojovali i ostatní přihlížející lidé. Při zpáteční cestě na nádraží „hákoši“ opět požádali policii o důslednou ochranu, jelikož došlo k několika pokusům jí oběhnout a dostat se k nim - žel ale pokaždé neúspěšně. Po skončení své akce fašisté spěšně zjišťovali, jak se dostanou rychle pryč z Antifa city. Z Otrokovic do Zlína tak museli s mladými náčky cestovat těžkoodění, ti starší a bohatší si vzali taxíky. To, že pro neonacisty a fašisty není bezpečno jen v Otrokovicích, ale i v celém regionu, se měli možnost přesvědčit někteří organizátoři v Přerově. No, a holohlaví automobilisté to měli tento den také těžké.

Policie zatkla jednoho antifašistu za veřejné pohoršení, jelikož na fašisty ukázal své pozadí. Po akci byl propuštěn.

Otrokovice jsou naše město!
Už se tady neukazujte!
AFA Zlínsko, OE city clan, AFA37 forever!
Ať žije regionální antifašistická solidarita! AFA Olomoucko, Přerov + AKA thanx!!!

Co je to Národní sjednocení?

Národní sjednocení je ultra-pravicová, katolicko-konzervativní politická strana, která se kvůli své předvolební (2006) agitaci pokouší demonstrovat téměř všude a skoro proti všemu. Její zástupci objíždějí celou Českou republiku a snaží se na sebe upozornit populistickou, rasistickou, homofóbní, šovinistickou, klerikální, proti-imigrační a nacionalistickou propagandou. V tomto předvolebním soupeření se NSJ spojilo s ostatními stejně smýšlejícími subjekty jako jsou Republikáni Miroslava Sládka, Národní strana a České hnutí za národní jednotu do Národní koalice. ★★★

***Ondřej Sekula** (AFA-FAS Zlínsko)*

Otrokovice jsou antifašistickým městem

Divná strana - to „Národní sjednocení“. Zakladatel Jan Skácel ji založil jako stranu ultrapravicovou, ale sám ji brzy opustil a infiltroval hnutí levicové, opět pod názvem „Za národní jednotu“. Zbytek strany pokračuje dál a rozbíjí lidskou solidaritu se stejnou vytrvalostí jako kdysi Marie Curie-Skłodowská atom. Oni musí mít vnitřního nepřítele, i kdyby na sůl neměli - hlavní „fýrer“ jej vidí především v „židozednářích“, nižší v Židech, řada členů alespoň v Romech.

Sraz antifas v parku

Ozbrojení neonacisté přicházejí

Antifas staví barikádu na trase pochodu fašistické demonstrace

Příchozí policie vyzývá antifas k odchodu, ti vyčkávají...

My, antifašisté a antifašistky, jsme už zprostředkovali/y „národu“ jejich bohumínský propadák, když při „velké demonstraci proti „komunismu“ patnáctičlenný hlouček v rámci předvolební kampaně propagoval strany „Národní pětky“ tak úspěšně, že všichni občané a občanky zvědaví/é na „nové tváře do voleb“ znechuceně odešli/y. Uplynulo jen pár týdnů, a my můžeme dodat, že čerstvě slepená „Národní pětka“ se už fakticky rozpadla.

18. června 2005 se „Národní sjednocení“ rozhodlo svými nesmysly otravovat Otrokovice. Tentokrát se už plných třicet zločinců přijelo postavit za transparent „Nacionalisté Blanensko“, známý z neonacistického pochodu 1. května v Brně, kde se družil s olomouckým „Braune Macht“ (hnědé osvobození). Plánovali parádní marš městem k poliklinice, ale už po pár desítkách metrů tvar strachy zrušili, protože poznali, že je tu síla ochotná se jim postavit. Policisté dělali co mohli, aby fašisté prošli do jim dočasně vyhrazeného prostoru u polikliniky - dokonce jim udělali i cestu němou barikádou. U polikliniky se antifašisté a antifašistky bavili/y i pomocí píšťalek a bubnů, zatímco fašisté ujišťovali především sebe, jak je správné, že jsou proti všemu levicovému svinstvu, že homosexuálové nejsou normální, a vůbec, že žádná lidská práva nenáleží kreaturám - v jejich podání lidem, kteří se jim postavili. Možná si myslíte, že v souladu se zákonem mělo být shromáždění s podobnými projevy okamžitě rozpuštěno, ale hlídací psi kapitalismu (fašisté, policie a justice) se přeci nepostaví proti sobě.

„Národní sjednocení“ pak prohlásilo svou akci za vítěznou - frázi „Vítězství zdar“ si radši odpustilo - a šlo poprosit policisty o ochranu před otrokovickými občany cestou na nádraží. Policie mu vyhověla, a tak si borci z „Národního sjednocení“ pod její ochranou dopřáli i „fašistické loupežné přepadení“. Ukradli nám transparent *FAŠISTI - ZRŮDY V LIDSKÝCH PODOBÁCH*. Nám to zase ale tak moc nevadí, my tohle víme i bez transparentu. Budeme jen rádi, když si zloději „trofej“ vyvěsí - třeba začnou nad sebou i přemýšlet.

Tak skončilo „vítězství“ Národního sjednocení. Pak už následoval jen jejich „strach“. I Brňáci pro jistotu mizeli na sever, když první rychlík jel zrovna tím směrem. Někteří jej nestihli, a tak mizeli taxíky. I v Přerově se jim zdálo, že snad u všech vlaků na ně číhají antifašisté, a prosili policii o ochranu či pokračovali taxíky dál. Otrokovice jsou antifašistickým městem. A věřte antifašistům a antifašistkám, že se postarají, aby takovým zůstaly, i kdyby se fašisté vrátili a pokusili o „odvetu“.

Na závěr malá kontrolní otázka pro všechny slušné lidi: *„Jak organizujete antifašistický odpor u vás?“* Že na policii spoléhat nemůžete, Vám potvrdíme nejenom my, ale i ostatní občané a občanky vyzývající ministra vnitra Františka Bublana k odstoupení, protože kryje své podřízené, kteří nezasáhli proti neonacistům masakrujícím odpůrce fašismu. ★★★

Fašistická demonstrace začíná se zpožděním, policie jí klestí cestu

Antifas znovu staví barikády, vzduchem létá shnilá zelenina

Transparenty lemují cestu

Vítejte - kameny a petardy

více fotografií, videa a monitoring z akce na:

antifa.cz/oe/foto_oe
antifa.cz/oe/hakosi/

***Karel Volkskwagen** (antifašista ze Zlínska)*
zdroj: freewebs.com/vanek/peticeodstuptebublane.htm

1. Máj 2005 v Brně

Protest Fest 2005

Stejně jako v předchozím roce, i letos proběhl v Brně aktivistický festival Protest Fest. Oproti minulému ročníku, kdy se konal v jediném dni (a noci), byl tentokrát projekt mnohem ambicióznější a organizátoři se jej rozhodli protáhnout na celý týden - od 29. 4. do 5. 5. Celá akce byla tentokrát zaměřena především proti mezinárodnímu zbrojařskému veletrhu IDET, který proběhl začátkem května na Brněnském výstavišti. Jako podtitul akce proto bylo zvoleno antimilitaristické heslo: „proti válce a zbrojení".

Festival byl zahájen krátkým happeningem na hlavním brněnském náměstí - náměstí Svobody. Zde za účasti několika desítek diváků sehrála skupina aktivistů krátkou scénku pod názvem „Zbrojní hypermarket". Je pozitivní, že se jim podařilo nejen vtipným způsobem parodovat mezinárodní obchod se zbraněmi, ale upoutali pozornost i obyčejných kolemjdoucích. Happening se přirozeně neobešel bez účasti několika hlídkových vozů policie a „nenápadné" skupinky tajných z protiextrémistického, kteří si pouliční divadlo a diváky natáčeli. Po obvodu náměstí rovněž korzovaly dvě známé neonacistické firmy, které nepokrytě fotily účastníky akce. Avšak vzhledem k faktu, že přihlížející skupinu tvořili převážně náhodní chodci, chlapcům budou fotky zřejmě k ničemu. Ještě ten samý večer se v Pisáreckém parku konala free tekno party, která pokračovala ještě následnou noc.

Vrcholem Protest Festu byl Street Fest na Moravském náměstí, který se uskutečnil následující den. Zde proběhla produkce několika kapel a hudebních formací různých hudebních stylů - od ska a reggae, přes hip-hop a beat box až po hardcore. Zároveň dal Street Fest prostor pro prezentaci širokého spektra nevládních, ekologických, lidsko-právních, autonomních a anarchistických organizací, které zde umístily své infostánky. Celkový počet návštěvníků je těžké odhadnout, protože akce probíhala celé odpoledne, ovšem pravděpodobně se na Moravské náměstí podívalo nejméně dva tisíce lidí a lze říct, že letošní hlavní akce Protest Festu přilákala ještě větší pozornost široké veřejnosti než minulý rok. Všichni měli možnost se pobavit při poslechu hudby, občerstvit se nealkoholickými nápoji a veganským jídlem, nebo se zapojit do probíhající grafitti session. Celkový dojem kazila snad jen přítomnost stovek policejních těžkooděnců v přiléhajících ulicích. Počasí však bylo nádherné a sluníčko pěkně hřálo, tak doufejme, že si to naši „chlapci v modrém" pěkně užili. Přirozeně byli přítomni i početní policisté v civilu. I když nevím, jestli se tomu skutečně dá říkat civil - už dlouho se snažím rozřešit záhadu, jestli ty úchylné kostýmy fasují nebo ne. Kolem sedmé večer se v jednom rohu náměstí zformoval průvod a účastníci Street Festu se za doprovodu soundsystémů vydali pěšky do pisáreckého parku, kde proběhla afterparty, na níž kromě výše zmiňovaných soundsystémů vystoupila i řada živých kapel. Další dny se Protest Fest nesl již v mnohem poklidnějším duchu, kdy se druhého května na Moravském náměstí uskutečnil antimilitaristický happening studentů a studentek brněnských uměleckých škol a jiných mladých tvořivých duší a o tři dny později v Pisáreckém parku akce aktivistické organizace Jídlo místo zbraní. Na té vystoupil také divadelní soubor Ježek a Čížek, který je úzce napojen na český streetpaper Nový prostor. Závěrečný rozlučkový večírek s Protest Festem potom proběhl tentýž večer v Brněnském klubu Favorit, kde zahrála mimo jiné Analena nebo Davová psychóza.

Průvod Protest Festu v ulicích Brna

1. Máj 2005, Antifašistická iniciativa

1. 5. dopoledne se na místě předchozí afterparty Protest Festu uskutečnilo krátké antifašistické protestní shromáždění proti pochodu neonacistů, který prošel centrem Brna téhož dne kolem poledne. Zde je na místě zdůraznit, že toto shromáždění se neuskutečnilo v rámci Protest Festu a bylo samostatně organizováno Antifašistickou iniciativou 2005. Organizátoři Protest Festu pouze umožnili antifašistické shromáždění na místě, na kterém měli nahlášený vlastní program. Antifašistická iniciativa 2005 vznikla jako širší platforma lidí různých politických názorů a vznikla za jediným účelem: postavit se pochodu neonacistů. Na protestním shromáždění byla účast celkem nízká - necelá stovka lidí, z drtivé většiny revolučních antifašistů. Po krátkém projevu organizátoři celou akci rozpustili. Dlužno podotknout, že nízká účast byla v nemalé míře způsobena kampaní o „válce extremistů", která proběhla v médiích krátce před prvním májem. Velitelé brněnské policie rovněž vzkázali všem antifašistům přes organizátory Protest Festu, že jestli se kdokoliv z nich ukáže v centru města v době neonacistického pochodu, bude „na místě zatčen" a že takové jednání „si už policie obhájí". Je opravdu nádherně vidět, jakým způsobem represivní složky respektují „zásady demokracie", kterou údajně chrání. Tento příklad jasně dokazuje, že ta proklamovaná „svoboda projevu" a „svoboda pohybu", kterou nám stát milostivě „garantuje", rychle bere za své, pokud jde o politicky nepohodlné „extremisty", jako jsme například my - antifašisté a antifašistky. Zajímavé je, že jsou to právě tyto „principy", kterými policie a stát argumentuje, když chrání neonacisty a umožňuje jim nerušený průchod městem. Po pravdě řečeno, jediná skupinka lidí, která se pokusila pochodu alespoň symbolicky zabránit byla volná formace asi deseti až patnácti lidí především z řad lidsko-právních aktivistů, kteří se pokusili jít s transparentem neonacistickému průvodu naproti. Policie přirozeně nelenila a okamžitě je zpacifikovala. Je s podivem, jak rychle reagovali na tuto skupinku pacifistických aktivistů, když o ulici dál (doslova!) zrovna v tu chvíli mlátila skupina dvaceti neonacistů ze skupinky Anti-antifa a hooligans z Johny Kentus Gangu dva studenty, které považovali za antifašisty. Napadení přirozeně volali o pomoc, ovšem policejní těžkooděnci, kteří se nacházeli jen o několik desítek metrů od nich, se neobtěžovali zasáhnout. Je skutečně podivné, jak selektivně policie ve své práci postupuje. Jak ale známe PČR, není to zdaleka žádné překvapení. Jeden ze studentů to odnesl vážným otřesem mozku a druhému naštípli obratel. Ovšem i když byli zraněni dva nevinní lidé, policejní šéfové se jistě můžou plácat navzájem po rameni, jak krásně zabránili „válce extremistů", když umožnili sto padesáti až dvěma stům neonacistů - promiňte, vlastně „autonomních nacionalistů", tak si dnes říkají - projít městem za skandování klasických náckovských pokřiků. A potom, co si náckové v centru města krásně zakřičeli, že „ulice jsou naše", se všichni pro jistotu stáhli do jejich oblíbeného klubu Svatoboj, kde si pod ochrannými policejními křídly bezvadně užili koncert a následně se rozjeli zpět do svých domovů. Na tomto místě bychom jménem organizátorů demo ještě rádi poděkovali všem, především mimobrněnským antifašistům a antifašistkám, kteří se nezalekli policejních výhružek a ani nedali přednost zábavě předchozího večera a přišli akci podpořit. ★★★

Jana Bouchalová, Petr Křápek

Projev Antifašistické iniciativy 2005 z demonstrace 1. 5. 2005

Vítám vás všechny jménem Antifašistické iniciativy na této demonstraci.

Nejsme tu dnes proto, abychom oslavili svátek pracujících, dnes tu jsme kvůli hnědé verbeži, která se chystá pochodovat. Kvůli náckům, kteří dnes chtějí vyjít do ulic, aby mohli ukázat svou novou image. Image slušných hochů a slečen, studentů a studentek, kterým jde o blaho jakéhosi národa. My ale pod jejich masku vidíme, jsou to ti stejní rasističtí rváči a nacističtí pohrobci, kteří v Brně dupali přesně před třemi lety, 1. května 2002. Tenkrát jsme u toho byli také. Teď má ale jejich pochod vypadat jinak. Snaží se schovávat svoje hajlování, hákové kříže, uctívání Třetí říše a směšnou nazi-skinheadskou módu. Už žádné jižanské vlajky a bombry. Označují sami sebe za „aktivisty", revolucionáře a radikální ekology. Zoufale se brání označení „neonacisté", oni jsou přece „národní socialisté". Nám ale nemusí vysvětlovat nic, my víme, že jsou to rasističtí vrazi, antisemité a agresivní násilníci. Mluví za ně jejich napadání kohokoliv, i smrtící útoky. Dva z nich 6. srpna 2003 v Brně poblíž Tesca ukopali a poté zapálili bezdomovce, ten na místě zemřel. Tohle je jejich způsob zábavy. Dnes je tady dost lidí, kteří pocítili metody neonacistických bojůvek na vlastní kůži a kteří jim nehodlají ustupovat tak, jako ostatní. Dnes dáme náckům pořádně nahlas najevo, co si myslíme o jejich nové masce, o jejich útocích a o jejich pochodech.

Také dnes, stejně jako před třemi roky, bude neonacistickou chátru chránit stát, tak jako vždycky. Zvykli jsem si na to, že jim policie pomáhá kde se dá a není divu, v řadách policie, ať už státní nebo městské, mají náckové své věrné přívržence. Protentokrát si fašisté dokonce požádali o zesílenou policejní ochranu a policie jim bez váhání vyhověla. Dnešní policejní akce bude významným dnem pro policejního ředitele Vaňka, který se netají svými silně represivními a násilnými metoda-

mi. V médiích svou siláckou rétorikou vyhrožuje, že použije veškeré prostředky k tomu, aby nás zastavil.

Dnes nám zřejmě policie zabrání nácky konfrontovat přímo a veřejně. Ale to nás ani náhodou neodradí od toho, abychom se kdykoli sešli znova a ukázali náckům, že žádná změna stylu jim nepomůže a že tu budeme stát vždycky proti nim, i když je budou jejich policejní kamarádíčci chránit sebevíc.

Nebudeme se spoléhat na politické strany, které populisticky využívají neonacistickou akci ke svému zviditelnění. Nevěříme v politiky, kteří na nás parazitují, věříme sobě! Braňme svoji svobodu, protože nikdo jiný to za nás neudělá! Zastavme fašisty, protentokrát a provždy!

Proti fašismu, proti rasismu!
Fašisti z ulic pryč!

★★★

Antifašistická iniciativa

Zastavme fašisty, protentokrát a provždy

Prvního května proběhne v Brně neonacistická demonstrace. Čeští neonacisté o sobě na veřejnosti nedali dlouho vědět a tentokrát vyrazí náckové do ulic v novém stylu „autonomního nacionalismu".

Fašisté pochodovali Brnem prvního května 2002. Demonstrace byla organizovaná neonacistickou skupinou Národní odpor a zúčastnilo se jí asi 300 neonacistů z celé ČR. Po třech letech budou v Brně mašírovat ti stejní neonacisté a pochod opět organizuje nebezpečná nazi-bojůvka Národní odpor, tentokrát však chtějí ukázat svou novou image.

Na akci 1. 5. v Brně má jít o první veřejnou prezentaci nového nacistického stylu „autonomního nacionalismu". Jde o novou strategii evropského neonacistického hnutí, která má za cíl zásadním způsobem změnit a podpořit image neonacismu. Stojí na celkové změně rétoriky, autonomizaci neonacistických skupin (taktice leaderless resistence) a využívání nových neobnošených symbolů a hesel. Průkopníci této strategie pochopili, že jejich otevřeně neonacistická a nazi-skinheadská image nemá příliš šancí na oslovení mladých lidí. Autonomizace a změna stylu neonacistického hnutí je trend v celoevropském neonacistickém hnutí, - a jako takový musí být všemi způsoby napadán a narušována. Zabraňme tomu, aby neonacisté pomocí své nové strategie získávali na mezinárodní úrovni nové stoupence pro svoji chorobnou ideologii!

Fašismus není mrtvé heslo z historie, ale stále živá a velmi nebezpečná ideologie, která se snaží dostat do popředí. Rasistické vraždy, časté útoky na lidi, kteří nevyhovovují nacistickým představám. Snaha proniknout do subkultur mladých lidí a infikovat je rasovou nenávistí. Napadání bezdomovců, Rómů, cizinců, homosexuálů - to je v našich městech běžná praxe. Ale my tomu nehodláme nečinně přihlížet! Ani jejich politickému organizování, ani jejich násilí! Nenechme se utlačovat od neonacistů! Braňme si svoji svobodu, protože nikdo jiný to za nás neudělá!

Nesklánějte před neonacisty hlavu, je to problém, který se týká i vás!

Přijďte i vy vyjádřit svůj odpor proti fašismu!

★★★

kontakt: antifasistickainic05@safe-mail.net

Studentská demonstrace právě prochází ulicemi Brna

Studenti se svými vlajkami naslouchají projevům studenstských vůdců

1. Máj 2005 v Kutné Hoře

Na letošní 1. Máj se rozhodla Kutnohorská regionální buňka Československé anarchistické federace uspořádat happening v jednom z centrálních parků města. Naplánovány byly přednášky, diskuse, sportovní hry i hudba. Happening tak mohl oslovit širší veřejnost všech věkových kategorií, nebo by měl alespoň reálnou šanci přitáhnout a pobavit mladé lidi z okolí, jako tomu bylo např. při loňské prvomájové akci FAS v Jihlavě. Plány a dobrá vůle jsou jedna věc, avšak další věcí je zas postoj byrokratů na úřadech.

Lidé, které oslovily po městě vylepené plakáty a kteří se chystali strávit příjemně prožitý den na akci s bohatým programem, museli být notně zklamáni a zastrašeni příspěvkem v místním tisku, který upozorňoval, že prvomájová akce v Kutné Hoře nebyla anarchistům povolena. Organizátorovi bylo ze strany Městské rady doručeno ve věci konání akce zamítavé rozhodnutí. Skutečné důvody, proč k tomuto rozhodnutí radní dospěli, zůstávají záhadou. Určitě nikde nemá státní správa ani samospráva v oblibě akce anarchistů, ale v tomto případě (jako už tolikrát v minulosti) státní úředníci porušili zákon, který mají k dispozici především na obhajobu vlastních zájmů.

Pořadatelé prvomájové akce v Kutné Hoře své snažení nevzdali a rozhodli se pro alternativu. Na místě, kde se měl původně konat happening, aktivisté uspořádali petiční akci. Jejím účelem bylo upozornit kolemjdoucí na svévolný zásah do svobody shromažďování ze strany státních úředníků. Mimo petičních archů členové ČSAF Kutnohorsko a jejich příznivci rozvinuli transparenty a vytvořili provizorní informační stánek s letáky a tiskovinami.

Kutná Hora v dopoledních hodinách svátečního dne působila dosti ospalým dojmem. Po předchozích zkušenostech s pořádáním prvomájových lokálních akcí je však nutné dodat, že nízký počet lidí v ulicích maloměsta není během dopoledních hodin jen výsadou Kutné Hory. Ačkoliv byl počet kolemjdoucích nízký, až na několik málo jednotlivců se každý zastavil a živě zajímal o důvody, které přispěly k uspořádání petiční akce. S několika lidmi byla zapředena hlubší debata nad tématy jako je současná politická a sociální situace a společenská alternativa z pohledu anarchistů.

Po poledni byla akce ukončena. Nezbývá než se do budoucna snažit o nárůst počtu pořádaných osvětových akcí i v menších městech a obcích. Vždyť i tam se skrývá potenciál lidí otevřených anarchistickým myšlenkám. Důkazem toho je i silná účast na dvou předchozích veřejných akcích pořádaných ČSAF-Kutnohorsko. Teď už je jen na nás, abychom ostatním dokázali vysvětlit, že se nesmí nechat zastrašit hned prvním článkem, který byl do novin sesmolen na objednávku vždy pohotových státních aparátčíků. ★★★

Karel Rosák *(AFA-FAS Praha)*
- e-mail: karel.rosak@anarchismus.org -

Pochod za kapitalismus okořenilo několik anarchistických vajíček

V neděli 5. června se v Brně uskutečnil pochod za kapitalismus, který pořádali Mladí konzervativci, organizace sdružující pravicově smýšlející mladé lidi ve věkovém rozmezí 15 - 25 let. Za zmínku dále stojí, že tato organizace má velmi úzké kontakty s ODS.

Celá akce měla začít o půl třetí na Zelném trhu, průvod měl směřovat přes Náměstí Svobody a Českou na Moravské náměstí.

Toho slunečného dne zrovna probíhala na Náměstí Svobody výstava historických aut, a snad i proto začala konzervativní juniorka oslavovat přínos kapitalismu celému světu později, než bylo naplánováno, a to v hojném počtu čtyř osob. Během jejich pochodu, který ve mně (nevím proč) asocioval majestátní důstojnost

rytířů za dob křížových výprav, jejich trasu bedlivě sledovala skupinka tří anarchistů nesoucí si v tašce „sladké překvapení".

Kapitalisty jsme zastihli před parkovištěm u Místodržitelského paláce, odkud na ně přiletělo 10 kusů vajec, bohužel jsme neměli nejlepší mušku a situaci musel nakonec zachraňovat soudruh, který rozpleskl jednomu z Mladých konzervativců vajíčko o hlavu. Po tomto incidentu následovala krátká slovní potyčka *(„Jste násilníci a patříte do vězení")*, chvíli to vypadalo na pěstní souboj, ale nakonec se konzervativci rozhodli zavolat policii, a protože jsme se jim nejspíš zalíbili, tak si nás i vyfotit.

Pro to jsme ale neměli pochopení, a protože čas jsou peníze, jak každý správný kapitalista ví, rozhodli jsme se jím nemrhat a za udivených pohledů dvou opodál stojících městských strážníků jsme opustili místo. ★★★

Patrik Kníže
zdroj: fsa.anarchismus.org

Neonacista Brož opět před soudem

Před více jak rokem informoval portál ČSAF o soudním procesu s plzeňským neonacistou Jaroslavem Brožem. Ten byl 14. dubna 2004 odsouzen Plzeňským okresním soudem za podporu fašismu na pět let nepodmíněně. Proti rozsudku se však odvolal. Senát odvolacího krajského soudu mu 3. května 2005 trest o rok snížil. Tříleté podmíněné tresty s pětiletou zkušební lhůtou a nařízeným dohledem odvolací soud potvrdil Petru Kuchařovi a Petru Oudovi, kterého označil za druhou osobu v pořadí významnosti v plzeňské větvi mezinárodní neonacistické organizace Blood & Honour. Tresty jsou pravomocné. ★★★

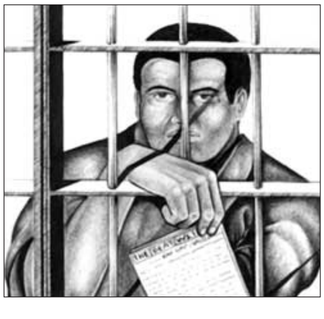
vk
zdroj: csaf.cz

Chcete další důkaz demokracie? My už opravdu ne!

Most je jedno z mnoha měst, kde se díky vysoké nezaměstnanosti a početnému romskému etniku hned po listopadovém převratu rozmohlo neonacistické hnutí. Za řadu let zde došlo k mnoha rasově motivovaným zločinům a útokům nejen na alternativní mládež. Neonacisté se zde díky nezájmu veřejnosti rozrostli do obludných rozměrů. Vycházeli a stále vycházejí neonacistické tiskoviny a na severu Čech funguje několik neonacistických kapel - KTC (Most), Blizard (TP-Bílina)… Naštěstí nejsou zdejší neonacisté politicky seskupení v jeden celek (s výjimkou 10 - 15 osob jenž jsou v Národním odporu, Arian Inteligence apod.) a i mezi sebou mají rozpory, ale když jde o společnou věc, tak na ně rychle zapomínají. Síla těchto osob tkví především v kvantitě (okolo 150 - 200 - to podle toho, jaké je roční období - jejich řady jsou ale samozřejmě neustále doplňovány) a finančním základu (někteří pochází z velmi bohatých rodin a rodiče za ně rádi zaplatí „jejich“ výstřelky).

Nikdy to tu nebylo zrovna růžové, ale v poslední době se teror neonacistů vystupňoval do velmi vysoké míry díky založení tzv. Radical Boys (dále RB). Navenek se RB zdají být apolitickou skupinou, jenž láká nové členy pomocí černého (nebo bílého?!) humoru, zakrýváním pravé podstaty RB a debat nejen o sociálních problémech. Část z nich už samozřejmě dávno upustila od skinheadské vizáže, která odstrašovala ty slabší povahy. Díky tomu mohou lákat nové členy, a to především na x-chatu a po mosteckých diskotékách, kde se pohybuje mládež z tohoto kraje bez vlastních názorů na sociální otázky. Právě tito noví žoldáci v doprovodu starších (kteří je samozřejmě sledují z dálky, když za ně děti dělají špinavou práci, aby oni sami neměli problémy a pak se v klidu ukájejí vlastní zvráceností), dennodenně terorizují naše město v několika dobře ozbrojených skupinách. Je opravdu těžké odlišit RB od ostatních lidí.

Tento info text jsme se ale rozhodli napsat z jiného důvodu, než abychom jen poukázali na aktivity neonacistů v Mostě, protože to by bylo opravdu

na esej. Hlavním důvodem, proč jsme se rozhodli tímto způsobem upozornit na situaci na Mostecku, je naše snaha informovat veřejnost o jedné nezávidění-hodné události, jenž se stala 11. 1. 2005. Toho dne byla uvalena vazba na A. K. za údajné těžké ublížení na zdraví, jenž měl způsobit mladému neonacistovi. Byl předvolán pouze na výslech a bez jakéhokoliv obeznámení ze strany policie rodinným příslušníkům, byl vzat do vazební věznice. Dodnes se k tomu policie pořádně nevyjádřila a dělají, jakoby jel do školy v přírodě. Jediný důvod zatčení byl, že dotyčný neonacista vypověděl, že byl napaden maskovanými útočníky a jeden z nich měl být A. K. (napadený je nejspíš bratr Bystrozrakého z pohádky…), který byl v tuto dobu doma s přítelkyní a její rodinou, což policii připadá nedůvěryhodné. Stačilo jen ukázat prstem v „bájné“ zasklené místnosti. Tento případ, v nekonečném moři jiných případů, poukazuje na propojenost části policie s neonacisty. Je přímo směšné, i když nikomu z nás do smíchu není a už vůbec ne A. K., že dnes už stačí jen ukázat prstem a bez jakýchkoliv jiných důkazů lze skončit za mřížemi. Je přímo alarmující, že známí mostečtí nacisté mohou nadále bez sebemenších překážek šířit teror v našich městech! Jediné, co nám zbývá, je být solidární a společně stát bok po boku proti větru, jenž nás bičuje ze všech stran. Všichni pěvně věříme, že A. K. dostaneme ven, ale s vaší podporou to půjde snáz!

Solidarita - Rovnost - Svoboda

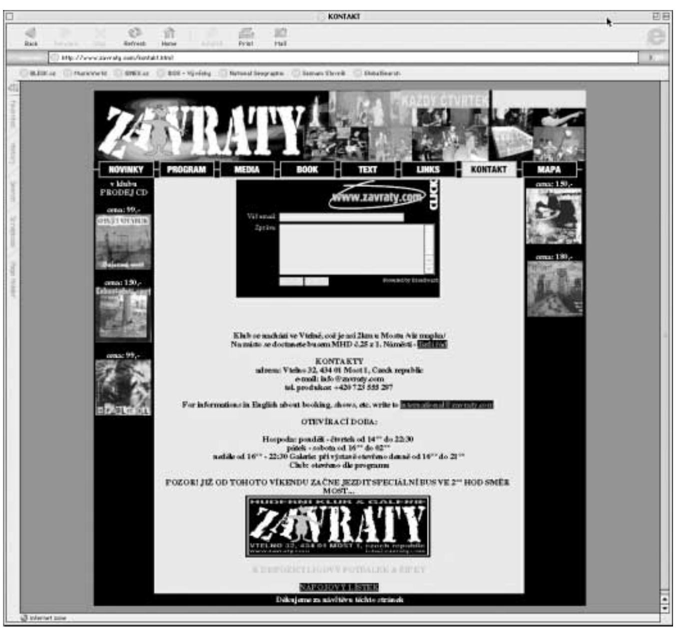
★★★

Skupina revolučních antifašistů
*a **FAS Severní Čechy***
- e-mail: gipsy@iname.com -
zdroj: czechcore.cz

Mostecký klub „Za vraty“ napaden neznámými žháři

Tak si pomalu začínám zvykat na život v „bitevní zóně“, ale když o tom přemýšlím, bitevní zóna už je to vlastně delší dobu. Město s největší nezaměstnaností (něco kolem 25%), což dělá divy s lidmi i společností. Přes všechny, co budou oponovat, že je to nesmysl, si myslím a jsem přesvědčen, že velká nezaměstnanost je jednou z živných půd fašismu a nacionalismu.

Slovo neznámí bych mohl v nadpisu změnit na „neonacisty“ a asi bych ani nebyl daleko od pravdy. Není to totiž poprvé, a je to spíše jen jeden z mnoha pokusů místních neonacistů jak napadnout klub „Za vraty“ nebo fyzicky konfrontovat návštěvníky či návštěvnice nějakých akcí v klubu. Pokud to spočítám, tak už je to v pořadí asi čtvrtý útok od vzniku klubu a to nepočítám ostatní útoky, jako je třeba napadení lidí na autobusových zastávkách, čekajících na spoj do Vtelna, kde klub sídlí. Není to ale evidentně jen problém tohoto místa. Je to problém celého města, potažmo celé společnosti.

Začněme ale u označení neonacista/fašista. Co tyto pojmy znamenají, spousta z nás jistě ví nebo tuší. To, co v Mostě nazýváme „náckem“ či „fašounem“ (a to v provedení ženském či mužském), je vlastně zcela nespecifická směs různých postojů a spousty z nich se rozčilují, když jsou takto oslovováni a titulováni. Je tady několik skupin či jednotlivců. Společným jmenovatelem je jim pouliční násilí.

Hooligans (fotbalový či sportovní „fanoušci“) jak místní tak i přespolní zde mají své zastoupení. Holdují násilí v jakékoli formě a nevynechávají žádnou možnost se někde poprat nebo napadnout prakticky kohokoli, kdo se jim momentálně nelíbí (ať už jim vadí barva pleti, oblečení, vzhled, účes). Někdy postačí jen věta *„co čumíš vole“*. Každopádně hooligans jsou podle sebe apolitičtí a jediné, co je zajímá, jsou holky, fotbal a násilí (v jejich podání „fandění“).

Tyto násilnické skupiny jsou velice dobrou živnou půdou pro diskriminační a rasistické postoje a najde se mezi nimi spoustu nacistů/tek či fašistů/tek. Sami hooligans jsou velice kritizováni za svoji apolitičnost, ale mnohdy jsou neonacistickými „vůdci“ využíváni ke špinavé práci. Mám tím na mysli bitky a napadání nepohodlných či nějakým způsobem aktivních lidí (třeba jako 60-ti členná skupina JKG hooligans z Brna, která byla napojena na špičky neonacistické scény v ČR). Nebo jen čistě vytvářejí atmosféru strachu.

Radical boys (dále jen RB) jsou přesně tím příkladem spojení neonacistů, hooligans a jiných složek. Sami sebe za neonacisty neoznačují a jejich stránky nic takového nepodporují otevřeně. Spíše inklinují k pouličnímu násilí ve stylu hooligans, i když jisté politické ozvěny jsme od nich zachytili. Např. se někteří z nich snaží a přemalovávají nápisy na zdech typu „Pryč s fašisty z našich ulic“ nebo „Naci špína patří do koše - Udržuj své okolí čisté“ či „Netoleruj fašismus - Bojuj za rovnost a svobodu“.

Hákové kříže v jejich disgrafickém provedení zdobí také několik míst v Mostě a byly už naštěstí přemalovány. Neznámým dobrodincům jediné díky. O koho se jedná v tomto případě? Mladí a neklidní? Osobně si nemyslím, že se primárně jedná o mladický či pubertální úlet, který je za několik let „přejde“. Znám spousty z nich už z dob jejich mládí a jediné, co se u nich změnilo, je styl oblékání a cíle zájmu. Chuť ovládat a terorizovat okolí zůstává.

Jak oni sami říkají, verbujeme své lidi na diskotékách a celá kultura diskoték a věcí kolem je odrazem toho, co jsou RB. Peníze a drahé oblečení, sexistické a fašizující postoje, postavení v partě či gangu a kultura násilí. I tohle jsou RB. Co se jich samotných týká, tak svým vzhledem se již vymanili z naci-skinhead kultury a uniformity. Jsou tím pádem velice těžko rozpoznatelní a identifikovatelní. Tak malé město jako je Most, jim ale moc anonymity neposkytne. Nejlepší a nejjistější věcí v tomto případě je jejich monitoring a tomu rozhodně neunikají.

Právě zmiňovaná nezaměstnanost či společenské rozdíly jsou mnohdy příčinou toho, proč lidé tvoří takové skupiny. V RB mají zastoupení jak lidé z chudších vrstev, tak i děti bohatých rodičů. Jedni hledají odpovědi a východiska z nouze a složitých životních situací a ti druzí, kolikrát hned vedle nich, se mají dobře a nestrádají. Není pak tak těžké přesvědčit je o tom, že příčinou jejich chudoby jsou např. „líní cikáni“, „cizinci, co nám berou práci“ nebo svobodomyslní a solidární lidé jako nepřátelé země či národa.

Veškeré třídní rozdíly jsou ignorovány a do popředí je vyzdvihovaná národní soudržnost a falešný národní zájem jako sjednocující prvek překonávající jakékoli třídní rozdíly. Stručně řečeno, chudí ať zůstanou chudými a bohatí ať bohatnou. Vše je v pořádku a to, co nás opravdu „spojuje“, je národní zájem a příslušnost k jednomu národu.

Nicméně RB nejsou rozhodně nějakou uvědomělou skupinou neonacistů. Podle nich je jejich cílem ovládnutí Mostu a x-chatu (v tomto případě se nejspíše jedná o nějaký nepodařený

vtip), dále také podpora národně osvobozeneckých (nacionalistických) hnutí, jako je třeba osvobození Palestiny, Iráku či jiných „utlačovaných národů“. Jejich snaha vystupovat jako slušní a spořádaní hoši, co jen mají rádi svoji zemi a chrání její čest, je ve skutečnosti pouze závojem k pouličnímu násilí a teroru. Ale bylo tomu někdy v historii neonacismu jinak?

Další problematikou je **organizovaný zločin** a působení neonacistů a fašistů v něm. V historii neonacistických a fašizujících hnutí hrál organizovaný zločin vždy významnou roli. Získávání prostředků na svoji činnost nebo upevňování pozic a vlivu nad lidmi a nad výsledky jejich práce - k tomu všemu byl a je organizovaný zločin využíván, dokud následně neonacisté nedostali pod kontrolu celou společnost a potom většinu své spolupracovníky a spolupracovnice z dob „ilegality“ buď eliminovali, integrovali či jednoduše jejich činnost zlegalizovali.

Spolupráce mafií a neonacistů není ničím novým a vychází z podstaty obojího, ovládat a vykořisťovat. Např. v ovládnutí odborů Mafií v USA a jejich spolupráce se zaměstnavateli (kteří většinou s neonacismem a fašismem sympatizují nebo ho tiše tolerují). Prostřednictvím odborů ovládali a zastrašovali pracující. V začátcích NSDAP (Nacionálně-socialistická strana pracujících v Německu) velice živě spolupracovala a byla podporována majiteli výrobních prostředků a zaměstnavateli, kteří v ní viděli sílu mající potenciál všemi prostředky ovládnout a zastrašit společnost a pracující - ti/ty se stávají poddajným a tvárným materiálem bez jakékoli známky odporu.

NSDAP, a to nejen v začátcích, svojí strukturou připomínala regulérní zločineckou organizaci se širokým polem působnosti. Bylo tu samozřejmě křídlo politické, které se od většiny nelegálních věcí snažilo distancovat. Zároveň ale zřizovalo např. úderné oddíly SA, které byly polovojenskými jednotkami mající na starosti únosy, politické či jiné vraždy, zastrašování a pouliční teror, politické provokace. Tak nějak mafie po Německu, která se později přetransformovala v nacistický státní aparát.

Za zmínku také stojí kolébka mafie - Itálie. Mimo jiné i kolébka fašismu. Kriminální aktivity byly s italskými fašisty spjaty již od počátků jejich působení. Jednalo se například o obchod se zbraněmi, únosy a vraždy nepohodlných lidí či antifašistů/antifašistek, potažmo anarchistů/tek. Když srovnáme hierarchii Mafie a Mussoliniho hord, dojdeme ke stejnému výsledku. Striktní hierarchie podléhající centralizovanému řízení s vůdcem v čele. Těchto organizací bylo samozřejmě více a neustále bojovaly nebo se spojovaly mezi sebou až do chvíle, kdy nejsilnější povraždí či jiným způsobem si podmaní ostatní. Italští fašisté také začínali u ilegálních politických subjektů a skončili ovládnutím celého státu. Velice oblíbenou činností italských fašistů byla diskreditace anarchistických a jiných antifašistických skupin a hnutí tím, že organizovali vraždy a únosy či bombové útoky do vlastních řad, aby poté mohli označit za viníky anarchisty/anarchistky či jiné nepřátelské a podvratné politické subjekty a tím je obvinit z terorismu. Takové špinavé praktiky jim mnohdy zajistily podporu širokých mas. Zde platilo pravidlo, že dobře provedená a skrytá lež stává se pravdou.

Není to ale jen výsada italských fašistů, podobné či stejné způsoby využívaly prakticky všechny nacistické či fašistické organizace na celém světě. Mafie v Itálii má dlouhou a krvavou historii a nikdy nebyla pouze zločinnou organizací, ale mnohdy i tím, na koho se lidé obraceli jako na stát či policii, aby za ně řešila jejich problémy. Vykořisťovatel byl zároveň jejich „ochráncem“. Když se podíváme blíže, dá se říci, že každý stát je svým způsobem funkční Mafií, co lidi vykořisťuje a ovládá. Zároveň jim nabízí jakousi „ochranu jejich práv“. Dá se říci, že stát je vlastně ta nejsilnější mafie, co ovládá a řídí celou společnost za pomoci policie, soudů a armády ve spojení s vlastníky výrobních prostředků a kapitálem jako takovým.

Tím se dostáváme k další problematice, a tím je podpora organizovaného zločinu ze strany výkonných orgánů státu. Organizovaný zločin se zabývá skoro vším, z čeho plynou peníze, stejně jako kapitalizmus. Černá ekonomika je součástí státu a kapitálu odnepaměti. Někdy je rozdíl pouze v tom, že věci prováděné státem mají tendenci být označeny za legální, a organizovaný zločin je postaven do „ilegality“. Je-li tomu ale opravdu tak, je otázkou. Je celkem běžnou záležitostí, že například protidrogová oddělení pomáhají pašovat a kryjí či tolerují distribuci drog ve velkém. Koukají jim z toho tučné zisky, jak pro jednotlivce, tak pro celý státní aparát. Je a bylo spousty fašistických státních režimů, např. v Jižní Americe, co mají ekonomiku postavenou na výrobě a prodeji drog.

Jedním z největších zdrojů zisku pro talibanský státní režim v Afghánistánu byla výroba a prodej heroinu a opia. Není to jen otázka takových zemí, ale funguje to tak v různé míře v každém státě. Je jasné, že i stát si vybírá, s kým bude spolupracovat a komu dá pokoj. Musí zde být přeci i někdo, kdo bude stíhán, vyšetřován, vězněn

Patrik Veruněk, s úspěchem dokončil 6. třídu Základní školy

a zřídkakdy uvízne v sítí i větší ryba, aby se neřeklo. Nejsou to jen drogy, ale korupce všeobecně je úzce spjata s každým státním aparátem. Je to třeba zadávání veřejných zakázek, majetková trestná činnost, tunelování atd. Příkladů, si myslím, je více než dost. V extrémním případě je organizovaný zločin zlegalizován a začleněn do státních struktur.

Most je jako jeden velký bazén pro všechny tyto ryby. Místní neonacisté už dávno ustoupili ze svých zásad (pokud vůbec nějaké měli) a směle se vrhají do prodeje drog (které velice často a ostře kritizují). Vymáhání dluhů a nevyžádaná ochrana (výpalné) je nachlup podobné mafiánským praktikám všeobecně. Nezřídkakdy spolupracují s romskými mafiemi. V tomto případě jim barva pleti či jiné etnické rozdíly evidentně nedělají nejmenší problémy.

To poukazuje pouze na jediné, a tím je nesmyslnost jejich rasistických a diskriminačních postojů vůči ostatním barvám pleti či etnikům. Nevyhýbají se ničemu, z čeho tečou zisky. Převádění lidí přes hranice mnohdy považují za „službu“ své zemi. Většinou se ale jedná o zoufalé a zničené lidi, kteří se pokouší uniknout válečným konfliktům či složitým

Jan Sláma, zapleten do střílení před diskotékou Neprakta

životním situacím ve svých zemích. Profitují tak hyenisticky na lidském neštěstí, a to za nemalé peníze.

Dále bychom mohli třeba jmenovat řízení a provozování prostituce nebo obchod se zbraněmi. Nevím, jestli mohu nazývat štěstím, že se místní „náckové“ věnují organizovanému zločinu a nemají žádné politické ambice či cíle. Každopádně veřejně, až na pár akcí pořádaných odjinud, se nijak politicky a organizačně neprojevili, což je prozatím věc pozitivní. Nikdo ale netvrdí, že tomu tak bude stále a jejich neaktivita může třeba znamenat přípravu na nějakou větší ofenzívu, jakou může být založení politického uskupení či strany, která se bude snažit o prosazení v celostátních volbách nebo se bude snažit o vliv na úrovni krajů či měst.

Velice oblíbená taktika neonacistů/tek třeba v Německu, kde v některých částech země získali neonacisté velký vliv na místní či krajské úrovni. Neonacisté jsou nebezpeční v organizovaném zločinu, ale pokud do svého působení zapojí politické myšlení, stávají se ještě nebezpečnějšími.

Bránit se útlaku není zločin!

A nyní k tomu, co se „Za vraty“ opravdu stalo. Celý incident se stal v neděli 20. 3. 2005 kolem 5. hodiny ranní. Neznámí útočníci se nejprve pokusili prohodit zápalnou láhev oknem. To se jim nepodařilo a tak nejprve rozbili okno kamenem a poté vhodili „flašku“ do místnosti, kde spalo v té době cca 8 - 10 lidí z několika hudebních skupin, které večer předtím v klubu vystupovaly.

Nebýt toho, že kámen rozbíjející okno probudil spící v místnosti a tím je upozornil, že se něco děje, tak mohla být celá situace daleko horší. V místnosti začalo hořet a díky pohotovosti místních byl oheň rychle uhašen a škody tím nebyly zase až tak vysoké. Co se ale dá považovat za vysoké, je dosti relativní pojem. Klub není zrovna výdělečný a každý takový výdaj navíc je pro něj značnou, jak finanční, tak i psychickou zátěží.

To je ale jedna stránka věci. Pokud by například v místnosti nikdo nespal, tak škody mohly být daleko větší. Celý objekt je dosti starý a bezprostředně sousedí z dalšími dvěma obytnými domy. Tím pádem byli ohroženi i lidé v okolí, čímž je teoreticky naplněna skutková podstata obecného ohrožení, ale policie o tomto nechtěla ani slyšet. Také si myslím, že zde došlo k pokusu o vraždu v organizované skupině. To už je velice závažný trestný čin. Policie ale nechtěla slyšet ani o tomhle. Byl to podle nich nevinný mladistvý žertík...?

Celému incidentu předcházela ještě jedna událost, která podle nás přímo ukazuje na místní neonacisty a jejich spojení s žhářským útokem. Celá věc se stala ve večerních hodinách na přelomu soboty a neděle (19. - 20. 3. 2005). Několik RB v podnapilém stavu se chystalo napadnout někoho z místní alternativní mládeže, a to právě v místech, kterému se v Mostě výstižně říká naci - zóna (okolí nákupního střediska Kahan). Tuto jejich aktivitu naštěstí zaregistrovalo několik „dobrodinců“ projíždějících kolem v autě a náckům "radikálně" vysvětlilo, že takhle to asi nepůjde. Skupinka nacis byla konfrontována a jeden z nich (podle našich informací jeden z administrátorů webu RB a místní „warrior“, jak si sám rád říká) skončil s těžkými zraněními v nemocnici. Ostatní radikálové utržili jen pár šrámů.

Někdo by mohl namítat, že to je brutální a násilnické a že se prakticky tito lidé od „náčků“ neliší, ale s tím musím ostře nesouhlasit. Vzhledem k tomu, co se v Mostě děje a to příslušníci takovýchto skupin či jednotlivci pořádají zátahy velice často a jejich brutalita je vysoká, tak to byla akce více než adekvátní celé situaci. Osobně jsem velice rád, že i v takovéto atmosféře a situaci, jaká Mostě je, se najdou lidé, co si uvědomují potřebu postavit se neonacistům a fašistům a jsou ochotni se jejich teroru bránit a to nejen sebe. Je to velice hezká a dobrá ukázka antifašistické solidarity v praxi. Jak říká nadpis - **Bránit se útlaku není zločin!**

A proto říkáme

Netolerujte nacistické násilí a bojujte proti fašismu, nacionalismu a jiným formám diskriminace a nesvobody, všude a všemi dostupnými prostředky. Netolerujte fašismus - bojujte za rovnost, svobodu a solidaritu mezi lidmi celého světa.

Na závěr bych chtěl poprosit a vyzvat všechny, co vědí co je to solidarita, ať jakkoli pomohou nebo vyjádří svoji podporu lidem „Za vraty“. Možností je spousta a každý nápad či připomínka, třeba jak se lépe bránit neonacistům, je vítána. Můžete je podpořit finančně. Uspořádejte tam hudební produkci, pokud máte kapelu nebo děláte hudbu. Můžete v klubu uspořádat benefiční koncert na jeho podporu nebo koncert udělejte u sebe. Tento klub není jen „hospodou“. Je to místo, kde je dán prostor širokému spektru věcí. Bylo zde divadlo, přednášky, diskuse, výstavy nebo bleší trh. Proto je také trnem v oku místních neonacistů. Jsem přesvědčen, že toto místo a tito lidé si naši solidaritu zaslouží. ★★★

Hynek Samek _(FAS Severní Čechy)_
- e-mail: hyneksamek@anarchismus.org -
zdroje: zavraty.com, fsa.anarchismus.org

Zákaz neonacistického pochodu v Berlíně není řešení

Nacionálně-demokratická strana (NPD) mobilizovala své síly na 8. květen do hlavního německého města. Právě v den výročí konce 2. světové války chtěla ukázat, že ani 60 let od jejího konce národní socialisté nezmizeli na smetiště dějin. A program? Pocty německým vojákům padlým pod vlajkou Hitlerovy 3. říše, tvrdá proti-imigrační rétorika a nacionalistický populismus. Vedení NPD je složeno z obratných právníků, kteří vědí, kde přesně jsou hranice jejich populistických projevů. Co mohou a co už nemohou veřejně říci. V prostředí poválečné denacifikace a legislativních represivních opatřeních proti německému neonacismu si zvykli. A mají úspěch. Dokladem toho může být nedávný postup ve spolkových volbách v Sasku a Bavorsku.

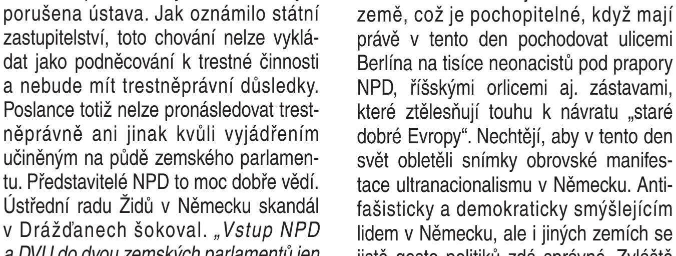
NPD podporují také konzervativní katolické organizace

Antifašistická levice Berlín (exAFA, antifa.de) pořádala v tento den velkou protidemonstraci, které se zúčastnili/y antifašisté/ky z celého Německa.

Nový comeback NPD, pod tlakem veřejného mínění, nenechává chladné ani německé politiky. Němečtí poslanci v březnu tohoto roku jednali o zpřísnění shromažďovacího práva, které by zamezilo právě uskutečnění neonacistické demonstrace 8. května u Braniborské brány v Berlíně. Brány, která je přitom pro nacismus tak symbolická. V roce 1933 zde pochodoval obrovský pochodňový průvod jednotek SA v den jmenování Adolfa Hitlera kancléřem. Na zákazu se shodne jak vládní koalice, tak opozice. Přístupy, jak toho docílit, se však liší. Poslanci vládní koalice chtějí zpřísnit shromažďovací právo. Opoziční CDU/CSU navrhuje rozšířit tzv. „zónu klidu“, což je oblast, kde lze demonstrovat jen za určitých podmínek. Návrh předpokládá možnost zakázat demonstraci, lze-li předpokládat, že bude oslavovat nebo bagatelizovat nacistické násilí. Německá vláda si tak hraje na anti-náckovskou potom, co připravila zákon o přistěhovalectví, který umožňuje rychlé vypovězení tzv. „islamistů“ a platí od 1. ledna 2005. K vyhoštění ze země stačí pouhé podezření z činnosti odporující ústavě.

O zákaz NPD se v Německu pokoušejí již řadu let. Naposledy v roce 2003, kdy se to nepovedlo Spolkové vládě a Ministerstvu vnitra. Ústavní soud v Karlsruhe v tomto roce žádost odmítl poté, když se ukázalo, že řada funkcionářů NPD jsou ve skutečnosti agenti-provokatéři. Nová vlna diskusí o zákazu začala poté, co Německem otřásla aféra s poslanci NPD, kteří v saském parlamentu bojkotovali minutu ticha za oběti hitlerovského Německa a fašismu poté, přirovnali bombardování Drážďan v únoru 1945 spojeneckými letadly k Osvětimi. Šéf frakce ve sněmu Holger Apfel označil západní spojence za masové vrahy a hovořil o gangsterské anglo-americké politice. Když ve svých výpadech, které doslova vykřikoval, nepřestal a nereagoval ani na výzvy k ukázněnosti, musel mu šéf parlamentu Erich Iltgen odpojit mikrofon, aby nevznikl ještě větší mezinárodní skandál. *„NPD hodlá uctít pouze památku obětí bombardování německých měst spojenci, nikoli všechny oběti“*, řekl Apfel doslova. K 60. výročí bombardování Drážďan pochodovalo 13. února ulicemi města 5000 neonacistů pod hlavičkou NPD. Výroky jako „bombový holocaust“ se staly předmětem doličným v šetření prokuratury, zda tím nebyla porušena ústava. Jak oznámilo státní zastupitelství, toto chování nelze vykládat jako podněcování k trestné činnosti a nebude mít trestněprávní důsledky. Poslance totiž nelze pronásledovat trestněprávně ani jinak kvůli vyjádřením učiněným na půdě zemského parlamentu. Představitelé NPD to moc dobře vědí. Ústřední radu Židů v Německu skandál v Drážďanech šokoval. *„Vstup NPD a DVU do dvou zemských parlamentů jen potvrzuje, že v Německu se opět dostaly do politiky antisemitské a xenofobní formace. Že se tak stalo 60 let po osvobození světa od nacistické diktatury, lze považovat za bankrot politiky“*, uvedl generální tajemník rady Stephan Kramer.

Ovšem, i kdyby se přeci jen dařilo (u tohoto se tak nakonec nestalo - viz článek **„Jak to nakonec v Berlíně dopadlo“)** neonacistické pochody zakazovat, a to by mohlo být velmi pravděpodobné, neřeší to skutečný problém. Problém existence neonacismu, ultranacionalismu a xenofobie. Že nám 60 let po 2. světové válce v ulicích mašírují neonacisté. Zákaz je jen líbivé populistické gesto politických činitelů. Zvláště v den 60. výročí od konce 2. světové války, kdy celý svět hleděl na Německo, jak probíhají vzpomínkové akce v zemi, která má jeden z hlavních podílů na rozpoutání 2. světové války. Berlínští vládní činitelé se bojí diskreditace své země, což je pochopitelné, když mají právě v tento den pochodovat ulicemi Berlína na tisíce neonacistů pod prapory NPD, říšskými orlicemi aj. zástavami, které ztělesňují touhu k návratu „staré dobré Evropy“. Nechtějí, aby v tento den svět obletěli snímky obrovské manifestace ultranacionalismu v Německu. Antifašisticky a demokraticky smýšlejícím lidem v Německu, ale i jiných zemích se jistě gesto politiků zdá správné. Zvláště v době, kdy Evropou obletěly zprávy o úspěších NPD ve dvou zemských sněmech. NPD pořádá pravidelné demonstrace proti sociálně-reformním krokům vlády „Hartz IV.“ a po celém Německu se konají neustále neonacistické demonstrace. O zákazech se tedy začalo opět mluvit v souvislosti s plánovanou demo NPD k výročí konce 2. světové války. Je tedy zjevné, že politikům v hlavním německém městě v tento významný den pochod nácků vadí. A to jak opozici, tak vládě, která si na tomto aktuálním tématu, které hýbe celou německou veřejností, přihřívá předvolební polívčičku. Po pravidelných demonstracích v celém Německu neštěkl ani pes.

Autonomní nacionalisté a jejich černé prapory pod ochranou policie

Pokud už se o neonacisty někdo zajímá a upozorňuje na jejich činnost (ať už pravidelným monitoringem jejich aktivit, protiakcemi proti jejich pochodům, nebo jinou činností), házou jim politici a policie klacky pod nohy. Poznávají to lokální revoluční antifašisté, kteří jsou všude tam, kde náckové šíří svou nenávistnou štvavou politiku. Tam, kde náckové demonstrují, tam jsou i protiakce radikálních antifašistů, kteří se snaží náckům zabránit v pochodu městem. Uspořádají např. blokádu ve směru nacistického pochodu, ale dočkají se jen obušků policejních složek, které čistí ve jménu „zákona a lidských práv“ cestu náckům. Poznali to ovšem také např. lidé ve městě Wunsiedel, kteří nechtěli přihlížet pravidelným neonacistickým dýchánkům ve svém městě a snažili se zabránit každoročnímu největšímu neonacistickému srazu v Evropě. Uspořádali shromáždění v centru města, kde se jeho obyvatelé setkali a poté se snažili nenásilnou blokádou (sezením na silnici) zabránit náckům v pochodu. Dočkali se opět jen vyklizení silnice policií. Ve jménu zákona.

Zákazy nejsou žádné řešení. Jde jen o zametení problému pod koberec, umlčení veřejnosti. A to jak v případě demonstrace, tak v případě politické strany nebo hnutí. Jednak zákon, kterým se např. omezí shromažďovací právo, nemusí být aplikován jen na neonacisty, ale vesměs na kohokoliv. Lidé, kteří dnes hlasitě křičí za zákaz neonacistických demonstrací, by se mohli časem velice divit. Jde o popření základního lidského práva, které neplatí jen pro neonacisty. Aplikace se nemusí omezit a ani neomezuje jen na ně, ale také na antifašisty, odboráře a jiné skupiny obyvatel, které budou chtít veřejně manifestovat svůj postoj. Dále, pokud budeme zakazovat fašistické/nacistické symboly a strany, dostaneme se do pozice, kdy náckové buď převlečou kabáty a půjdou do voleb pod hlavičkou boje za národní stát a ultranacionalismus (NPD), nebo se budou autonomizovat - vytvářet podzemní struktury, které budou těžce kontrolovatelné (obchod s White Power hudbou). Hezky to vyjádřil Ondřej Slačálek v diskusi k jeho článku „Otázky pro komunistobijce“ (csaf.cz), píše: *„Jen dodávám, že nejen, že mi jako anarchistovi vadí kriminalizace myšlenek, ale navíc mi jako antifašistovi vadí, že neúčinné státní represivní vakcíny vytváří u ultrapravice účinné protilátky - takže se ty šmejdi naučili budit dojem, že vlastně žádní neonacisté nejsou. Byl bych mnohem radši, kdyby je stát neomezoval a mohli klidně bojovat s hákovými kříži, aby lidem bylo jasné co jsou zač a šli je s námi sejmout...“*. Nová taktika autonomního nacionalismu v evropském neonacistickém hnutí to jen potvrzuje. Náckové si zvykli na represe, legislativní normy, které jim zakazují to či ono. Mění svou image a chovají se jinak. Éra nazi-skinheads je pryč, nastupuje éra národních socialistů - profesionálních politiků a autonomních nacionalistů. Poznáme hnědé revolucionáře za pár let? ★★★

***Ondřej Sekula** (AFA-FAS Zlínsko)*
zdroj: fsa.anarchismus.org

Jak to nakonec v Berlíně dopadlo

01

02

Berlín 08/05/2005 - Tento den měl centrem hlavního města Německa projít několikatisícový dav neonacistů. Neonacisté (a nejen ti němečtí) hodlali ukázat, že jsou 60 let po válce schopni uspořádat monstrózní akci.

Sešlo se jich více než 2000 a už při příchodu vypadali bojovně (foto č. 01), začali řečnit, že chtějí více práce (02), která je prý baví jen když pracují pro vlast a národ… A pracovali by prý klidně 24 hodin denně! Když dořečnili a dozpívali písně o tom, jak by i dnes bylo fajn v nacionálně-socialistickém státě, chtěli se ukázat světu. Museli přitom vědět, že už den předtím se v centru Berlína začali scházet lidé na protináckovském koncertě s názvem „Deutschland du opfer!“ (03) - a sešlo se jich nakonec 30 000.

Na to však náckové nedbali. Chtěli se stůj co stůj vydat na svůj veliký pochod. Nevěděli, že v tu chvíli už 15 000 antifas, kterým se sraz nácků ani trošku nelíbil, podle svého plánu dokonale obklíčilo celé místo srazu nácků (04) a vydalo se jim sdělit (05), co si o nich myslí.

Povedlo se! Náckové se 6 hodin nemohli nikam hnout (06). A tak „árijsky“ žíznili (07) a hladověli, neboť s tímhle nepočítali. A bezmocně čekali. Jak šel čas, někteří z nich zapomněli (08), že si podle pokynů shora mají říkat nikoli nacisté, ale nacionalisté či vlastenci, a jasně dávali najevo, kým doopravdy jsou. Nakonec s nepořízenou odtáhli z města a měli tak naspěch (09), že málem vyvrátili i dvěře od nádraží.

Doufejme, že pokud se odváží zase někdy někde ukázat, dopadnou ještě hůře než tentokrát. Potvrdilo se, že nejdůležitější je nedat jim žádný prostor! Ani možnost tento prostor získat! A to je v možnostech nás všech! ★★★

redakčně upravováno
zdroj: Spasibo Berlin

03

07

05

04

06

08

09

Další, člověkem zaviněná tsunami

Západní křižáci, Spojené státy a Velká Británie dávají na pomoc obětem tsunami méně, než jsou náklady jednoho bombardéru Stealth, nebo týdenní krvavé okupace Iráku. Účet na inaugurační party George Bushe by stačil na opravy velké části poničeného pobřeží Srí Lanky.

Bush a Blair zvýšili své původní drobky „pomoci“ až v okamžiku, kdy bylo zřejmé, že lidé po celém světě spontánně dávají miliony a nastal problém s public relations. Současný „štědrý“ příspěvek Blairovy vlády tvoří jen jednu šestnáctinu z 800 milionů liber utracených na bombardování Iráku před invazí a stěží jednu dvacetinu z miliardového dárku známému jako „bezúročná půjčka“ indonéské armádě, který ji umožnil získat bombardéry Hawk fighter.

24. listopadu 2004, měsíc před tím, než tsunami udeřila, podpořila Blairova vláda vojenský veletrh v Jakartě, „uspořádaný, aby uspokojil naléhavou potřebu (indonéských) ozbrojených sil přezkoumat své obranné schopnosti,“ jak uvedl Jakarta Post. Indonéská armáda, zodpovědná za genocidu ve Východním Timoru, zabila více než 20 000 civilistů a „povstalců“ v Acehu. Mezi firmami, vystavujícími na vojenském veletrhu, byl i Rolls Royce, výrobce motorů pro Hawky. Hawky, stejně jako další vojenský materiál dodávaný Velkou Británií (obrněná vozidla Scorpion, automatické zbraně a munice) terorizovaly a vraždily lidi v Acehu až do dne, kdy byla provincie zdevastována vlnou tsunami.

Australská vláda, dmoucí se nyní pýchou nad svou skromnou reakcí na historickou katastrofu, jenž postihla její asijské sousedy, tajně cvičila indonéské speciální síly Kopassus, jejichž zvěrstva v Acehu jsou dobře zdokumentována. To je zcela v souladu se 40 let trvající podporou Austrálie útisku v Indonésii, zvláště s její oddaností diktátorovi Suhartovi, jehož jednotky zmasakrovaly třetinu populace Východního Timoru.

Vláda Johna Howarda, nechvalně proslulá věžněním dětských žadatelů o azyl, v současnosti porušuje mezinárodní námořní právo upíráním příslušného podílu na poplatcích z ropy a plynu v hodnotě přibližně 8 miliard dolarů Východnímu Timoru. Bez tohoto příjmu nemůže Východní Timor, nejchudší země na planetě, postavit školy, nemocnice a cesty, nebo zajistit práci pro svou mládež, mezi níž je 90% nezaměstnanost.

Pokrytectví, narcismus a falešná propaganda vládců světa a jejich pomocníků volají po kritice. Zpravodajství překypuje superlativy o jejich humanitárních záměrech, dominuje mu však rozdělení humanity na vhodné a nevhodné oběti. Oběti velké přírodní katastrofy jsou vhodné (ačkoliv není jisté na jak dlouho), zatímco oběti lidmi způsobených imperiálních pohrom jsou nevhodné a často se vůbec nemohou zmiňovat. Reportéři se nějak nemohou přimět k tomu, aby informovali o tom, co se dělo a děje v Acehu s podporou „naší“ vlády. Toto z jedné strany průhledné zrcadlo morálky nám dovoluje ignorovat stopy destrukce a krveprolití, které tvoří další tsunami. Zamysleme se nad Afghánistánem, kde je čistá voda neznámou věcí a běžně se umírá při porodu. Na konferenci Labour Party v roce 2001 Tony Blair oznámil své slavné tažení za „nové uspořádání světa“ a slíbil: *„Dáváme tento slib afghánskému lidu, neutečeme…, budeme pracovat s vámi, abychom zabezpečili nalezení cesty z bídy vašich nešťastných životů.“*

Blairova vláda se také podílela na dobytí Afghanistánu, při kterém zemřelo 20 000 civilistů. Ze všech humanitárních krizí, co paměť sahá, žádná země netrpěla více a žádná přitom nedostala menší pomoc. Pouhá tři procenta veškeré mezinárodní pomoci byla v Afghánistánu utracena na obnovu, 84% je pro „koalici“ pod vedením Američanů a zbytek jsou drobky na nejnaléhavější pomoc. To, co je často prezentováno jako prostředky na obnovu, jsou ve skutečnosti soukromé investice, jako například 35 milionů dolarů určených k financování navrhované výstavby pětihvězdičkového hotelu v Kábulu. Ten bude sloužit zejména cizincům. Poradce ministra pro záležitosti venkova mi v Kábulu řekl, že jeho vláda obdržela méně než 20% pomoci přislíbené Afghánistánu. *„Nemáme ani dost peněz na výplatu mezd, natož abychom plánovali rekonstrukci“*, řekl. Důvod (samozřejmě nevyřčený) je ten, že Afghánci jsou nejméně vhodné oběti. Když americké bojové helikoptéry opakovaně ostřelovaly kulometnou palbou odlehlé zemědělské vesničky, přičemž zabily 93 civilistů, jeden z funkcionářů z Pentagonu byl dotlačen k tomu, aby prohlásil: *„Ti lidé tam jsou mrtví, protože jsme chtěli, aby byli mrtví.“*

Příchodu této druhé tsunami jsem se začal silně obávat, když jsem dělal v roce 1979 reportáž v Kambodži. Po desetiletí amerického bombardování a Pol Potových krutostí, byla Kambodža stejně postižená, jako je dnes Aceh. Nemoci uvolňovaly cestu hladomoru a lidé utrpěli kolektivní trauma, které si umí představit jen málo ostatních. Ještě devět měsíců po pádu režimu Rudých Khmérů nepřišla od západních vlád žádná skutečná pomoc. Místo toho OSN na Kambodžu uvalila embargo, podporované západem a Čínou, které Kambodži fakticky odepřelo veškerou možnost pomoci a obnovy. Problémem Kambodžanů bylo to, že jejich osvoboditelé - Vietnamci - byli na špatné straně studené války a dokonce nedávno vypráskali Američany ze své země. To z Kambodžanů udělalo nehodné a snadno ožeelitelné oběti. Podobná blokáda, o které se příliš neinformovalo, postihla Irák v devadesátých letech a ještě zesílila během anglo-amerického „osvobozování“. Minulé září oznámil UNICEF, že se míra podvýživy iráckých dětí za okupace zdvojnásobila. Dětská úmrtnost je v současnosti na úrovni Burundi, vyšší než na Haiti a v Ugandě. Společnost ochromuje chudoba a panuje chronický nedostatek léků. Rapidně se zvyšuje výskyt rakoviny, obzvláště rakoviny prsu; radioaktivní zamoření je velmi rozšířené. Více než 700 škol je poničeno bombardováním. Z miliard přislíbených na rekonstrukci Iráku bylo zatím vynaloženo jen 29 milionů dolarů, většina z těchto peněz byla použita na zaplacení žoldáků střežících cizince. Jen málo z těchto informací pronikne do zpravodajství na západě.

Tato druhá tsunami je celosvětová a způsobuje 24 000 úmrtí denně v důsledku chudoby, dluhů a rozdělení - to jsou produkty superkultu zvaného neoliberalismus. OSN toto uznala v roce 1991, kdy byla do Paříže svolána konference nejbohatších států s cílem uskutečnit „program akcí“ na záchranu nejchudších národů světa. O deset let později nebyl dodržen prakticky žádný závazek učiněný západními vládami, čímž se z blábolů britského ministra financí Gordona Browna o skupině G8, sdílející britský sen o skoncování s chudobou, staly skutečně právě a jen to: bláboly.

Nejedna vláda vzdala Spojeným národům čest jako „základně“ a přitom na zahraniční pomoc věnovala jen mizerných 0,7% svého národního důchodu. Británie dává jen 0,34% a činí tak ze svého „oddělení pro mezinárodní rozvoj“ jen černý vtip. USA dávají 0,15%, což je nejméně ze všech rozvinutých zemí.

I když to mnoho obyvatel západu nevidí a netuší, miliony lidí ví, že jejich životy byly prohlášeny za ožeelitelné. Když jsou na nátlak MMF odstraněny cla a dotace potravin a paliva, drobní farmáři a bezzemci vědí, že čelí katastrofě a to je důvod, proč sebevraždy farmářů nabírají rozměrů epidemie. Pouze bohatým, říká Světová obchodní organizace, je dovoleno chránit svůj domácí průmysl a zemědělství; pouze oni mají právo dotovat export masa, obilí a cukru a prodávat je za dumpingové, nepřirozeně nízké, ceny v chudých zemích, čímž zde likvidují živobytí i životy.

Precedentním případem je Indonésie, jednou popsaná Světovou bankou jako „vzorný žák globálního kapitalismu“.

Mnoho z těch, kteří byli na Sumatře na Boxing day (britský svátek slavený 26. prosince, poznámka překladatele) spláchnuti smrtící vlnou, bylo vykořeněno politikou MMF. Indonésie dluží nesplatitelnou sumu 110 miliard dolarů. World Resources Institute tvrdí, že oběti na životech této člověkem stvořené tsunami každoročně dosahují čísla 13 - 18 milionů dětských úmrtí, popřípadě 12 milionů mrtvých dětí ve věku pod pět let, jak to tvrdí Rozvojová zpráva OSN. *„Pokud ve formálně vyhlášených válkách 20. století bylo zabito 100 milionů lidí,“* napsal australský sociolog Michael McKinley, *„není důvod, aby byli upřednostňováni na úkor stejného souhrnného počtu dětí, které od roku 1982 zemřely na následky programů strukturálního přizpůsobení Mezinárodního měnového fondu a Světové banky“*.

Je fraškou, že systém, který toto způsobuje, využívá demokracii jako svůj válečný pokřik a stále více lidí si to uvědomuje. Je to toto rostoucí uvědomění a povědomí, které nám dává víc než jen naději. Poté, co křižáci ve Washingtonu a Londýně vyplýtvali sympatie světa s oběťmi 11. září, aby urychlili své tažení za nadvládou, probudilo se kritické smýšlení veřejnosti a považuje Blaira, Bushe a jim podobné za lháře a jejich skutky za zločiny.

Současná dojemná snaha obyčejných lidí na západě pomoci obětem tsunami představuje působivé vyjádření požadavku po návratu politiky komunity, morálky a internacionalismu, politiky, kterou jim vláda a korporativní propaganda upírají. Když nasloucháte turistům, kteří se vracejí ze zasažených zemí, pohlceni vděčností za štědrost a sdílnost, s jakou jim nejchudší lidé této planety poskytli přístřeší a starali se o ně, slyšíte antitezi oficiální politiky, která se stará pouze o ty nejhrabivější.

„Nejpůsobivější vyjádření morálnosti veřejnosti, jaké kdy svět viděl“ jsou slova, kterými spisovatel Arundhati Roy popsal vlnu protiválečného rozhořčení, která se před dvěmi lety přehnala světem. Jedna francouzská studie dnes odhaduje, že v onen únorový den demonstrovalo 35 milionů lidí a dodává, že zde nikdy nebylo nic podobného a to byl teprve začátek.

To není jen nějaké řečnění, obnova lidskosti není ani tak fenoménem, jako spíše pokračováním boje. Čas od času se sice může zdát, že tento boj zamrznul, pod sněhem je ale semínko. Vezměte si ku příkladu Latinskou Ameriku, na západě dlouho přehlíženou a označovanou za ožeelitelnou. *„Obyvatelé Latinské Ameriky jsou vyškoleni v bezmocnosti“*, napsal Eduardo Galeano. *„Pedagogika zděděná z období kolonizace, vyučovaná násilnickými vojáky, ustrašenými učiteli a slabými fatalisty zasela v našich duších přesvědčení, že realita je nedotknutelná a vše, co můžeme dělat, je mlčky přijímat utrpení, které přináší každý den.“* Galeano oslavoval znovuzrození demokracie ve své vlasti (Uruguay), kde lidé volili „proti strachu“, proti privatizaci a s tím souvisejícími špatnostmi.

Ve Venezuele zaznamenaly komunální i celostátní volby v říjnu deváté vítězství pro jedinou vládu na světě, která sdílí své ropné bohatství s nejchudším obyvatelstvem. V Chile jsou obnovenými demokratickými silami stíháni poslední fašisté (svého času podporovaní západními vládami, zejména Britskou).

Tyto síly jsou součástí hnutí proti nerovnosti a chudobě a boj, který se vynořil v posledních šesti letech, je různorodější, smělejší, mezinárodnější a více tolerantní k odlišnostem, než cokoli jiného za mého života. Je to hnutí nezatížené západním liberalismem (který věří, že představuje nadřazenou formu života, ti chytřejší si však uvědomují, že je liberalismus jen jiné označení pro kolonialismus). Ti nejmoudřejší si rovněž uvědomují, že tak, jako se pomalu hroutí okupace Iráku, může se zhroutit i celý systém nadvlády a zbídačování. ★★★

***John Pilger**, leden 2005*
z angličtiny přeložil
Marek Vondra (FAS Zlínsko)
- e-mail: marek.vondra@anarchismus.org -

Kolumbie - další krev na jejich rukou

Zatímco zastánci Bushova a Blairova vražedného dobrodružství v Iráku vidí v pseudoudálostech Středního východu samá pozitiva, opravdové události v Kolumbii ale odhalují obecnou podstatu jejich „mise“.

Nejnovější události v Kolumbii vypravují strašlivý příběh, který pokud bychom jej měli ohodnotit jazykem zpravodajství, by byl pravděpodobně prezentován jako tragédie, jejíž oběti „zaplatily za kokain vlastní krví“. Takto vylíčil London Observer 13. února utrpení Kolumbie, způsobem typickým pro většinu amerického a evropského tisku, kdy nás britský ministr zahraničí ujistil, že za veškeré trápení Kolumbie mohou drogy, a že „absolvent Oxfordu“ president Kolumbie Alvaro Uribe, „se snaží držet na uzdě gangsterské elementy v armádě“; mimoto mu britská vláda pomáhá v této ušlechtilé věci. Pokud jde o kolosální vojenskou účast USA v Kolumbii, známou jako „Plán Kolumbie“, jejíž náklady stojí hned za miliardami utracenými v Iráku a každoroční vojenské pomoci Izraeli, ta je pouze „kontroverzní“ a „směřuje pouze ke zničení obchodu (s drogami)… “.

exprezident Pastrana s Bushem

Co se týče Billa Rammella, tajemníka britského ministerstva zahraničních věcí, zodpovědného, jak se zdá, za většinu planety, Observer uvedl, že otázku Kolumbie identifikoval jako morální záležitost. Pro anglické „spořádané občany“, prohlásil „zaneprázdněný“ Bill, by šňupání kokainu „mělo být stejným společenským tabu jako bylo vypití láhve jihoafrického vína během apartheidu [01])“. „Zaneprázdněný“ Bill byl nedávno v Pchjongjangu, kde řekl Severokorejcům, že nemají právo mít jaderné zbraně. Že je jeho vlastní vláda po zuby vyzbrojena jadernými zbraněmi, je samozřejmě nepodstatné. Předtím mi Bill Rammell během rozhovoru na ministerstvu zahraničí řekl, ve věci Čagoských ostrovů v Indickém oceánu, jejichž veškeré obyvatelstvo bylo britskou vládou brutálně vyhnáno ze své domoviny, že se tito lidé jednoduše nemohou vrátit, protože by byli vystaveni smrtelnému riziku „stoupajícího moře“. Když ale udeřila tsunami, Čagoské ostrovy zůstaly ušetřeny - což také Američané dopředu věděli a to je důvod, proč se tajně domluvili s Brity na vykopání původních obyvatel a vybudování obří vojenské základny na hlavním ostrovu Diego Garcia, v tom, co americké námořnictvo označilo za „jedinečné, stálé a skvělé přírodní podmínky“.

Nechme teď ale na chvíli „zaneprázdněného“ Billa a vraťme se do Kolumbie. 21. ledna 2005 vstoupili podle svědků do Mírové komunity San Jose de Apartado na severozápadě země vojáci 17. brigády pravidelné kolumbijské armády. Komunita nemá žádné politické spojení a je mezinárodně uznávaná a „chráněna“ Meziamerickým soudem pro lidská práva. Podle výpovědí svědků, vojáci násilně unesli a zavraždili osm civilistů, včetně tří malých dětí a dospívající dívky, které rozsekali mačetami. Mezi nimi i Luise Eduardo Guerrau, komunitního předáka, jeho partnerku Bellanieru a syna Deinera; Guerra byl obdivován jako pozoruhodný humanista a mírově zaměřený člověk. Od roku 1997 již bylo zabito více než 130 z jeho lidí, aniž by za to byl někdo odsouzen.

Spojené národy volají po prošetření, Spojené státy volají po prošetření a stejně tak i britské ministerstvo zahraničí. Pokud se ale můžeme řídit podle minulosti, ti druzí dva budou spoléhat na to, že i tato poslední hrůza bude odvanuta časem a diplomatická kulisa kolem Kolumbie bude znovu vztyčena.

Luis Eduardo Guerra

Stejně tak jako jsou Bush a Blair pocákáni krví v Iráku, jsou na tom i v Kolumbii. Záznamy o porušování lidských práv policií a armádou jsou na celé západní polokouli nejhorší právě v Kolumbii. To, že je vláda „absolventa Oxfordu“ Uribeho lepší, než vlády jeho předchůdců a že pouze a jen drogy jsou příčinou více než 20 000 vražd ročně, je jen fikcí šířenou Washingtonem a Londýnem. Nikdo nepochybuje o tom, že FARC, marxistická guerillová skupina, kšeftuje s drogami, ale naprostou většinu drogového obchodu a násilí má na svědomí stát, jeho armáda a paramilitární jednotky, přímo nebo nepřímo financované a cvičené americkou a britskou vládou.

Mimoto kokain je pouhá zástěrka, hnací síla, avšak nikoli příčina konfliktu. Oběti jsou stejného druhu jako Luis Eduardo Guerra a jeho rodina, odboráířští aktivisté, učitelé, pozemkoví reformátoři, indiánští a rolničtí předáci, kteří se snaží prosazovat sociální a ekonomickou spravedlnost a lidská práva. Ve své studii o britské zahraniční politice nazvané „Nelidé“, historik Mark Curtis napsal: *„Válka v Kolumbii je v podstatě o ovládnutí zdrojů v hluboce nerovné společnosti: elita, obzvláště velcí majitelé půdy, ovládají většinu bohatství, zatímco většina populace žije v chudobě. Hlavní úlohou státu je marginalizace lidových sil a zajištění toho, aby kolumbijské zdroje - zejména ropa - zůstaly ve správných rukou. Strategií (USA a Velké Británie) je toto podporovat… Válka proti drogám je pouhá zástěrka.“*

Eskadry smrti, napojené na kolumbijskou vládu, jsou natolik úspěšné ve vyhánění lidí z jejich farem, že 76% půdy nyní ovládá elita necelých tří procent obyvatel. Vzhledem k úzkému propojení armády a paramilitárních jednotek, říká Douglas Stokes z Aberstwythské univerzity: *„jde americká vojenská pomoc přímo k hlavním teroristickým sítím po celé Kolumbii, které dodávají kokain na americký trh, aby mohly financovat své aktivity“.*

vojenská základna Diego García

Blairova vláda společně s dalšími evropskými vládami a pod tlakem Spojených států, odmítá prozradit, kde přesně končí miliony liber daňových poplatníků určených na „pomoc ve věci drog“. *„Neposkytujeme detailní informace o celkové pomoci“* říká Bill Rammell, *„ani o konkrétních jednotkách, kterým poskytujeme pomoc, protože kdybychom to udělali, mohlo by dojít ke snížení jejich efektivnosti a ohrožení britských pracovníků, zapojených do věci.“* Chápeme, co má na mysli. Jeho předchůdce, Keith Vaz, nebyl tak bázlivý. *„Měli bychom dát vládě prezidenta Pastrany tolik pomoci, kolik je jen možné,“* prohlásil v lednu 2000.

Při čtení zpráv Amnesty International o vražedných spojeních Pastranaova režimu mu jistě porozumíte. Co se týče Uribeho, Blairova vládní propaganda tvrdí, že má „působivé“ doklady o „zvládnutí zločinu a násilí“. Mají na mysli, že dovolil kolumbijské policii, armádě a paramilitárním jednotkám, aby „zpacifikovali“ města a část kolumbijské střední vrstvy se tak mohla cítit bezpečněji. Nikdo nevidí, co se děje mimo blahobytná předměstí. Během Uribeho prvního roku ve funkci prezidenta došlo k téměř sedmi tisícům politických vražd a „zmizením“, což je horší než průměr čtyřleté Pastranovy vlády.

bojovnice FARC

Při vyjadřování Amerikou inspirované politické linie Evropské unie, propagoval Rammell Uribeho režim a dopustil se přitom mnoha opomenutí. Jako například faktu, že chemikálie potřebné k přeměně koky na kokain všechny pocházejí z USA a Evropy a že významné investice britských ropných společností a porušování lidských práv, jsou jen dvě strany jedné mince. Korporace British Petroleum je chráněna kolumbijskou armádou a ropovodná společnost, v níž je většinovým akcionářem, je vyšetřovaná kvůli svému zdokumentovanému propojení s neblaze proslulou armádní brigádou. Toto je státem sponzorovaný postrach Kolumbie, kvůli kterému jsou britské nevládní organizace i jejich kolumbijské protějšky ve stálém nebezpečí. „Pravidelně naléháme na kolumbijskou vládu“ říká „zaneprázdněný“ Bill „aby podporovala a chránila jejich práci…“

Vrazi Eduarda Luise Guerry a sedmi dalších lidí včetně dětí, se jistě musí třást strachy... ★★★

Transparent s programovými body Mírové komunity San Jose de Apartado, která funguje v severozápadní Kolumbii

vysvětlivky:

[01]) **Apartheid** - politické oddělování ras vedoucí k diskriminaci jiného než bělošského obyvatelstva projevující se hlavně ukládáním některých omezení (např. v Jihoafrické republice do roku 1990)

John Pilger, 10/03/2005
z angličtiny přeložil
Marek Vondra (FAS Zlínsko)
- e-mail: marek.vondra@anarchismus.org -
zdroj: fsa.anarchismus.org

Švédská taktika proti fašistické mobilizaci

Každý rok v prosinci směřují fašisté z celé Skandinávie a severní Evropy do Stockholmu na průvod, který se koná na salemském předměstí. A antifašisté z celé Skandinávie se tomu snaží každý rok zabránit. Obvykle neúspěšně. Tento průvod se koná každoročně od roku 2001, kdy byl zabit mladý neonacista, ze kterého udělalo švédské fašistické hnutí mučedníka. Průběh posledního průvodu líčí zpráva SUF (švédské mládežnické syndikalistické federace).

Každý rok mobilizují fašisté všechny své sympatizanty za účelem „vzpomínkového průvodu“ a „boje proti utlačování Švédů“, což znamená proti „zkorumpované švédské vládě“ a „invazi muslimských vetřelců“. Tento průvod se brzy stal nejdůležitější akcí pro švédskou ultrapravici. Ve skutečnosti je to jedna z mála možností k propagandě a verbování nových členů, které švédská ultrapravice má.

Následkem toho je tato akce samozřejmě důležitá i pro boj švédského antifašistického hnutí. V minulosti nebylo antifašistické hnutí v zastavení tohoto průvodu příliš úspěšné. Počet účastníků průvodu roste každým rokem, zatímco protiakce končí obvykle bojem antifašistů s policií a jejich následným zatčením. Militantní antifašisté jsou, dalo by se říci, izolovanou skupinou a právě oni byli vždy téměř jediní, kteří byli schopni se mobilizovat a aktivně zakročit. Tento fakt samozřejmě skvěle vyhovuje policii, která efektivně zabránila jakémukoli střetu mezi fašisty a antifašisty v Salemu. Tím pádem se fašisté promenádovali nerušeně každý rok. Až do této chvíle.

Minulý rok pochodovalo Salemem na 2 000 fašistů. Tento rok se jejich počet snížil na něco kolem 1 200. Znamená to, že růst oblíbenosti fašistického průvodu, který stoupá každým rokem, se pravděpodobně zastavil a převrátil. Jak to? Důvodů je hned několik. Jistý význam mají vnitřní konflikty švédského fašistického hnutí. V minulosti tohoto průvodu nebyli fašisti a neonacisti jediní, kteří ho pořádali a účastnili se ho. Největší z těchto „neutrálních“ účastníků jsou Národní demokraté, kteří z velké části průvod financovali. Národní demokraté nejsou přímo otevřenou fašistickou organizací, i když jsou jasně částí širšího evropského ultrapravicového hnutí. Jsou v kontaktu s organizacemi jako francouzská Národní Fronta, Britská národní strana, Belgický vlámský blok a severoitalská Liga Severu. Národní Demokraté byli zmítáni jak vnitřními problémy (organizace se téměř celkově zhroutila sama od sebe), tak i konflikty s radikálnějšími částmi švédské ultrapravice jako Národně-socialistickou frontou (militantní neonacistická organizace) a Info 14. Tyto rozpory proto měly za následek mnoho finančních problémů v souvislosti se salemským pochodem. Národní demokraté se stáhli (nebo byli vyhnáni - interpretace se liší) a tak byl průvodu dán zřetelnější neonacistický nádech.

Dalším důležitým faktorem je strategie osvojená antifašistickým hnutím. Strategie, ve které hrála důležitou roli také SUF (švédská mládežnická syndikalistická federace). Tento rok antifašisté na pochod v Salemu rezignovali. Fašistů a policie bylo příliš mnoho. Strategie snažící se zastavit pochod silou byla neúspěšná. Fašisti a antifašisti jsou závislí na městské hromadné dopravě, která zajišťuje převoz do Salemu. Proto je pro policii maličkost mít nad celou oblastí plnou kontrolu. To znamená přehled o tom, kdo a kdy do Salemu přichází a kdo ho opouští. Přímá konfrontace fašistického průvodu byla nemožná a boj s policií se ukázal být neúspěšný a kontraproduktivní. Na pár výjimek skončily protesty antifašistů v Salemu výtržnostmi. Mnoho „obyčejných“ lidí bylo zastrašeno, a proto se neúčastní protestů. Od dob, kdy se tato evidentně militantní strategie neosvědčila jsme prohrávali na všech frontách. Klesající účast a podpora veřejnosti na jedné straně a neúspěch zastavit průvod silou na straně druhé. Ve stejnou chvíli počet fašistů vzrůstal. Fašisté byli v médiích ukazováni jako pořadatelé mírumilovných a ukázněných průvodů, zatímco my jsme byli ti, kdo dělají potíže (i když fašistické cíle nejsou v žádném případě ve švédských mainstreamových médiích propagovány). Něco se muselo změnit.

Plán na tento rok byl nechat Salem fašistům pro jejich pochod. Strategie se zaměřila na sabotování snahy fašistů shromáždit v Salemu své sympatizanty a na mobilizaci širšího antifašistického hnutí za účelem poklidné manifestace, jelikož se zdálo nemožné zastavit průvod jako takový. Tato strategie se ukázala jako efektivní.

SUF proklamovala společně s různými skupinami AFA kompletní uzavření hlavního vlakového nádraží ve Stockholmu. Vytvořili jsme mobilní blokádu, která byla neustále v pohybu. Nechtěli jsme se přímo střetnout s policií, ale využít místo toho její masivní přítomnost v náš prospěch. Největší část blokády se skládala z malých, mobilních skupinek, které policie nemohla kontrolovat, natož konfrontovat. Přítomnost policie, ať se jí to líbilo nebo ne, pouze přispěla k chaosu vytvořeného blokádou. Byli jsme, jak se vyjádřil tisk, „jako voda, která se neustále přizpůsobuje novému prostředí a kterou není možno kontrolovat ani zastavit“.

Nechtěli jsme dovolit vlakům směřujícím do Salemu opustit nádraží. Úspěšné to bylo pouze z části, ale žádní fašisté nebyli schopni nastoupit do vlaků na nádraží. Velké skupiny fašistů, skládající se z části z mladších, neorganizovaných sympatizantů, jsou závislé na vlacích směřujících z hlavního nádraží do Salemu. Tyto skupiny mladistvých sympatizantů tvoří velkou (když ne největší) část průvodu. Zatímco jede mnoho organizovaných fašistů do Salemu autobusy, tak je většina z těchto sympatizantů zanechána „na milost“ městské hromadné dopravě. Fašisti si naplánovali sraz na nádraží v 15h. Naše blokáda začala účinně působit už ve 14h.

Tento plán způsobil očividný zmatek mezi fašisty, jelikož byl veřejně známý už pár dní před průvodem. Nejdříve tvrdili, že se stejně setkají na nádraží, protože naše akce přece nemůže jejich plány ovlivnit. Den poté zase prohlašovali, že se nikdy na nádraží setkat nechtěli a že je na každém zvlášť, jak se do Salemu dostane. V den průvodu neměli sympatizanti zamýšlející vydat se do Salemu vůbec žádné informace. A tak byla asi velká část vítězství vybojována dlouho předtím, než jsme vůbec přišli na nádraží. Způsobením zřejmého zmatku mezi fašisty a tím, že sami mezi sebou šířili neustále informace, které si odporovaly, se mnoho mladých neorganizovaných sympatizantů pravděpodobně rozhodlo zůstat doma ve strachu z toho, co by se stalo, kdyby se pokusili dostat na nádraží.

Stejně tak musel mezi organizovanějšími a militantnějšími fašisty stoupat pocit frustrace. Moc dobře věděli, že by se nás mohli pokusit konfrontovat na nádraží, ale to by znamenalo, že by nebyli schopni účastnit se průvodu. Museli se rozhodnout. Kdyby se pustili do střetu, tak by to znamenalo, že by se do Salemu nedostali včas. Vyhnutí se střetu by ale znamenalo, že by za sebou nechali velké skupinky sympatizantů, kteří by se do Salemu nedostali. Vybrali si cestu do Salemu a proto jsme byli schopni rozdělit je bez sebemenšího střetu s policií, či samotnými fašisty.

Po blokádě se SUF účastnila rozsáhlé a poklidné antifašistické manifestace v Medborgarplatsen (centrum Stockholmu) spolu s mnoha dalšími skupinami od LO (velký reformistický odborový svaz) až po norské proti-rasistické organizace. Pozornost médií se soustředila na velké proti-rasistické shromáždění ve Stockholmu a na blokádu nádraží. Fašistickému průvodu byly věnovány jedna nebo dvě věty. ★★★

***Martin Fritsch** (FAS Olomoucko)*
zdroj: fsa.anarchismus.org

Irácká televize vysílá orwellovská „přiznání" bojovníků hnutí odporu

Televizní kanál Al-Iraquia, založený a financovaný americkou armádou, zahájil na začátku března vysílání programu „Teroristé v rukou spravedlnosti", v němž jsou údajní bojovníci hnutí odporu, kteří byli zjevně mučeni, nuceni přiznávat se k takovým „zločinům", jako že jsou homosexuálové, jejich matka byla prostitutka a oni bojovali proti Američanům.

Zpravodajové agentury AFP pronikli na pracoviště, kde se taková vysílání připravují. Popisují situaci, kdy ředitel studia Karim Abdul Jabbar, obdržel nový pásek s komentářem „Nová žhavá záležitost s doporučením samotného ministra vnitra". Pořad se vysílá každý den a je připravován Jabbarem a dvěma střihači na podkladě originálních výslechových materiálů irácké vládní policie a americké armády.

Jabbar, 42 let, je profesionálem ve svém oboru a tvrdí, že pořad má „terapeutické účinky", nicméně reakcí veřejnosti je spíše pobouření. Bojovníci hnutí odporu jsou stereotypně vykreslováni jako psychopaté a zločinci s pochybným rodinným zázemím, financovaní zahraničními rozvědkami, hlavně syrskou.

Mezinárodní humanitární organizace, působící v Iráku, označily pořad za produkt vojenských vyšetřovacích metod a naprosto chybnou cestu k nastolení míru v zemi. Pořad nezobrazuje žádné význačné militanty islámských radikálních skupin nebo organizátory sebevražedných atentátů.

„Ano pane, je to moje velká chyba", říká muž, označovaný jako Hamid al-Huwaidi přímo do kamery a tvář se mu třese strachem. Právě se přiznal, že studoval fatwy (náboženské soudy) a pak zabíjel v severoiráckém městě Mosulu desítky vojáků a policistů, protože „kolaborují s americkými okupanty". Pak následuje střih a záběry videa teroristické skupiny Ansar al-Sunna, jak popravují, jednoho po druhém, zajaté irácké vládní vojáky.

„Myšlenka na takový program vznikla v Mosulu", vysvětluje Abed Karim Hamadi, ředitel zpravodajství stanice, která je celá technicky provozována americkou telekomunikační společností Harris Corporation na základě amerického vládního grantu. Hamadi, který často dělá oficiální televizní interview s iráckým předsedou vlády Aláwím, tvrdí, že v lednu televize „anonymně" obdržela od jednoho z velitelů speciálních policejních sil videopásku s „doznáními" zajatých bojovníků hnutí odporu a její odvysílání zaznamenalo takový „úspěch", že Hamadi požádal velitele, skrývajícího se za pseudonymem Abu al-Walid o „delší a detailnější" záběry.

V jedné epizodě žena v Mosulu identifikuje údajného teroristu, evidentně zbitého a mučeného muže, stojícího v řadě s ostatními, jako údajného vraha svého syna, policisty Omara Jamala. *„Je to on, ten se světlými vlasy"*, ukazuje na muže, zadržovaného policejní jednotkou, v televizi přezdívanou „Brigáda šedých vlků".

„Co s ním máme udělat?", ptá se mužský hlas. Následuje střih, jak žena drží fotografii svého syna a odpovídá *„Udělejte s ním co chcete, pomstěte mě"*.

Bývalý policista Qatah Adnan, který byl po svém „přiznání" zabit policií a jeho mrtvé tělo doručeno rodině. Adnan má na tváři a hlavě viditelné stopy bití

Povstalec Mohammad Samir se „přiznává" v pořadu televize Al-Iraquia

V dalším díle, produkovaném přímo policisty, se mladík okolo dvaceti let přiznává k tomu, že nastražil bomby u cest, po kterých jezdila americká vojenská vozidla výměnou za částku 100 dolarů.

„A teď pověz divákům něco o své rodině", říká neosobní mužský hlas. *„Moje matka byla kurva, pane, a já a můj bratr jsme homosexuálové"*, odpovídá muž, označovaný policisty v programu jako „sodomita" a dále vypovídá, že je napojen na nejvyšší náboženské kruhy Saúdské Arábie, včetně nejvyššího imáma Abdula Aziz al-Sheikh.

Rodina Qahtana Adnana, který se objevil v jednom z dílů evidentně se stopami mučení, oznámila v pátek 11. března zpravodajům agentury AFP, že jim byla policií doručena jen jeho mrtvola. Bývalý policejní důstojník se předtím v pořadu doznal na kameru, že se přidal k povstalcům a zastřelil několik vládních policistů v městě Samarra.

Kassem Al-Sabti, známý irácký umělec, v rozhovoru s AFP uvedl, že tento televizní program porušuje snad všechny irácké zákony a mezinárodní úmluvy o lidských právech.

Ministr pro lidská práva irácké dočasné vlády Bakhtiar Amin pořad označil jako program, mající „očistný účinek" na lidi a popřel, že by bylo se zadržovanými špatně zacházeno. Jeho tvrzení jsou však ve světle samotného pořadu dosti diskutabilní.

Harris Corporation, která stojí za vysíláním, nedávno získala americký vládní grant ve výši 96 milionů dolarů na rozvoj „Iraq media network", která byla nedávno oficiálně spuštěna pod názvem Al-Iraquia. Korporace má silné vazby na armádu, její první viceprezident Robert K. Henry působil osm let na Komunikačním velitelství americké armády a u Defence Communications Agency. Prezident washingtonské pobočky, Raymon W. White, je bývalý plukovník letectva USA. Programová ředitelka Leslie F. Kenne odešla teprve v roce 2003 od amerického letectva v hodnosti generálporučíka, předtím působila ve funkci ředitelky Centra elektronického boje na letecké základě Hanscom a ještě předtím byla ředitelkou vývojového programu budoucích bojových letadel Joint Strike Fighter (JSF), což je jeden z úhelných zbrojních programů Bushovy administrativy a finančně nejnáročnější zakázka ministerstva obrany v historii.

Pokud byste chtěli protestovat u výrobce programu „Teroristé v rukou spravedlnosti", zde jsou kontakty na Harris Corporation:

Harris Corporation
1025 W. Nasa Blvd.
Melbourne, FL
Phone: (321) 727-9100
Fax: (321) 727-9646
http://www.harris.com

★★★

z angličtiny přeložil
***Jindřich Lacina** (FAS Praha)*
- e-mail: jlacina@anarchismus.org -
zdroje: infoshop.org, fsa.anarchismus.org

Anarchistický 1. Máj v Moskvě

Letos se na anarchistickém 1. Máji v Moskvě sešlo pouze asi 40 lidí, především neorganizovaných anarchistů a členů skupin Autonomní akce a Ochránci duhy. Jedním z důvodů malé účasti byla především skutečnost, že akce byla svolána velmi narychlo kvůli jiným probíhajícím projektům, a také přístup některých lidí, kteří nevidí v pochodech podobného typu velký smysl.

Pochod začal v ulici, kde se v roce 1919 anarchisté skrývající se v ilegalitě pokusili spáchat atentát na Lenina. Aby se účastníci vyhnuli policejním jednotkám, které na 1. Máje mají vždy pohotovost, procházeli většinou postraními ulicemi, kde se velmi dobře rozléhalo skandování hesel jako „Smrt státu, svobodnou práci!", „Továrny dělníkům, zničíme veškerou moc!", „Gumové projektily a slzný plyn, dar prezidenta pracujícím masám!", „Svobodou lidem,

smrt říším!", „Hlavní nepřítel je v naší vlastní zemi, hlavní nepřítel sedí v Kremlu!", „Ne válce v Iráku a Čečensku!".

Nedaleko sídla FSB (bývalá KGB) pár účastníků začalo sprejovat hesla za skandování ostatních „Pryč s FSB!". Následně jeden dopravní policista zadržel člověka, o němž se domníval, že se účastnil sprejování. Někteří se snažili dotyčného bránit, což vyvolalo zásah dalších policistů. Navíc z budovy FSB vyběhli příslušníci nechvalně známé Federální ochranné služby FSO s puškami a samopaly a napadali demonstranty. Ač se někteří bránili, demonstrace byla rozprášena. Letos byl tedy anarchistický 1. Máj v Moskvě jeden z nejkratších - trval pouhých 20 minut.

Někteří z demonstrantů ještě večer čekali na devět svých kamarádů, až budou propuštěni. Naštěstí nikdo nebyl obviněn, zadržení odešli ještě týž večer pouze s přestupkem za „účast na ilegální demonstraci" nebo „organizování ilegální demonstrace". ★★★

vk
zdroje: Autonomous Action of Moscow, avtonom.org, csaf.cz

Populární email ZIPLIP končí

Velice populární bezpečná freemailová služba ZIPLIP končí. Emailová adresa @ziplip.com, kterou si z bezpečnostních důvodů volilo i nemálo lidí z anarchistického hnutí, končí od 30. června tohoto roku. Společnost ZIPLIP jako důvod uvedla novou legislativu americké vlády, která jí zabraňuje poskytovat bezpečné emailové služby.

Freemail ZIPLIP používal zabezpečený přenos (SSL) a šifrované ukládání emailů. ZIPLIP v krátkém prohlášení na svých internetových stránkách uvádí, že v novém legislativním prostředí v USA neexistuje možnost, jak poskytovat bezpečné emailové schránky, do kterých by nemohla nahlížet vláda.

Určitou alternativou k www.ziplip.com se zdá být služba www.gawab.com, ovšem ta nedisponuje zcela odpovídajícím zabezpečením. ★★★

z angličtiny přeložil
***Jindřich Lacina** (FAS Brno)*
- e-mail: jlacina@anarchismus.org -
zdroj: fsa.anarchismus.org

Argentinské samosprávné továrně Zanon hrozí nebezpečí

Pracovníci samosprávně řízené továrny na výrobu keramických obkladaček Zanon, v jihoargentinské provincii Neuquén, jsou opět vystaveni útokům ze strany vládních sil a byznysu. Ti se tak snaží pracující vyhnat z jejich podniku. Když během argentinského povstání v roce 2001 majitel této keramičky upláchnul společně s řadou dalších příslušníků místní buržoazie, nejenže se dělníci nezešli každý po svém, ale navíc vzali osud fabriky do svých rukou a úspěšně ji udržují v chodu až do současnosti.

Správou výroby bez bossů a vlastníků (tzv. Fabrica Sin Patrones-Továrna bez šéfů) tak jdou příkladem celé pracující třídě. Tato cenná zkušenost je šířena po celém světě. V řadě zemí už vstoupil ve známost zejména film o továrně Zanon „Mate, Ton und Produktion“ (Maté, hlína a výroba), který byl natočen německým kolektivem AK Kraak.

Během posledních čtyř let dělníci nejednou odráželi útoky, které měly za cíl jejich násilné vystěhování. V posledních několika týdnech však představitelé zájmů bývalého vlastníka, vláda a bezpečnostní síly, praktikují taktiku únosů a mučení, což připomíná Argentinu z dob diktatury let 1976 - 83, kdy beze stopy zmizelo 30 tis. lidí - převážně veřejně působících aktivistů. Stali se oběťmi únosů a vražd, které se do historie zapsaly jako „Špinavá válka“.

V pátek 4. března skupina čtyř osob (tři muži a žena) unesla ženu jednoho z pracovníků Zanonu. Během únosu ji vtlačili do zeleného Fordu Falcon, modelu auta, které v časech diktatury obvykle používaly tajné služby k únosům aktivistů. Jedná se o akci hrozivě připomínající „Špinavou válku“. Skupina ženu mučila. Byly jí způsobeny řezné rány v obličeji, na rukou a hrudi. Před propuštěním jí detailně vysvětlili, že ji sledují a znají dopodrobna informace o jejím pohybu.

Odpověď této dosud neangažované ženy na zastrašování na sebe nenechala dlouho čekat. 8. března zorganizovala v Neuquéne pochod ku příležitosti Mezinárodního dne žen. ★★★

z ruštiny přeložil
***Karel Rosák** (AFA-FAS Praha)*
- e-mail: karel.rosak@anarchismus.org -
zdroje: russia.indymedia.org, fsa.anarchismus.org
související článek: blisty.cz
další info: akkraak.squat.net

Zemřel Antonio Téllez Solá

Na začátku dubna zemřel Antonio Téllez Solá (1921 - 2005), aktivní anarchista a historik. Bojoval ve španělské revoluci a posléze i ve francouzském hnutí odporu za 2. světové války. Zapojen byl i do aktivit protifrankistického hnutí odporu po roce 1945. Byl soudruhem i přítelem legend tohoto boje jako např. Francisco Sabaté Llopart, José Luis Facerias nebo Francisco Ponzán. Později se ve francouzském exilu věnoval publikační a novinářské práci a v roce 1973 zde uveřejnil svoji knihu „La guerrilla urbana 1: Facerías“, kterou následovala zřejmě jeho nejznámější kniha „Sabaté. Guerrilla Urbana en España (1945 - 1960)“. Z jeho dalších děl jmenujme alespoň „La red de evasión del grupo Ponzán. Anarquistas

en la guerra secreta contra el franquismo y el nazismo (1936 - 1944)“, „Historia de un atentado aéreo contra el general Franco“, „Apuntes sobre Antonio García Lamolla y otros andares“, „El MIL y Puig Antich“ a další. Většina z nich byla přeložena do mnoha světových jazyků.

Po pádu režimu generála Franca spolupracoval s několika anarchosyndikalistickými časopisy, v pozdější době především s časopisem „Historia Libertaria“, na jehož stránkách se zabýval především pracemi na téma protifrankistického odboje asturijských anarchistů.

Jeho texty a samotným životem se vinuly dvě základní etické myšlenky - co nejvěrněji se přiblížit historické pravdě a diskuse o legitimnosti obrany jako imperativu důstojnosti. Obě témata hojně rozvíjel na stránkách svých knih.

„Antonio Téllez Solá, anarchista, který nás učil, že někteří z nás umírali s botami na nohou.“ ★★★

***Jaroslav Bláha** (FAS Praha)*
- e-mail: jaroslavblaha@anarchismus.org -
zdroj: fsa.anarchismus.org

Anarchista zabit policií v Bogotě

Pouhých patnáct let bylo Nicolásovi Davidovi Neira Alvaresovi, který se 1. května účatnil letošního prvomájového pochodu v kolumbijské Bogotě. Tento den se mu ovšem stal osudným - v útlém věku se stal další obětí policejního násilí. Právě v den boje proti policejnímu násilí, 13. května, mají proti této policejní vraždě proběhnout celosvětové protesty.

Letošní prvomájová demonstrace v Bogotě byla nebývale početná. Svůj odpor proti dopadům kapitalismu přišlo vyjádřit mnoho odborářů, rolníků, studentů, nezaměstnaných a aktivistů. Akce probíhala nenásilně, i přesto se nicméně jednalo o ukázku síly protestního hnutí. Průvod procházel po jedné z hlavních ulic Bogoty a protestoval proti otřesným sociálním a ekonomickým podmínkám většiny obyvatel Kolumbie a požadoval zrušení opatření přijatých na podporu „volného obchodu“. Demonstrace rovněž připomínala násilné chování státu proti obyvatelům a obyvatelkám Kolumbie. Chování policie toho dne ukázalo, že tento protest byl více než oprávněný.

Kolumbijská policie ESMAD zaútočila na demonstraci bez jakéhokoli důvodu slzným plynem a následně začala demonstranty bít dřevěnými pendreky a střílet do nich gumovými projektily. Během tohoto rozhánění demonstrace bylo několik lidí vážně zraněno, a to včetně Nicoláse, kterého příslušníci zásahové jednotky bili do hlavy dokud neztratil vědomí. Nicoláse obklopilo osm maskovaných policistů, kteří zabránili ostatním protestujícím, aby se ke zraněnému přiblížili.

Když se demonstrantům podařilo dostat Nicoláse do nemocnice, bylo už patrně pozdě, navíc byl poslán do jiného zdravotického zařízení. Tam setrvával několik dní v kritickém stavu, dokud lékaři nekonstatovali smrt.

Kolumbijští anarchisté vyzvali, aby byl protestům proti smrti Niloláse a brutalitě kolumbijské policie věnován 13. květen, který je tradičně dnem proti policejnímu násilí. Napsali při této příležitosti následující text:

„Anarchista, člen černého bloku podílejícího se na prvomájové demonstraci v kolumbijské Bogotě, je mrtev. Je obětí policejní iracionality a státu založeného na bídě a teroru.

My, členové různých kolumbijských anarchistických a libertariánských kolektivů, vyzýváme všechny skupiny a jednotlivce, kterých se dotkl

tento zločin státu, k solidárním akcím. Plánujeme globální protest kvůli zabití Nicolase Niery během dne proti policejní brutalitě (13. května 2005).“ ★★★

další informace na:
iaf-ifa.org/news/news_en.htm
colombia.indymedia.org
nodo50.org/anarcol

zdroje: iaf-ifa.org, csaf.cz

Svět 2005

Prohlášení sekretariátu MAP

S příchodem 1. Máje 2005 jsme svědky kapitalistického soupeření a těžkých útoků na podmínky a práva pracujících v celém světě. Kapitalismus nás nevykořisťuje jen ekonomicky, sociálně a kulturně - těží ze strachu z ostatních pracujících, ze ztráty zaměstnání, předsudků, strachu z terorismu, atd. - ale kapitál se nás pokouší mobilizovat pro své vlastní ekonomické a vojenské šílenství.

Světová ekonomika je ve skutečně kritické situaci a může čelit i kolapsu dolaru. Spojené státy si myslely, že válka v Iráku se vyplatí, až bude irácká ropa proudit na světový trh. Navýšení těžby ropy mělo snížit její cenu a prudkým poklesem příjmů destabilizovat hlavní producenty ropy z kartelu OPEC, jako jsou Saúdská Arábie a Venezuela. Dnes vidíme, že opak je pravdou: enormní výdaje za válku v Iráku (a Afghánistánu), vysoké ceny ropy a nižší zisky společně prohloubily již tak ohromný deficit Spojených států.

Ropu vyvážející země nehodlají tratit díky tomu, že se s ropou obchoduje v dolarech. Pokles dolaru je nutí zvyšovat cenu ropy, a stále více zvažovat přijetí silného eura jako alternativní měny pro ropné transakce. Rozvojové země s velkými dolarovými rezervami čelí zvětšující se hrozbě velké ztráty z nenadálého pádu dolaru. Díky tomu můžeme vidět v mnoha zemích změny v bankovních rezervách, přechod z dolaru na euro.

Situace se dramaticky horší ve spojení s energetickou situací a již nyní bije Mezinárodní měnový fond na poplach kvůli dlouhodobým dodávkám. Podle MMF svět čelí „permanentnímu ropnému šoku“ a vysokým cenám ropy, protože se rychle zvětšuje poptávka ze strany rychle se rozvíjejících zemí a protože kapacita nových zdrojů mimo OPEC je omezená. Jestliže se tato „ropná špička“ objeví již nyní a ne až v roce 2010, jak bylo předpovídáno, přilije to benzín do ohně soupeření kapitalistických mocností a kvůli tomu se zvýší i vykořisťování pracujících.

Kapitalistické zápolení probíhá na všech kontinentech světa. Ve světle „ropné špičky“ se kapitalistické mocnosti chovají hrozně jako ropní feťáci, zoufale hledající energii, aby si zajistili současné a budoucí energetické zdroje. Také vědí, že ten, kdo ovládá energetické zdroje a zásobovací linie, ovládá rivaly, jelikož ropa a plyn jsou krví v žilách kapitalismu.

Změny v Gruzii a na Ukrajině jsou velkým vítězstvím pro USA. Gruzie je tranzitní zemí již brzo dokončeného ropovodu Baku (Ázerbajdžán) - Tbilisi (Gruzie) - Ceyhan (Turecko), vedoucího přes Gruzii a kurdská teritoria, avšak vyhýbajícímu se Rusku a Íránu. Ukrajina, která je hlavní tranzitní zemí pro ruskou ropu do Evropské unie, bude jako čerstvý členský stát EU a NATO používána Spojenými státy jako nárazníková zóna při podkopávání ruských a německo-francouzských zájmů.

Skutečnou noční můrou USA a imperialistických mocností je, že jejich současné energetické dodávky se ve zvětšující se míře stanou závislými na nepřátelských anebo „nestabilních“ zemích. Strategie Spojených států kontrolovat země v Euroasijském koridoru procházejícím od Východní Evropy přes Střední do Východní Asie, je tak důležitým doplňkem toho, co je nazýváno „Oblouk nestability.“

USA dělají v tomto „Oblouku nestability“ mnoho věcí zároveň: od Latinské Ameriky, kde usilují o militarizaci Plánu Kolumbie, přes andský region, přes Afriku, kde urychleně zvětšují svou přítomnost, skrze Střední Východ, s okupací Iráku a vyhrožováním Sýrii, dále afghánskou válku ve Střední Asii až po Jihovýchodní Asii, kde vyhrožují Severní Koreji a čelí rostoucí Číně.

Zvláštní pozornost musí být věnována Střednímu Východu a Perskému zálivu, kde Spojené státy připravují vzdušné údery proti íránským strategickým vojenským cílům a podezřelým jaderným, chemickým a biologickým vojenským zařízením, za účelem vyprovokování změny režimu v zemi. Podle amerického novináře Seymoura Hershe používá Bushova vláda Pentagon (ministerstvo obrany) k tajným misím v Íránu namísto CIA, která by musela poskytovat zprávy Kongresu.

Připravované akce proti Íránu mají, stejně tak jako v případě války proti Iráku, velmi důležitý a skrytý důvod: režim Saddáma Husajna se stal konečným cílem, když Irák převedl své ropné transakce z dolaru na euro. Írán minimálně

od roku 2003 zvažuje odstartovat Ropnou burzu, kde se má také obchodovat za eura. Dne 16. června 2004 informovaly noviny Guardian, že plán má být uveden do praxe v roce 2005.

Nyní je plán, podle Alexander Gas & Oil, načasován na srpen 2005. Jestliže bude uveden do života, tak těžce poškodí jak londýnskou burzu IPE, tak newyorskou NYMEX. Zasadí tak údery finančnímu světu, jelikož petrodolarový obchod je jednou ze základen ekonomické hegemonie. Zvážíme-li ohromný deficit Spojených států a slabý dolar, úspěšná íránská ropná burza by byla velkou hrozbou a USA použijí všechny prostředky, aby tomu zabránily.

Neměli bychom být překvapeni tím, že se válečníci jako Šaron a Bush chovají jako holubičky míru. „Cestovní mapa k míru“ vytváří z palestinských teritorií bantustany obehnané zdí a v březnu 2005 řada zahraničních konsorcií, složených především z amerických investorů, kontaktovala izraelské vládní agenturu a státní firmu Ropná a energetická infrastruktura s návrhem obnovit ropovod z Haify do Iráku, přes Jordánsko.

Ropovod může uskutečnit hlavní strategické zájmy USA a Izraele. Může vyřešit izraelskou energetickou krizi a zajistit přepravu ropy do Evropy a USA. Avšak tyto plány, stejně jako ostatní pro Blízký Východ, vyžadují nejprve omezení nebo odstranění „nepřátelských“ režimů (např. v Sýrii, zlomení odporu v Iráku) a zvláště pak zastavení sabotáží plyno- a ropovodů.

Tento strategický projekt ropovodu do Středozemí se stává dokonce ještě důležitější ve světle připravovaných útoků na Írán, jelikož USA a EU se chtějí stát méně závislými na dodávkách skrze Hormuzský průliv. Teheránský režim totiž pohrozil zablokováním tohoto průlivu v případě útoku na Írán a tím by se radikálně zvedla cena ropy.

V těchto časech je důležité odhalit motivy kapitalistických mocností. Evropská unie není měkkým a humanitním blokem čelícím USA a Rusko je represivní a pokračuje ve své válce v Čečensku, atd. A armáda USA podílející se na pomoci obětem tragické tsunami v Asii také velmi jasně demonstrovala americkou vojenskou přítomnost v regionu. Malacký průliv je kupříkladu kritickou námořní cestou mezi Perským zálivem a zeměmi jako jsou Jižní Korea, Japonsko a Čína.

Čína, se svými současnými a budoucími ohromnými energetickými nároky, je čím dál více považována za hlavního strategického nepřítele, jelikož vystupuje proti USA na asijské „hedvábné stezce“ („Zákon o hedvábné stezce“ upravuje dlouhodobou politiku expanze přítomnosti USA v Asii. - pozn.překl.), má blízké vazby s Íránem, a soupeří s USA v Africe a Latinské Americe. V Latinské Americe mají Brazílie a Venezuela smlouvy o navýšení exportu ropy do Číny a Čína zvětšuje objem obchodu zbraněmi i běžným zbožím s tímto kontinentem.

Spory mezi USA a EU jsou hezky zřetelné na politice vůči Íránu a Číně. V Íránské otázce bude mít EU daleko mírnější politiku než USA, a co se týče Číny, Evropská unie se postavila Spojeným státům tím, že začala hovořit o zrušení embarga na obchod se zbraněmi. USA se bojí spojenectví EU s energeticky bohatým Ruskem a rozvoje vztahů s Latinskou Amerikou a asijskými zeměmi jako jsou Indie a Čína.

Taktika USA rozdělení EU na „Starou“ a „Novou“ Evropu byla otevřeně odhalena už před okupací Iráku a v její první fázi. Případy Iráku a Ukrajiny ukazují, že USA usilují o ovládnutí všech energetických zdrojů a energetických dopravních cest potenciálních vyzyvatelů hegemonie Spojených států. EU se rozšiřuje a je obchodní velmocí, avšak vojensky je slabá. Blok se nyní pokouší pomocí navržené Ústavy urychlit vojenskou a ekonomickou integraci a „reformy“.

V Evropě, stejně jako ve všech ostatních částech světa, je kapitalistickým pravidlem „růst nebo smrt“. Útoky proti veřejným službám, jichž jsme svědky po celém světě, je otevírají trhu a kapitálu pro soukromé společnosti. Mnoho vlád ve světě sleduje Spojené království, jelikož Blairova vláda jde tak daleko, že odhady říkají, že v letech 2006/2007 bude soukromým nebo „dobrovolným“ sektorem poskytována pětina veřejných služeb.

Dalším hlavním globálním trendem je změna trvalých pracovních poměrů na dočasné, a to, že ty trvalé jsou méně chráněny. Organizace pro ekonomickou spolupráci a rozvoj používá až 22 ukazatelů pro porovnání úrovně ochrany zaměstnanců v různých zemích. Takže útoky směřují od usnadnění propouštění, neodškodňování za zrušení pracovní smlouvy, k nejrůznějším formám dočasných prací, které mohou zaměstnavatelé na pracovištích používat.

Jednu z těchto forem dočasných prací provozují zprostředkovatelny práce, což jsou nadnárodní korporace profitující z otrocké práce. Vedle jejich funkce tříštitele jednoty pracujících budou mít čím dál větší mezinárodní a politický vliv v tzv. Válce proti terorismu. Izrael například z „bezpečnostních“ důvodů používá pracovníky z Filipín, Východní Evropy a Číny místo palestinských pracujících.

Jak globální kapitalismus odvrhuje svou masku, státy a kapitalisté diktují pracujícím přijetí „logiky trhu“. Byrokratické, reformistické odbory závislé na pomoci legislativy a dotacích od těch, kdo tyto útoky uskutečňují, se buď musí vzdát nebo bojovat. Jestliže se nakonec zmobilizují, budou ztraceny, jelikož nejsou vystavěny k protiútokům na široké frontě a k tomu, aby se mohly spolehnout pouze na svou vlastní sílu. Tímto způsobem se reformistické odbory stanou službou - institucí a břemenem na ramenech pracujících, nikoli svobodným nástrojem pro samostatnou činnost a osvobození.

Jediná skutečná „jistota práce“, na kterou se jako pracující můžeme spolehnout, vychází z nás samotných a ze solidarity a akcí, jež jsme schopni provést. Oproti reformistickým odborům odmítá Mezinárodní asociace pracujících (MAP) integraci do kapitalistického systému. Odmítáme třídní kolaboraci, jako například odborové volby do správních orgánů podle státních schémat. Nemáme placené byrokraty a nedostáváme příspěvky od nepřátel.

Jak útoky přicházejí z mnoha rovin, bojuje MAP na ekonomické, sociální, kulturní a antimilitaristické úrovni. Anarchosyndikalistická koherence Internacionály je nezbytná, jelikož boj je také bojem za nový systém. Cílem MAP je nahrazení kapitalismu a státu svobodnou federací svobodných sdružení pracujících - anarchistickým komunismem.

V těchto represivních dobách „války proti terorismu“ musíme vzpomenout, že 1. Máj je vzpomínkou na Haymarketské mučedníky. Tito anarchisté byli v Chicagu roku 1886 pronásledováni proto, aby bylo zastaveno stávkové hnutí za osmihodinovou pracovní dobu. Byli nespravedlivě obviněni z provokačního odpálení bomby, a to je věc, která se může v dnešním agresivním a militaristickém kapitalismu, kdykoli opakovat.

Proti kapitalistickému vykořisťování!
Organizujme se a bojujme!
Ať žije MAP!

★★★

*Oslo 20. dubna 2005, **Sekretariát MAP***
zdroj: fas.anarchismus.org
z angličtiny přeložil Pavel Pecka
(FAS Praha, AFS Praha)
- e-mail: pavelpecka@anarchismus.org -

RAMBO

RAMBO je hardcore kapela ze Spojených států amerických. Hudebně spadá do škatulky extrémnějšího, rychlého hardcore, koketujícího až s thrashem. Díky své textové angažovanosti získala rychle spoustu nálepek, z nichž asi ta nejcharakterističtější - ke které se kapela i sama hlásí - je „anarchistická kapela“. Ostatně, znak kapely s černorudou pěticípou hvězdou a dvěma samopaly doplněný heslem „godless freedom fighters“ (bezbožní bojovníci za svobodu) nenechá nikoho na pochybách, na jakých pozicích RAMBO stojí. Kromě drtivé muziky se kapela proslavila i explozivní živou show, při které na sebe její fanoušci a fanynky navlékají roztodivné kostýmy a z kartonu si vyrábějí zbraně, se kterými na parketu i pódiu svádějí velkolepé bitvy.

Můžete se na začátek představit a říct něco o kapele?

Dave: Já jsem Dave a hraji na bicí.

Lick: Já jsem Lick a hraji na druhou kytaru.

Tony: Já jsem Tony a zpívám.

Dave: Ještě tady není Paul, který snad za chvíli přijde a hraje na basu a Andy hraje hlavní kytaru, ale teď ji opravuje, takže tady nemůže být.

První se vás zeptám na celou tu show, která provází vaše vystoupení: masky, meče, tanky... Co si o tom vlastně myslíte?

T: Líbí se mi to, je to legrace... Doma to sami děláme. Občas je to trochu moc překroucené, ale celé to má politické téma. Samozřejmě s využitím humoru. Něco jako součásti státu a útlaku na jedné straně versus zábavný, osvobozující element na straně druhé. Občas, když si masky připravují děcka sami, tak se vytrácí ono politické poselství, ale v jistém smyslu to celé souvisí s anarchistickými myšlenkami, protože celá myšlenka je o hledání cest, jakými se může publikum zapojit do vystoupení kapely... Často se nám stane, že za námi někdo přijde a řekne: „Hej, to byla ta nejlepší šou, jakou jsem kdy viděl!“ A já odpovídám: „Fajn, ale my jsme jenom hráli. A ve skutečnosti jsme hráli dost špatně... To publikum udělalo skvělou šou, ne my.“ Chceme být inspirací, ale často je tím faktorem, který utvoří super koncert, právě publikum a to, co do něj dají...

A jak to vlastně celé začalo?

T: Děláním si legrace z Tragedy...

(smích) No, my to všichni známe jen z videa z vašeho CD a tak by mě zajímalo, jak to celé vzniklo, kdo to vymyslel...

T: Celé to je o zábavě a o vnášení legrace do politiky, jako celé RAMBO. Ale poprvé, kdy jsme měli divadlo, to vlastně bylo na jednom koncertě, kde jsme měli chlápka v kostýmu (bohužel, na tomhle místě je záznam opravdu neslyšitelný), kterého jsme na pódiu zabili. Ale celé to vážně začalo - se všemi těmi krabicemi a roboty atd. - na jednom našem společném koncertu s Tragedy. Jsou to naši dobří přátelé, ale jsou velmi vážní. A protože se staví proti technologiím, tak jsme celý vtip postavili na tom, že technika je skvělá a že může zlepšit úplně všechno, včetně moshpitu. Tak jsme tam přišli namaskovaní jako mosh-roboti, dělali jsme v moshi robotické pohyby... Celé to začalo jako hloupá sranda z kamarádů, ale chytlo se to.

Myslíte si, že je nutné vnášet do politiky humor?

T: Myslím, že Tragedy jsou dobrý příklad... Existují tu kapely jako Tragedy nebo Dropdead, které jsou smrtelně vážné - a to je podle mě dobře, protože jsou opravdu naštvaný, mají energii, nutí tě naštvat se, zvednout pěst... To je důležité. Pak je důležité mít kapely jako jsme my, které do toho vnášejí legraci - tedy, nemusíš v tom mít politiku, můžeš prostě slavit a bavit se... Pak je podle mě důležité mít kapely jako Anti-flag, které tu politiku mají na velmi základní úrovni, ale masivně ji šíří, pak kapely jako Propagandhi, což je velká kapela, ale politicky je už více zaměřená a pak tu máš undergroundové naštvané kapely a kapely, co si z toho dělají legraci... Myslím, že potřebujeme všechny tyhle úrovně, a celé to spektrum funguje dohromady.

Myslíte si, že je pro punk a hardcore důležité zabývat se politikou?

L: Zcela určitě. To je pro mě základ. Punk, který děláme, je zcela určitě politický. Já a moje politika je inspirována texty, které jsem četl, členy mých oblíbených kapel... To je podle mě základ kontra-kultury.

Tuhle otázku pokládám skoro všem kapelám: zdá se mi, že punk je stále víc akorát o módě a zábavě a méně a méně o politice.

L: Jo, s tím určitě souhlasím. Zvláště co se týká Spojených států. Právě jsme byli na americkém turné a počet kapel, které s námi hráli a mluvili o politice, bych spočítal na prstech jedné ruky. Což je dost frustrující. Myslím si, že móda a zábava je důležitá, ale taky si myslím, že nemůžeš ztratit ze zřetele věci, které jsou důležité. A pro mě být punk z části znamená starat se o věci okolo sebe, klást si otázky, nebýt spokojený s daným stavem věcí. A občas je právě ten stav v punkové scéně dost smutný.

Jste známý svým „cyklistickým“ poselstvím. Jste zapojeni v nějakých aktivitách nebo nějak organizovaní i mimo kapelu?

T: Kapela určitě zabírá spoustu času, který můžeme politice věnovat, ale všichni z nás jsou nějakým způsobem zapojeni, ať už pouhou účastí na protestech, nebo přímo organizováním. Všichni chodíme na protiválečné demonstrace a všichni jsme zapojeni do spousty dalších věcí. Paul a já jsme pracovali v anarchistickém knihkupectví. Já teď pracuji v kolektivu, který pořádá různé rockové, hip-hopové a punkové koncerty, tak je pro mě těžké najít si čas pro knihkupectví... I když to není úplně politická záležitost, dělám to rád, protože jde o jakousi fungující DIY alternativu k mainstreemu a způsobům, jakým pracuje. Tedy, občas, když se nás stát snaží zastrašit, tak vidím, že vlastně politická činnost je. Místní radnice se nás několikrát pokusila zastavit, velké korporace se nás několikrát pokusily zastavit, ale vždy při nás stála velká část veřejnosti. Pro mě to je fajn. Chtěl bych se sice víc věnovat organizování, ale nemám na to tolik času. Paule? Paul je pravděpodobně náš nejaktivnější člen...

P: Já nevím… Snažím se dělat, co můžu. Myslím, že se všichni snažíme, už naším životním stylem... Všechno je to hodně vzájemně propojené. Politika, o které mluvíme, a náš každodenní život - to je jedno a to samé.

Minulý rok jste byly na turné v Asii, máte k tomu nějaké komentáře nebo historky? Existuje jenom pár kapel, které tam byly na turné, tak by to mohlo být zajímavé...

T: Celé turné byla jedna velká, zábavná a šílená historka. Jedna úžasná zkušenost za druhou. Byli jsme tam dva měsíce, ale hráli jsme jen 20 koncertů.

P: Takže abychom vyplnili čas, dělali jsme všechno možný, kempovali jsme, spali na pláži, chodili na sopky, navštěvovali stovky let staré budhistické chrámy, nechali se honit opicemi, chodili na demonstrace, hráli ilegální koncerty... Viděli jsme chlapa, který krmil živými kuřaty šestimetrového krokodýla atd. Šílené.

Proč jste se tam vlastně rozhodli jet?

T: Protože nás pozvali. RAMBO v zásadě hraje kdekoliv, kam nás někdo pozve.

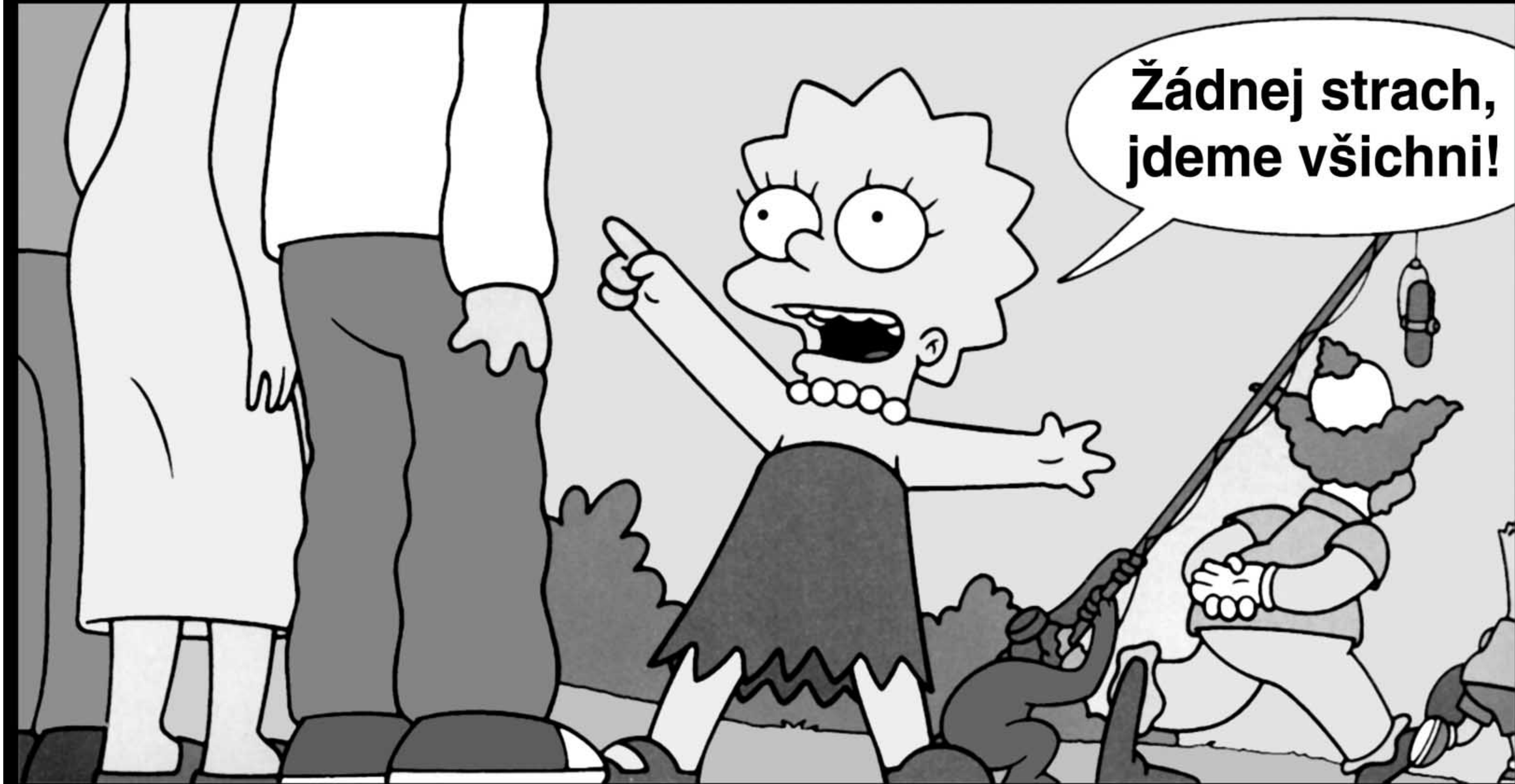
L: Lidé nás nejprve kontaktovali kvůli tomu, aby mohli vydat naše album na kazetě. No a pak se o nás pár lidí začalo opravdu zajímat, někdo z Malajsie se ozval kvůli koncertům... Sehnal víc míst na koncerty v celé Asii... A stalo se.

tento plakát je určený ke kopírování a vylepování - propagaci antifašistických myšlenek ve vašem regionu - nevytrhávejte - z druhé strany je text

antifa CZ

ANTIFAŠISTICKÁ AKCE

Odlišovali se nějak koncerty v Asii od těch v Evropě a v USA?

T: Ano a ne. Koncerty, které byly nejvíce odlišné, byly v Japonsku. A to ne v pozitivním slova smyslu... Nechci nikoho z Japonska urazit, chovali se k nám velmi přátelsky a tamní kapely nám pomáhaly, ale všechny koncerty v klubech a barech byly....

P: Jde prostě o jinou kulturu.

T: Jo, lidi na koncertech téměř nereagovali, bylo to jako nějaká malá verze velké rockové scény. Vím, že to je jiná kultura, že politika tam funguje jinak, ale cítili jsme se hodně divně. Ale v Asii jsme se cítili jako v Evropě nebo Americe, lidi se tam baví, představují se, komunikují a reagují na kapelu, ale jsou tam rozdíly. Ekonomika funguje jinak, takže tam moc kapel nejezdí: je to hodně daleko a tudíž drahé a moc peněz tam nedostaneš. Je tam méně kapel, takže scéna není tak rozdělená na jednotlivé části. Chodili na nás typičtí fanoušci RAMBO, ale také skinheadi, punkáči atd. Jiná věc jsou politické faktory... V Malajsii je silný vliv muslimů, takže tam je ilegální třeba společný život nesezdaných párů... Policajti tě zastavují na ulicích kvůli vlasům atd. Ale zase nedávno padnul Suhartův režim, teď tam mají přímou demokracii a jsou z toho dost nadšený... Je to zajímavé. Ale punkáči jsou všude stejný...

Jak tam lidé reagovali na vaše politické poselství?

T: Myslím, že lidé přišli hlavně na muziku a že se jim líbila. My se s lidmi o politice nikdy nehádáme, prostě jen sdělujeme historky a informace. Stýkali jsme se s lidmi, kteří víceméně sdíleli náš pohled na svět... RAMBO se příliš často nedostane na tough-guy koncert [01]), protože koncerty byly pořádané pro RAMBO a ostatní kapely hrály podobně jako my. Možná bysme měli zkusit se dostat do různých situací a otestovat svou politiku, ale to se nestalo a nestává. To je smůla politické kapely; možná bysme se měli dostávat do více debat a hádek.

L: Ale co se týká každé kapely je, že poselství se k mnoha lidem nedostane kvůli jazykové bariéře, kvůli tomu, že lidé se zajímají pouze o muziku a zábavu... Politické poselství se k lidem vždycky nedostane. Takhle to musíš brát, nejde to lidem do hlavy vtlouct, že jo. Tak si z toho taky děláme srandu a používáme legraci jako způsob, jak k politice dostat více lidí.

T: Myslím, že to funguje. Pokud budeš kapela, která mluví jen o politice, lidem to půjde jedním uchem tam a druhým ven. Když budeš kapela, která bude známá jako super lidi, se kterými je zábava, a budeš zároveň politický, pak si lidé řeknou: hm, něco na té jejich politice bude.

Chtěl bych se vás zeptat, co je tedy hlavním poselstvím RAMBO. Řekněte to teď lidem, který třeba neumí anglicky, nebo se zajímají pouze o muziku, nebo...

T: To je těžký, protože každou chvíli tě naštve jiná věc. Je válka, tak zpíváme o válce. Nějaký politici u nás ve městě s námi začnou vyjebávat, tak zpíváme o tom. Jsme anarchistická kapela. Každý člen kapely se považuje za anarchistu. To je myslím ta nejdůležitější věc, na které se shodneme.

L: Možná také aspekt komunity a její podpory. Všechna ta témata jsou s tím spojená - protiválečné, protože válka rozděluje lidi a rozbíjí komunity; politici rozdělují lidi tak, že netvoří komunitu... Všechno, o čem zpíváme, je o tom, že chceme aby lidi - celá lidská rasa - na sebe vzájemně reagovali a tím podporovali smysl pro komunitu. O tom je anarchie.

D: Také jsme více ekologičtí. Snažíme se být uvědomělí jako kapela. Jsme komunita, celá země je komunita a celý ekosystém je její součástí, ne pouze lidé.

Něco jako Gaia hypotéza, tedy hypotéza země jako jednoho živého organismu?

D: Ano.

P: V zásadě jsme se stali hipíky.

T: Naštvanými hipíky.

D: Naštvanými anarchistickými hipíky.

T: Hipíky, co nejsou proti násilným revolucím.

P: Militantní frakce hippies...

T: Hipíci se zbraněmi...

(smích)

P: Hipíci co nesnáší hipíky...

D: Ale zpátky k ekologii... Na turné ve Státech teď používáme alternativní palivo, jako politické prohlášení proti válce a také jako pozitivní stanovisko k životnímu prostředí. Namísto benzínu používáme rostlinný olej, který méně znečišťuje a je recyklovatelný. To je jen příklad toho, co se snažíme dělat jako kapela. Udělat další krok.

P: Posunujeme limity. Ukazujeme, co punkáči můžou dělat, jaké jsou možnosti.

Možná byste měli jezdit turné na kolech, nebo tak něco... Vím také, že vyžadujete, aby váš merchandising (trička, mikiny) nepocházel ze sweatshopů...

P: To se týká Spojených států. Zkoušeli jsme to i tady v Evropě, ale kamarád, který pro nás merchandising dělá, říkal, že nic nesehnal. V USA, kde žijeme, je to lehčí, víme, odkud ty věci brát. Myslím, že jako politická kapela se musíme stále zabývat tím, co děláme, a hledat méně škodlivé cesty.

D: Jsme hardcore kapela a působíme na spoustu lidí. Když ukážeme, že to je jednoduché - že je jednoduché koupit si oblečení nevyráběné ve sweatshopech, že je jednoduché používat alternativní paliva - tak tím jdeme příkladem, vyšlapáváme cestu pro další kapely, aby dělaly to samé. Pro kapely, které nebudou první hledat tyhle způsoby, ale pak si mohou říct: hele, když to tak dělají oni, můžeme i my.

T: Taky, když se s někým hádáš o válce a on ti jako argument řekne, že potřebujeme ropu, můžeš odpovědět: „Ne, nepotřebujeme." Lidé, co se s tebou hádají o politice, se do tebe vždycky budou trefovat. Proto je důležité chovat se podle politiky, kterou razíš, jak jen můžeš.

P: Ale vždycky budou existovat nějaké rozpory. Nikdo není dokonalý. Musíme dělat kompromisy...

Říkali jste, že jste anarchistická kapela. K jakému směru anarchismu se hlásíte?

T: K syndikalismu, ale nechtěli bysme to dál rozebírat...

Tak to vypadá, že jsem vyčerpal své otázky, tak pokud chcete něco dodat...

T: Postavte se proti amerikanizaci Evropy. Za každou cenu...

No tak to je zajímavé, že tohle říká americká kapela na turné v Evropě...

T: Dostali jsme se sem s pomocí mapy, na které byly vyznačeny všechny McDonaldy ve městě...

P: To je skličující...

T: Evropa má lepší sociální systém, kte-rý se vám snaží sebrat. Nedovolte to. Jsou to vaše práva. Máte právo na zdravotní péči, máte právo na vzdělání, na podporu v nezaměstnanosti. Tohle v Americe nemáme a je to strašný.

P: Říká se, že jsme nejbohatší národ na světě, ale máme nejhorší vzdělávací systém, nejhorší zdravotní péči, to je strašný... Veřejná doprava je na většině míst příšerně drahá.

T: V Americe jsou oblasti, kde je dětská úmrtnost větší než v Indii nebo Somálsku. Amerika je podělané místo. Lidé, kteří Ameriku utlačují, jsou opravdu bohatí, ale to bohatství se nějak nešíří... A vidím, že v Evropě to může být stejné. Bohatí lidé v Evropě se dívají na Ameriku a vidí, jak bohatí by mohli být, tak se lidem snaží vnutit, že americký způsob je lepší. Ale s Amerikou to vypadá zle. Ekonomika je před kolapsem, bojuje ve válce, kterou prohrává... Možná, že Evropa se zaváděním Eura a celou Evropskou unií směřuje k tomuhle špatnému americkému modelu.

Díky za rozhovor.

★★★

vysvětlivky:

[01]) **tough-guy koncert** - koncert, na kterém se sejdou tzv. „silní hoši", tj. fandové hardcore, charakterizovaní macho chováním a přístupem - většinou jde o koncerty apolitických metal-HC kapel, pro které je toto publikum charakteristické

*rozhovor vedl, zaznamenal, zpracoval, z angličtiny přeložil a koncert v pražském klubu 007 (25/04/2005) vyfotil **Houdy***
*zdroj: přetištěno z freezinu **Move Your Ass**, **moveyourass.tk***

Federalismus, samospráva a antinacionalismus

Hloubka a síla národnostních konfliktů, ke kterým docházelo během celého 20. století, přinutila hodně badatelů a politiků klást důraz na národní zájmy. Hovoří o vůdčích národech, předurčených k nadvládě ve sféře jazyka povinného pro výuku na školách a při jednáních se státními úřady. Mluví o národech utlačovatelů vládnoucích utiskovaným národům. O národním osvobození a národněosvobozeneckém boji. A konečně, o právu národů na sebeurčení, tj. na vlastní stát, ve kterém se budou moci stát těmi „vůdčími". Během řešení četných společenských, politických a ekonomických problémů se dostává na pořad dne národnostní otázka. To ve své podstatě vyvolává nové problémy. Co čeká malé národy, když „utlačovaný národ" docílí osvobození a začne jim vládnout? Co se stane, když také začnou bojovat za národní osvobození? Nezpůsobí tento nekonečný proces drobení států permanentní války a etnické čistky? Jak koresponduje „právo národů na sebeurčení" s mezinárodním společenstvím uznanou stabilitou hranic existujících států (jejich teritoriální celistvostí)? Mají Kurdové právo na autonomii v rámci tureckého státu či na naprostou nezávislost? Je třeba, aby se Čečenci odtrhli od Ruska nebo se mají smířit s tím, že je řídí vláda z Moskvy, a nikoli z Grozného? Nakolik je pravdivé tvrzení, že je Izrael státem Židů (a je základním kamenem izraelské státnosti), když v této zemi žijí skoro dva miliony Arabů, Rusů a Číňanů?

Národy

Národ je produktem evropského absolutismu a industriálního kapitalismu.

Evropské absolutistické monarchie nastoupily na místo středověkých volných měst a lokálních občin.

Ve středověku měly četné národy vlastní (odlišné) jazyky a zvyky, vlastní právní a politické tradice. Středověká Evropa byla jako pestrá mozaika poskládaná z různých kamínků, kde sousedily, spolupracovaly nebo mezi sebou bojovaly různé „národy" (etnika). Území, která obývaly, nebyla vždy přesně vymezená, a proto lidé často ovládali několik jazyků a dialektů. Kromě toho měly důležitý význam lokální, městské a venkovské tradice, zvyky a zákony. Středověký svět byl spojením územní svébytnosti s existencí křehkých monarchistických států.

Situace se změnila s posílením centralizovaného státu. V Evropě to bylo spojeno s hrůznou křížovou výpravou francouzského krále do Provance a se zničením arabsko-pyrenejského míru Španěly během Reconquisty a v Rusku se zničením samosprávných městských států Novgorodu a Pskova Moskevským státem.

K tomu, aby mohla státní byrokracie začít ovládat, potřebovala potlačit svébytnost lokální komuny, zavést unifikaci, ničit místní politickou a právní autonomii. Zkrátka, potlačovat přirozený koloběh života lidu a nahrazovat jej umělými megalomanskými výtvory - společnostmi složenými z lidí, kteří přišli o své kořeny díky násilí.

Jestliže absolutismus potlačil pouze místní právní a politickou samosprávu, čímž došlo k podrytí a oslabení života lidu od samého základu, pak buržoazní revoluce - zavedením sjednoceného, standardního systému výuky, posílením a upevněním politické centralizaci a uzavřením obyvatel do obrovských městských aglomerací - vytvořily národy. Jsou to neosobní výtvory sestávající se z lidí, kteří ztratili své lokál-

ní, komunitní a etnické kořeny. Nacionalismus, ke kterému se dnes hlásí v té či jiné formě jak většina levicových tak i pravicových politických proudů, je v ještě daleko větší míře produktem buržoazní industriální civilizace, nežli absolutismu.

Jde o to, že rozvoj tržní ekonomiky a průmyslu svým přirozeným způsobem - tokem lidí a zboží (včetně přesídlování desítek milionů zbídačených lidí, ustaraně hledajících obživu ve velkých městech a nově objevených zemích), formováním tržní mentality vyznávající pouze jednu jedinou hodnotu: zisk peněz - s sebou přinesl rozmělnění hranic lokálních komun. Trh způsobil koncentraci obrovských mas obyvatel do velkých měst a průmyslových podniků. To všechno si žádalo jednotnou organizaci života a surovou státní centralizaci zaměřenou na udržení utlačovaných v poslušnosti a jejich naprogramování k pokoře vůči systému. Bylo nutné vytvořit jednotné jazyky a představy o světě, standardní vzdělávací systémy.

Protože by tomu mohla etnická a místní rozmanitost zabránit, byla potlačována nejen spontánními snahami trhu, ale i cílevědomým úsilím státní byrokracie. Jako základ pro tuto jednotnost (v rámci jednotlivých států) se většinou volily kulturní tradice nejpočetnějších etnik. Přičemž se i tyto tradice deformovaly a unifikovaly, a nezávislost místních společenstev daného etnika se potlačovala se stejnou krutostí jako v jiných případech.

Multikulturní společnost

V současnosti často slýcháváme o multikulturní společnosti. Myšlenky multikulturnosti jsou stavěny jako protiklad nacionalismu. Jejich stoupenci tvrdí, že je třeba opustit představy o vůdčích národech. Má je nahradit představa společnosti, která se skládá z četných menšin, socio-kulturních společenstev. Právě ony mají být základem demokratické společnosti.

Nehledě na vnější přitažlivost této myšlenky ji pokládáme za zcela nerealizovatelnou. V podmínkách politické centralizace etnická společenstva nikterak nevlastní skutečnou samosprávu. Ani ji mít nemohou. V opačném případě by byl zničen jednotný ekonomický prostor velkého státu. V současné industriální a tržní společnosti je nevyhnutelně nutná centralizovaná státní správa.

Obě síly - stát a trh - paralyzují tvůrčí kolektivní úsilí etnik, slévají je do neforemné a nemyslící masy jednotvárných lidí, soustředěných pouze na obstarávání peněz. Diskuse o multikulturnosti na takovém pozadí jsou zjevnou profanací. Je za nimi skryta hra klanových etnických uskupení buržoazie a byrokracie. Jejich boj o koryta, bohatství a posty ve státní správě a podnikatelské sféře. Takový boj má velice málo společného s etnickou svébytností, ale má nadmíru mnoho nabubřelých, zbytečných a malicherných záležitostí, které se nafukují do konfliktů světového měřítka. Lidé s vážností diskutují o tom, na kolik je protiarabský nebo proamerický třetí díl filmu Vlastělin kolec (pod tímto názvem šel v Rusku do distribuce „Pán prstenů" - síly zla jsou v něm představovány lidmi snědé pleti v maskách a dobro je zosobněno blonďatými árijci), je-li pro americké černochy urážející trestní proces s černošským milionářem O. G. Simpsonem, atd. Kupodivu ale konflikty tohoto druhu mají schopnost vyvolat surové potyčky a masové protesty (proces se Simpsonem byl doprovázen protestním pochodem milionu černých mužů do Washingtonu, který zorganizoval „Nation of Islam"). Přitom si však lidé nevšímají toho, že ztrácejí kulturní identitu, osobitost, že již neexistují žádné původní autonomní kulturní světy, ale jen šablony...

Sebeurčení

Společenská síla, která oponuje systému, se nemá omezovat hranicemi představ vytvořených tímto systémem. Navíc není vůbec možné, aby měly národnostní konflikty nějaké mírové řešení. Praxe potvrzuje spíše opak. Jednoduchým řešením národnostních konfliktů v současném světě je násilná asimilace, deportace a genocida. Právě proto nelze myslet a jednat na základě kategorie „národní".

Samozřejmě, že existují věci spojující například Rusy žijící ve Vladivostoku a Moskvě. Především jazyk (který se též podrobil unifikaci), společná historická paměť (ačkoli je příšerná, má v sobě i spoustu hodnotného). Tyto věci mohou být pro lidi samy o sobě cenné a nikdo nemá právo je násilně likvidovat. Ale lidé mají na sebe i tisíce jiných vazeb.

Například sousedské vztahy, společné ekonomické a ekologické problémy, společné duchovní potřeby a osobní zájmy, kamarádské a profesní vazby, atd. Proč se má tedy společnost tvořit pouze na základě jedněch svazků, které mohou být navíc na úkor ostatních?

Úkol spočívá v likvidaci státní a buržoazní nadvlády, oživení nezávislé místní komuny, která bude napojena na další pomocí federativních vazeb. Samozřejmě tento proces má být destrukční pro stát a „národní jednotu" v té podobě, jak je dnes známe (ztotožňování se s centralizovaným státem a jeho zájmy, s nadvládou lidí „vůdčího národa" ve správních orgánech, atd.). Pouze nahrazením toho všeho místní samosprávou na straně jedné a přátelskými, rovno-

právnými a federativními vazbami na straně druhé, lze v život uvést plnohodnotnost a celistvost svébytného etnického života lidí. Na druhou stranu je třeba otevřít široké pole působnosti pro tvůrčí rozvoj. Bude to ale možné až v tom případě, kdy bude místní kultura vytržena z rukou kapitalistů a politiků a bude uchopena pracujícími. Tím, jak kapitalisté a politici diktují normy a hodnoty každodenního života, nutí lidi, aby jim sloužili. Tak nemůže být o svobodě a vítězství na úrovni místních zájmů ani řeč.

Komuny a svazy se vůbec nemusí vytvářet na základě společných etnicko-kulturních hodnot.

Petr Kropotkin zdůrazňoval tři druhy vazeb (svazků), na jejichž základě může existovat nestátní společnost se samosprávou v celospolečenském měřítku:

1) svazky jedinců nebo kolektivů spojených společnými výrobními úkoly - samosprávnými syndikáty.

2) svazky podle místa bydliště - místní samosprávné komuny.

3) samosprávná sdružení lidí na základě kulturního principu (počínaje hnutím za kulturní obrození nebo na pomoc rozvoje místního jazyka, až po spolek filatelistů).

Například místní územní společenství (komuna) může mít rozmanité etnické složení, ale zároveň ti, kteří cítí význam rozvoje etnické kultury, mohou souběžně budovat své svazky nebo spolky. Svobodná společnost v tomto případě představujeje propletenec četných samosprávných sdružení, koordinujících mezi sebou své zájmy. V takovém světě není místo pro národy. Aby mohl vzniknout, je nutný rozpad národů a jejich pohlcení místními komunami různých typů a jejich svazy.

V čele hnutí proti národu a státu musí být tvořivé síly lidí, spojených do místních kolektivů, kteří si více nepřejí podřizovat své mysli a činy zaběhlému chodu událostí.

Sjednotit rozdělené lidi, kteří si dnes vzájemně konkurují, a postavit jejich energii proti nacionalismu může pouze velká síla utlačovaných a zbídačených všech národů. Je to úsilí o sociální rovnost. ★★★

M. N. Magid
z ruštiny přeložil Karel Rosák (AFA-FAS Praha)
- e-mail: karel.rosak@anarchismus.org -

Nahlédnout za obzor

Každý z nás, jež se již nějaký ten pátek snaží, svojí měrou, přispět k rozvoji anarchistických myšlenek, má určitou představu o fungování svobodné anarchokomunistické společnosti. Ale zároveň jsme v tomto našem výhledu omezováni kontextem dnešního života ve společnosti kapitalistické. Přesto anarchistické hnutí za sto padesát let, kdy se takto nazývá, dokázalo a dokáže dynamicky reflektovat kontext doby a nastavit mechanismy, které mohou předcházet svobodné společnosti bez pánů a sluhů.

Vztah kapitálu a práce má mnoho podob. Většina z nich nevybočuje, a ani nechce, z jeho celku. Některé se o to snaží, ale v důsledku, leč to tak nevypadá, pouze posilují legitimitu stávajícího status quo. Anarchismus je neodmyslitelně spjat s třídním bojem, ne však proto, že je to jeho snahou a náplní, nýbrž proto, že do této pozice je stavěn vládnoucí ideologií. Anarchisté chtějí tento boj tříd negovat, chtějí zlikvidovat tyto vztahy jako takové, chtějí odstranit třídní charakter dnešní společnosti v globálním měřítku. Mnohým by se mohlo toto zdát velmi naivní, ale podíváme-li se na charakter třídně rozdělené společnosti zblízka, zjistíme, že jeho skutečná povaha je násilná, represivní, militaristická a velmi krátkozraká, jinými slovy sebedestruktivní. Nerad bych, aby to vyznělo tak, že anarchisté mají ten jediný a správný recept, tu jedinou kýženou medicínu. Právě naopak, anarchisté vám neposkytnou tyto záruky, nedokáží, ani nemohou. Zkrátka nevkládáme důvěru v to, že smířlivější stát a volnější tržní mechanismy vedou k řešení problémů, které samy tyto instituce produkují. Není totiž řešením rozjetý vlak pomocí výhybky přesměrovat na jinou kolej, ale koleje odstranit úplně. Ve španělské občanské válce v letech 1936 - 39, nebo v obou ruských revolucích 1905, 1917 - 19 se podařilo tento vlak zpomalit ne-li úplně zastavit. Než ale došlo k rozebrání kolejnic v několika velmi napjatých měsících, byla přistavena nová, silnější lokomotiva, která zprvu klopýtala, aby se později rozjela ještě závratnější rychlostí. Ať už se stal novým mašinführerem Franco nebo se o strojvůdcovství rvali Stalin s Trockým, zatímco Lenin přihazoval do kotle, podstata zůstává nezměněna, přes státní reformy až do starých kolejí. Snad je zřejmé, že je daleko snazší přehodit výhybku, něž rozebírat kolejnice v situaci, kdy na nich stojí vlak, ve kterém za obrněnou lokomotivou plnou arzenálu tráví buržoazie své tučné pokrmy a za sebou ve zbylých vagónech, ve kterých mnohdy chybí voda či jídlo vůbec, vláčí pracující. Ve zmíněných revolucích zatáhli pracující za ruční brzdu a snažili se rozebrat kolejnice dřív než velkokapitál přistaví novou hnací sílu, vždy silnější a vždy obrněnější.

Tady se dostávám k tomu, o co mi šlo, často jsme se v diskuzích dotýkali tématu, je-li anarchistické odborářství-anarchosyndikalismus subverzní. Zda-li dokáže vybočit, vidět dál, vystoupit z rámce instituce, která ho činí legálním. Zda to nevede pouze k tomu, že ve vagónech najednou poteče i teplá voda, bude i co jíst. Jestli instituce nesměřuje jen k výhybkování. Odpověď nebude zcela jednoznačná. Určitě tato cesta vede i k přehazování výhybek a mnohdy také na mnohem strmější kolej. Přesto se domnívám, že i teplá voda či mýdlo mohou být důležité za předpokladu, že všichni cestující dosáhli tohoto společně, bez lídrů.

V úvodu jsem napsal, že anarchismus dokáže dynamicky reflektovat kontext doby a nastavit mechanismy, které budou předcházet svobodné společnosti. Také jsem psal, že anarchismus chce negovat současné společenské vztahy. Rád bych

se na tomto místě k tomuto vrátil a přiblížil, co si pod tím představuji… anarchismus se nerovná pouze negace stávajícího, ale také konstrukce nového, která, jak ukazuje historická zkušenost, je neméně důležitou, ne-li důležitější. Petr Aršinov napsal ve stati Staré a nové v anarchismu: *„Během ruské revoluce byly pracující masy získány pro anarchistické myšlenky, ale anarchismus jako organizované hnutí nicméně utrpěl naprostou porážku. Zatímco na začátku revoluce jsme byli v prvních řadách, od okamžiku, kdy začala konstruktivní fáze, jsme se ocitly zcela mimo a následně také mimo masy. Nebyla to pouhá náhoda: takový vývoj nevyhnutelně vyplynul s naší vlastní neschopnosti, stejně tak z hlediska organizace, jako kvůli ideologickému zmatku.“* Nahlíženo takto kriticky, mohou revoluční odbory řízené zespod členskou základnou, vedle nich ale také spousty jiných rozličných anarchistických iniciativ, sehrát klíčovou roli právě tím, že převezmou iniciativu do vlastních rukou a zabrání tak reformistickým snahám staronové buržoazie. Přitom je také potřebná neustálá zpětná kritika.

Tyto dílčí boje svojí radikalitou umožní pracujícím nahlédnout za obzor, neboť právě v nich se bez skrupulí projevuje skutečná snaha vládnoucích a kapitalistů. Je nesporné, že během těchto bojů se někteří pracující uchýlí k výhybkám, někteří se zamknou do kupé a vylezou až bude po všem a vlak pojede po své koleji. Na druhou stranu se např. zapojí i lidé z dalších vagónů, vlaků. Právě ti vydrživší, jež tato zkušenost naučí v rozsáhlé míře uplatňovat solidaritu a vzájemnou pomoc, dokáží nahlédnout za obzor stávajícího. Takový boj je daleko intenzivnější, silnější, smysluplnější než dočasné výhybkování. Přesto není pravidlem ani záruk. Je to ale prvek, který může určitou měrou přispět k tomu, že jednou, až se zase zatáhne za ruční brzdu, budeme umět společně, bez omezujících nepřirozených autorit, rozebrat všechny kolejnice a po svých se vydat za obzor, hledat vlastní, volně komunistickou budoucnost. ★★★

Josef Navrátil _(AFA-FAS Zlínsko / Praha)_

BLACK & RED MEAT
- revoluce -
fsa.anarchismus.org

Fašistický terorismus v Itálii

3. května 1965 proběhlo v elegantním konferenčním sále hotelu „Parco dei Principi“, který se nachází v piniovém sadu v klidné čtvrti Parioli v centru Říma (obývané bohatšími Italy a zahraničními diplomaty z okolních ambasád a konzulátů), setkání, které se stalo počátkem nové vlny fašistického teroru v Itálii.

Na první pohled se setkání týkalo vojenských otázek: bylo totiž zorganizováno Institutem strategických věcí, kterému vdechl život Generální štáb italských ozbrojených sil. Avšak jak téma setkání, tak i jeho účastníci měli s taktickými plány italské armády společné jen pramálo a v každém případě to nebyla hlavní otázka, kolem níž se jednání točila. Setkání proběhlo pod heslem „revolučního boje“ a jejími účastníky byli čelní pravicoví extrémisté: poslanci neofašistického Italského Sociálního Hnutí, členové neofašistických skupin - *Ordine Nuovo* (Nový pořádek) a *Avanguardia Nazionale* (Národní avantgarda), a také armádní generálové, soudci, manažeři, novináři. O jaký revoluční boj zde šlo a proti komu byl veden?

I přes značné rozdíly v politických názorech účastníků setkání je spojovalo jedno: přesvědčení o neustále narůstající komunistické hrozbě v podobě „revoluční války“ vedené proti Západu. Jelikož se v důsledku rozvoje a vývoje atomových zbraní stalo vítězství nad komunismem nemožné, je tedy třeba odpovídajícím způsobem proti „revoluční“ válce postavit válku „neortodoxní“. Později k doživotnímu vězení odsouzený účastník tohoto setkání, pravicový terorista Vincenzo Vinciguerra, řekl:

„Je to válka, kterou technici v generálních štábech, včetně toho italského, nazývají neortodoxní. Je to válka, která má za cíl zasáhnout rozum, svědomí, srdce i duše lidí, nikoliv oblasti.“

V praxi měla tato válka znamenat radikalizaci nepřátelství mezi levicí a pravicí na území Itálie. Jiný účastník setkání, neofašistický novinář Edgardo Beltrametti, řekl:

„Vůči komunistickému nebezpečí, které ohrožuje západní civilizaci, jsou demokratické systémy bezradné. Je nezbytná radikalizace spojení prostřednictvím přípravy nástroje, který bude umožňovat vytváření permanentně se bránících skupin, jež nebudou otálet přistoupit k boji probíhajícímu v neortodoxních podmínkách.“

V následujících dvou letech takovéto skupinky pod názvem *Nuclei di difensa dello Stato* (Jednotky obrany státu) zorganizovali dva neofašisté - Franco Freda a Giovanni Ventura. Pátrání a vyšetřování týkající se těchto antikomunistických bojůvek trvají dodnes. Jejich úkolem bylo vedení oné „neortodoxní války“ namířené proti celému táboru levice. Hlavním heslem měly být požadavky vojenské intervence v Itálii a zavedení vlády tvrdé ruky. Klid a mír v zemi měla garantovat nejen eliminace komunistů z politické hry, ale také izolace socialistů a sociálních demokratů. Během diskusí v hotelu „Parco dei Principi“ byla zvažována také možnost zavedení vlády vojenské diktatury podle jihoamerického vzoru, tento nápad však byl zavržen s ohledem na slabost italských ozbrojených sil. K „neortodoxním“ metodám byly zařazeny jak infiltrace protivníkových organizací, sabotáže, provokace, tak i teroristické útoky. Jak prokázalo pozdější vyšetřování, organizátorem tohoto setkání byla italská kontrarozvědka SIFAR (*Servizio Informazioni Forze Armate* - vojenská rozvědka, předchůdkyně SID). Výjimečný charakter setkání tedy nespočíval jen v tom, že skupina pravicových extrémistů plánovala organizování akcí proti levicovým protivníkům, ale i v tom, že rozvědka, která je institucí parlamentní demokracie, plánuje společně s odpůrci parlamentarismu strategii, jejímž cílem je zavedení chaosu v celé zemi a likvidace výdobytků demokracie. Tato strategie začala být uplatňována v roce 1969 a bylo v ní pokračováno i v následujících letech: jejím výsledkem byla smrt několika stovek, zpravidla naprosto náhodných, osob.

Proti revolučnímu hnutí a nástrojům italské levice vystupovaly sociální skupinky odvolávající se k pravicové a fašistické tradici. Tyto skupiny na jednu stranu odmítaly levicové tendence, na druhou

(podobně jako jejich protivníci) pak necítily odpovědnost vůči státnímu aparátu. Na rozdíl od levicového hnutí ‘68 nebo ‘77 však neofašisté nesměřovali k otevřené konfrontaci, ale vybrali si záškodnickou, skrytou válku. Byli to právě oni, kdo stál za bombovými útoky v období „horkého podzimu“ [01]). Antidemokratické menšiny, protivící se existujícímu vládnímu systému, existují ve všech západoevropských zemích. V Itálii však bylo toto hnutí obzvláště početné a hodně aktivní, především však mělo značnou podporu ve státním aparátu.

Po ukončení druhé světové války v Itálii, podobně jako v Německu, převzala státní administrativa část bývalých fašistických úředníků. V Itálii však nebylo možné hovořit o „menšině“ - toto procento zde bylo neobyčejně vysoké: v roce 1960 ze 64 prefektů (nejvyšších civilních úředníků administrativy) jich 62 získalo pracovní zkušenosti v Mussoliniho aparátu. Podobně tomu bylo z 241 víceprefekty a 135 policejními náčelníky (z celkového počtu 139). Akce denacifikace tedy (podobně jako v Německu) nebyla provedena důsledně: vypuknutí studené války způsobilo, že se bývalí fašisté stali žádanými spojenci v boji proti rostoucímu vlivu komunistů. Politickým ramenem italských neofašistů se stala *Movimento Sociale Italiano* (Italské sociální hnutí - MSI).

Tato organizace byla založena roku 1946 Arturem Michelinim jako nástupkyně fašistické *Partito Nazionale Fascista*. Ve skutečnosti italská ústava stanovuje, že *Reaktivace rozpuštěných fašistických stran v jakékoliv formě je zakázána*, avšak založení MSI bylo vítězstvím skutečnosti nad zbožným přáním, spočívajícím v negaci existence jakýchkoliv nových fašistických tendencí „na italském území“ po skončení druhé světové války. Tato strana nejen že vznikla (navzdory ústavě), ale již přes půl století je zastoupena také v italském parlamentu. Jeden z italských historiků tento fakt objasňuje takto:

„Přítomnost MSI v italském parlamentu je výrazem pluralismu, politického uvědomění a akceptace skutečnosti italské společnosti. Italský občan tímto způsobem získává možnost informovat se a vyslovovat se v každém politickém směru.“

Onen výraz „skutečnost italské společnosti“ neznamená nic jiného, než existenci velkého potenciálu přívrženců fašistické ideologie v této zemi.

Funkce této strany v každodenním politickém životě spočívala v posilování pravého křídla Křesťanské demokracie (do okamžiku „otevření se nalevo“, čili akceptace levicových stran jako koaličních partnerů) a vytváření dodatečné protiváhy ve vztahu ke komunistům. Po premiéře „středolevých koalic“ význam MSI razantně klesl, což samozřejmě mělo vliv na radikalizaci názorů a postojů jeho členů a sympatizantů.

V oficiálním programu se MSI považuje za „odpůrce konstituce“. Tato strana je jedinou politickou organizací legálně působící a zasedající v parlamentu, která neuznává základní ústavu Italské republiky. Podle statutu tato organizace směřuje k vytvoření korporativního státu, stejného, jaký existoval za vlády fašistů v letech 1934 - 1940: namísto parlamentu mají zemi vládnout představitelé jednotlivých průmyslových odvětví.

Radikalizace skupin a skupinek spojených s MSI nastoupila po smrti jeho zakladatele Micheliniho a převzetí vedení radikálními vyznavači fašismu pod vedením Giorgia Almiranteho v roce 1969. V období „horkého podzimu“ začali představitelé MSI tvrdit, že jsou jedinou alternativou vůči komunistické hrozbě. Almirante doslova řekl:

„Je třeba vytvořit tvůrčí nacionalismus proti občanské válce levice. Demokracie není schopna ubránit Itálii, budeme ji tedy bránit my!“

Koncem šedesátých let začala strana a její podorganizace získávat ohromné finanční injekce od úspěchy levice vystrašených průmyslníků, majitelů stavebních firem, hoteliérů, vlastníků velkých zemědělských hospodářství a bankéřů.

Členy MSI byly založeny dvě největší teroristické organizace neofašistů - *Ordine Nuovo* a *Avanguardia Nazionale*.

Ordine Nuovo vznikla roku 1956 v rámci MSI jako neofašistická organizace intelektuálů - zpočátku jako Centrum studií fašismu a nacismu. O čtyři roky později se od MSI oddělila. Důvodem bylo navázání politické spolupráce MSI s Křesťanskou demokracií. Pro členy *Ordine Nuovo* to byl jistý druh zrady: skutečný fašista totiž pohrdá stranickým systémem demokracie a měšťanskou křesťanskou demokracií, sledující pouze národní charakter. Teprve když vedení MSI převzal Almirante, který kurs strany nasměroval opět do radikálních vod, vrátilo se do MSI zhruba deset tisíc onou zradou zklamaných „skutečných fašistů“. V roce 1974 byla činnost *Ordine Nuovo* zakázána

z důvodu „obnovy zakázané fašistické strany“. Členové organizace - pod novým názvem *Ordine Negro* (Černý pořádek) - sestupují do podzemí.

Nejvážnějšími ideologickými body této organizace jsou glorifikace násilí, rozdělení světa na dvě části: špatnou (židovská) a dobrou (nežidovská), odmítnutí demokracie, parlamentarismu, politických stran a odborových svazů. Zároveň však jak *Ordine Nuovo*, tak i *Ordine Negro* nevypracovaly konkrétnější a souvislý program (i přesto, že jejich členy byli také fašističtí intelektuálové). V praxi tato ideologie obsahovala mnoho vnitřních rozporů. K těm největším patřil vztah ke státnímu aparátu. Z jedné strany totiž tvrdili, že je třeba jej zničit, neboť se zakládá na demokratické konstituci, ze druhé však spolupracovali s některými jeho institucemi: armádou, policií a především se speciálními službami (rozvědka a kontrarozvědka). O stycích s těmito službami svědčí mimo jiné fakt, že po vydání zákazu činnosti této organizace se ustavující setkání jejího nového vydání (*Ordine Negro*) odehrálo v domě, patřícímu vysokému funkcionáři kontrarozvědky ve městě Cattolica. Mezi lety 1973 a 1975 tato organizace provedla přinejmenším 45 teroristických útoků (mimo jiné na expres „Italicus“ v srpnu 1974).

Druhá teroristická organizace krajní pravice - *Avanguardia Nazionale* - se také skládala z nespokojenců s „přátelskou“ politikou členů MSI, s tím, že většinu jejích členů představovali mladí lidé. Jejich ideologie spočívala v glorifikaci násilí a hodně radikálním antikomunismu. Organizace udržovala úzké kontakty s neofašisty v jiných zemích Západní Evropy - mimo jiné v SRN. Jed-

ním z důkazů spolupráce je německý původ výbušnin používaných *Avanguardia Nazionale* v 35 útocích v letech 1962 - 1967. Vůdcem skupiny byl Stefano delle Chiaie - jeden z atentátníků na Piazza Fontane. Koncem šedesátých let se tato organizace specializovala na napadání studentů a provokace během levicových demonstrací. Tyto provokační akce *Ordine Nuovo/Ordine Negro* byly jedním z hlavních impulsů studentských protestů během „horkého podzimu“. V roce 1973 byla *Avanguardia Nazionale* obviněna ze snahy obnovit fašistickou stranu a o tři roky později byla zakázána.

Metody *strategia della tensione* (strategie napětí) iniciované na setkání v hotelu „Parco dei Principi“ spočívaly ve dvou vzorech: tzv. *squadrismo*, čili v atentátech, útocích, provokacích používaných Mussolinim v letech 1919 - 1926 a na metodách zastrašování praktikovaných mafií po konci války. Bilance těchto mafiánských metod byla následující: mezi lety 1945 - 1965 bylo zavražděno 41 aktivistů rolnického hnutí, z čehož až 3O v prvních třech poválečných letech. Na tyto dvě tradice začali v šedesátrých a sedmdesátých letech navazovat italští neofašisté svou realizací „strategie napětí“.

Černý terorismus byl reakcí jak na studentské protesty, tak i zároveň (či snad především) na úspěchy odborových svazů z období „horkého podzimu“: černí se totiž obávali silného a trvalého „příklonu na levo“. Již v roce 1964 se generál karabiníků Giovanni De Lorenzo pokusil provést puč, jehož cílem bylo zastrašení socialistů z PSI a přinutit je (pod hrozbou zavedení diktátorské vlády) k zastavení reforem:

„Buď PSI přistoupí na kapitalismus, nebo kapitalismus vystoupí z demokracie.“

Počet neofašistických útoků neustále narůstal. V samotném Miláně v roce 1969 černí teroristé provedli 145 atentátů a útoků. Jejich cíly se většinou stávaly kanceláře levicových stran a odborů. Mezi lety 1969 a 1973 bylo v Římě zaregistrováno takřka 700 atentátů nebo útoků na politické protivníky provedené krajní pravicí. V praxi to znamenalo více než dva útoky týdně provedené s použitím výbušných materiálů, palic, nožů, řetězů, lahví a železných tyčí. Oběti byly zpravidla účelově zmrzačeny, nebo jim, podle vzoru Mussoliniho bojůvek, byl násilím do hrdla lit ricínový olej. Mělo to sloužit k ponížení a zesměšnění nepřítele. Roku 1975 předložila vyšetřovací komise regionálního úřadu v Lombardii speciální zprávu na toto téma: mezi 1. lednem 1969 a 28. květnem 1974 tam došlo k více než 1100 fašistických útoků, tedy 4 týdně.

K jednomu z nejkrvavějších útoků v historii poválečné Itálie došlo v prosinci 1969 na Piazza Fontana v Miláně. Předsváteční atmosféra byla takřka nepocítitelná: vládlo napětí vyvolané ohromnou vlnou stávek. Tyto akce patřily k největším a nejradikálnějším protestům italských pracujících od konce druhé světové války. Jejich výdělky byly tehdy nejmenší v celé Západní Evropě. Během těchto protestů se rýsovala stále výraznější a intenzivnější spolupráce mezi pracujícími a studenty - jev, který byl pro některé okruhy pravice příznakem blížící se komunistické revoluce. Atmosféru napětí živila ještě naprostá bezradnost vládnoucích: Křesťanské demokracie byla tehdy rozbita na 8 různých frakcí a politických orientací, což s sebou neslo úpadek voličské základny. Další varovný signál pro pravici představovalo to, že druhá (co do počtu voličů) v zemi byla Komunistická strana, která v té době měla velké šance vyhrát volby. Dalším elementem uvádějícím pravici do stavu pohotovosti byla rostoucí závislost italských komunistů na Moskvě - horor pro každého pravičáka.

---

12. prosince v 16:37 otřásla centrem Milána ohlušující detonace: k výbuchu došlo uvnitř Banka Nazionalle delle Agricoltura (Zemědělská banka) na Plazza Fontana. Byla to v tuto dobu jediná ještě otevřená banka: tímto způsobem bylo umožněno rolníkům z okolních vsí zařídit si své zájmy. Ten pátek byla hala obzvláště zaplněna.

Takřka okamžitě se rozeřvaly sirény sanitek, hasičů a policie. Po rozplynutí se kouře se záchranářům otevřel otřesný pohled: v krvi zalitém vnitřku banky, mezi kusy těl se bolestí a v křiku svíjely desítky těl. Jeden z bankovních úředníků později vypověděl:

„Vyklonil jsem se z okénka a kolem dokola jsem viděl těla. Po mé pravici vydával muž bez nohou šílený řev. Byli tam staří lidé, volající o pomoc...“

První bilance: 13 zabitých a 91 zraněných, z nichž 3 zemřeli v následujících dnech. Podezření na výbuch plynu bylo rychle vyvráceno: výbuch způsobila časovaná bomba umístěná v aktovce pod stolkem s formuláři. I přesto, že atentátníci po sobě nezanechali žádnou stopu, již 3 hodiny po výbuchu radní a vláda prohlásili, že jimi byli anarchisté. V té samé době bylo zatčeno 84 lidí z levicových kruhů. Stejně rychle byl nalezen atentátník: měl jim být anarchista Pietro Valpreda.

Konzervativní noviny s nadšením a uznáním reagují na tak rychlý úspěch vlády. Většina sdělovacích prostředků je toho názoru, že výbuch byl zlomovým bodem terorismu vyvolaného rozruchy a stávkami levice. Jsou vznášeny požadavky na zavedení vlády tvrdé ruky a bezohledného vypořádání se s levicí. Objevují se však také pochybnosti a podezření - a to nejen ze strany levice. Deník „Il Giorno“, který není možné řadit k levicovému tisku, otiskl, že atentát byl „ničemnou provokací“, za kterou mohou stát pouze fašisté. Jiné noviny odkazovaly na to, že naprosto nepasoval do schématu současných levicových teroristických akcí: scházelo především prohlášení pachatelů, které levice vždy ponechávala na místech svých akcí.

Masakr vyvolal ohromný rozruch v celé zemi, ale nebyl žádným překvapením. Atentátu totiž předcházela série jiných akcí tohoto typu. 25. dubna 1968 bylo výbuchem dvou bomb (na trzích a vlakovém nádraží) v Miláně zraněno 19 osob. V srpnu toho samého roku v několika italských městech vybuchlo takřka současně několik bomb. Již tehdy bylo známo, že akce provedli fašisté za spoluúčasti armádních kruhů a speciálních služeb, hlavně kontrarozvědky SID (*Servizio Informazione Difesa*). Avšak teprve o několik let později (v některých případech až o několik desítek let) byla tato vina dokázána soudní cestou. Když během vyšetřování policie

Stefano Chiaie, uprostřed se zdviženou rukou

natrefila na stopu skutečných pachatelů atentátu, tzn. Stefana Delle Chiaie, Guida Giannettiniho a Maria Merlina, s velkým překvapení bylo potvrzeno, že tito neofašisté byli v roce 1965 účastníky setkání v římském hotelu „Parco dei Principi“, na němž byla spuštěna strategie napětí.

„Vím.

Znám jména těch, kdo jsou zodpovědní za to, co se nazývá pučem.

Znám jména těch, co jsou zodpovědní za masakr v Miláně 12. prosince 1969.

Znám jména těch, co jsou zodpovědní za masakr v Brescii a Boloni v prvních měsících 1974.

Znám názvy skupin, které jsou u moci, které s pomocí CIA iniciovaly antikomunistické tažení za účelem zadušení událostí ‘68.

Znám jména těch, kteří mezi dvěmi mšemi vydávali rozkazy a dnes (a možná i navždy) garantují starým generálům, mladým neofašistům a neonacistům i obyčejným kriminálníkům politickou ochranu.

Znám jména důležitých a významných osobností, které za tím vším stojí.

Znám všechna ta jména a znám všechna fakta: útoky na instituce, masakry, za které nesou vinu.

Ale nemám žádné důkazy. Nemám dokonce ani záchytné body.

Vím, protože jsem intelektuál, spisovatel, který se snaží pozorovat to, co se děje."

Tento text, jehož autorem byl Pietro Paolo Pasolini, byl 14. listopadu 1974 publikován v „Corriere della Sera". O několik měsíců později byl Pasolini za nevyjasněných okolností zavražděn.

Jak policejní vyšetřování, tak i soudní řízení týkající se neofašistických atentátů a útoků patří k neobyčejným a výjimečným částem nejnovější italské historie. Podobně jako v SRN, i italská vláda byla „slepá na pravé oko": vyšetřování proti levicovým teroristům bylo vedeno s velkým vynaložením sil a prostředků, naproti tomu ta proti pravicovým extrémistům se táhla donekonečna (pokud vůbec někdy začala). Bylo to spojeno se strategií neofašistů (podporovanou velkou částí vládnoucích) vyvolání chaosu a současně ukázání bezmoci vládnoucí křesťansko-sociální koalice a nedostatku opravdovosti a realističnosti demokratických metod v boji s komunistickou hrozbou. Proto také byla počáteční taktika obviňování levičáků z těchto atentátů používána rovněž částí policejního aparátu, aparátu spravedlnosti a funkcionářů Křesťanské demokracie. Spočívala v koncentrování důkazů na *pista rossa* (rudou stopu).

Roku 1969 bylo vyšetřování ve věci atentátů v Miláně vedeno proti anarchistickým skupinám. Vyšetřování vedl Luigi Calabresi. Byli zadrženi dva podezřelí anarchisté, z nichž jeden (Guiseppe Pinelli) zemřel za nejasných okolností: během výslechu, za přítomnosti 5 policistů, vypadl z okna ze čtvrtého patra policejní stanice. V oficiálním prohlášení policejní náčelník prohlásil:

„Byla to sebevražda, tedy i přiznání viny."

Takto byli již po 4 dnech vyšetřování nalezeni viníci milánského masakru a tím poukázáno na politický tábor pachatelů tohoto atentátu: radikální levici. Odhalení skutečných pachatelů se stalo možné díky odvážné aktivitě novinářů a aktivistů levicových organizací, kteří nevěřili závěrům policie. Publikace zpochybňující oficiální verzi se staly důvodem procesu za urážku na cti, který inicioval komisař Calabresi. Výsledek procesu byl však nakonec naprosto jiný, než žalobce očekával. Během soudních výslechů vyšly na denní světlo tak zarážející nejasnosti a rozpory ve výpovědích policistů, že Calabresiho advokát proces přerušil a soudci vytknul stranickost, zaujatost a předpojatost. K novému procesu už nedošlo: 17. května 1972 byl Calabresi zastřelen na ulici dvěma výstřely z pistole. Pachatelé tohoto činu nebyli nikdy dopadeni. Pro levici bylo jasné, že masakr v milánské Zemědělské bance byl dílem neofašistů podporovaných státními orgány. Teprve později také vyšlo najevo, že policie zničila důkazní materiál poukazující na *pista negra* (černou stopu). Cílem tohoto a jiných útoků neofašistů, kromě destabilizace politické situace, bylo také vyprovokovat vojenský puč. Potvrzením těchto podezření byla skutečná snaha o puč uskutečněná v zimě 1970.

Autorem tohoto nepodařeného puče byl Junio Valerio Borghese, bývalý fašista a válečný zločinec. V období Mussolliniho vlády vedl speciální jednotku zabývající se mimo jiné bojem s partyzány. Jeden z nejznámějších aktivistů italského hnutí odporu, Pietro Secchia, o Borghesovi řekl:

„Na svém kontě má 800 prokázaných vražd, pod jeho vedením byly plundrovány celé italské vesnice, stovky partyzánů bylo bito, mučeno a vražděno."

vyšetřující komisař Luigi Calabresi

Po válce byl Borghes zatčen a odsouzen, ale již v roce 1949, díky Křesťanskou demokracií vyhlášenému „ukončení denacifikace", byl propuštěn na svobodu. Okamžitě kolem sebe začal seskupovat dávné i nové sympatizanty idejí fašismu. V prosinci 1970 se tyto skupinky za účelem získání zbraní vloupaly do římského Ministerstva vnitřních věcí. Z dodnes nevyjasněných příčin Borghese nakonec svou snahu o vojenský puč přerušil. O několik měsíců později se ukázalo, že úzce spolupracoval s několika armádními generály a zámožnými průmyslníky. Podrobnosti tohoto pokusu o puč, názvy jeho skutečných vůdců a účastníků rovněž nebyly nikdy objasněny.

Začaly vznikat nové teroristické skupiny používající metody Mussoliniho přívrženců před převzetím moci. Kromě *Ordine Nuovo* a *Avanguardia Nazionale* je třeba jmenovat takové organizace jako: *Nuclei Armati Rivoluzionari* (Ozbrojené revoluční jednotky) a *Terza Positione* (Třetí pozice). Členové těchto skupin jsou odpovědni za většinu bombových útoků v letech 1969 - 1984. Jejich cílem bylo zboření demokratického systému, zabránění všem pokrokovým reformám a vytvoření fašistického státu.

Aktivisté MSI využívali a nadále využívají každou možnost k podpoře nástrojů společenské nespokojenosti, aby tímto způsobem ukázali

bývalý předseda vlády Giullio Andreotti

nezbytnost zavedení vlády tvrdé ruky a současně odůvodnili nezbytnost vlastní politické existence. Adresátem těchto snah byla Křesťanská demokracie, která měla odstoupit od politiky „otevření nalevo" a navrátit se k čistě pravicovým vládám. Koncem šedesátých let se zdálo, že fašisté mají veliké šance na uskutečnění těchto cílů: mezi socialisty opět narůstaly výhrady vůči koalici s křesťanskými demokraty a silně napjatá situace v zemi výrazně zviditelnila rozdíly ve způsobech překonání krize těmito dvěma tábory. Neofašisté využívali každé rozhodnutí vládní koalice k pobouření společnosti. Stejné to bylo se společenskou nespokojeností spojenou s reformami regionů, a přesněji řečeno s vyznačováním nových regionálních krajských měst.

Z tohoto důvodu v roce 1970 došlo k sociálním protestům v Kalábrii, nejchudší a nejzaostalejší části Itálie. Bezprostředním důvodem sociálního výbuchu bylo rozhodnutí o přemístění důležitých úřadů do nového krajského města Catanzaro. Došlo k vystoupení proti vládě, které trvalo dva dny. Také v Lacjum a Abruzii propukly protesty spojené s regionální reformou. Ukončené byly jen s problémy a za použití armády. Jejich hlavními vůdci a organizátory byli aktivisté MSI. Kalkulace fašistů se ukázala pravdivá: v komunálních volbách v roce 1971 v obcích s více než 5000 obyvateli fašisté získali 13,9% hlasů, v Římě a na Sicílii 16,2% a v Catanii až 21,5%. V nových volbách do krajského parlamentu v roce 1972 získalo MSI (které se spojilo s monarchisty) 8,7% hlasů, čímž zdvojnásobilo počet vlastních voličů.

Následují další teroristické útoky pravičáků. Na následky výbochu bomby během antifašistické demonstrace v roce 1974 v Brescii zemřelo 6 lidí a počet zraněných vystoupal na 95. V tom samém roce byla položena bomba do expresního rychlíku Řím-Monaco (12 smrtelných obětí, 48 zraněných) a také do vlaku „Italicus" na trati Florencie-Boloň (16 zabitých). V srpnu 1980 výbuch bomby na boloňském nádraží zabil 85 lidí. 23. prosince 1984 byla na polici s bagáží ve vlaku Neapol-Miláno umístěna bomba, která vybuchla v tunelu těsně za Florencií: zemřelo 16 osob, 277 jich bylo zraněno. V den výbuchu v Boloni proběhla spontánní demonstrace, které se účastnilo několik desítek tisíc obyvatel města. Starosta Boloně Renato Zangheri:

„Stojíme tváří v tvář logice teroru, která má sloužit tomu, aby zabránila lidem v pohybu, angažovanosti, v boji za udržení životnosti tohoto kraje. Právě v tom spočívá rozdíl mezi Itálií a jinými zeměmi: zde je demokracie živější, mnohem hlouběji zakořeněná. Také Piazza Fontana, masakr v Brescii a „Italicusu" mají stejný cíl - mají lidem říci: „Jděte domů a nezabývejte se politikou". My požadujeme spravedlnost, spravedlnost, jelikož tak nepředstavitelně krutý čin nemůže zůstat beztrestný."

Splnění tohoto požadavku na sebe muselo nechat hodně dlouho čekat. Vyšetřovací soudci vedoucí vyšetřování (Stitz, Allesandrini a D'Ambrosio) již v roce 1974 měli důkazy, že útok na Piazza Fontana v Miláně z roku 1969 provedli neofašisté. Soudní proces však začal teprve v roce 1977. Na lavici obžalovaných zasedli dva anarchisté a dva fašisté, ale skutečnou senzací bylo, že k těmto obžalovaným byl přidán ještě jeden z agentů italské rozvědky. Další senzací byly výpovědi vysokých politiků s Andreottim v čele, kteří buď měli výpadky paměti, nebo se rozcházeli s vlastními výpověďmi. Proces skončil osvobozením anarchistů a doživotním vězením pro fašisty. Agent rozvědky byl pro nedostatečné důkazy také osvobozen. Při revizním procesu však ze stejného důvodu byli prohlášeni za nevinné i dříve odsouzení fašisté. Tento soudní výrok se stal

obrovským skandálem. Kasační soud ho prohlásil za neplatný a roku 1982 došlo k dalšímu procesu, s novými obviněnými. Před soudem byli obviněni mimo jiné (nepřítomný) Stefano Delle Chiaie, šéf bojůvky, která již v roce 1966 zavraždila studenta filosofie Paola Rossiho. Delle Chiaie uprchl z Itálie v roce 1970 a teprve v roce 1988 se jej povedlo zatknout ve Venezuele. V protokolu výslechu zatčeného fašisty Vincenza Vinciguerra je zaneseno:

„V případě Ordine Nuovo jsem si začal postupně uvědomovat, že nešlo o politickou skupinu, která by byla v opozici ke státu, ale která je podporována centry státní vlády.“

Vinciguerra se koncem šedesátých let účastnil mnoha neofašistických útoků:

„Po každém útoku jsem byl automaticky kryt všemi speciálními službami. Útoky měly vypadat tak, že je zorganizovala levice.“

Pokud jde o soudní proces s pachateli útoku v Boloni, tak po 8 letech skončil odsouzením k trestu odnětí svobody čtyř hlavních obviněných. Novinkou bylo to, že nebyla snaha až příliš moc vyjevit spoluúčast tajných služeb na útoku: tři z jejich představitelů byli odsouzeni za pokus svedení vyšetřování falešným směrem a za falšování stop. Žalobce po vynesení rozsudku prohlásil:

„To je výchozí bod. V každém případě se podařilo dokázat styky mezi „obviněnými nižší úrovně“ a „obžalovanými vyšší úrovně“. To není málo. Poprvé v Itálii byly tyto styky odkryty. Od toho je třeba začít.“

Při revizním soudu byly tresty zrušeny a teprve během nového soudu opět potvrzeny. Nový soud proběhl v roce 1994, čtrnáct let po útoku.

Skandální způsob průběhů soudních řízení, odročování jejich termínů, falšování důkazů, zatajování faktů způsobilo, jak poznamenal jeden z historiků, že průchod spravedlnosti získal to, co se fašistům nepodařilo získat za použití bomb. Italská společnost byla přesvědčena, aby „šla domů a nezabývala se politikou“.

Během posledního vyšetřování týkajícího se atentátu na Piazza Fontana vedeného vyšetřovacím soudcem Guidem Salvanim bylo odhaleno 19 jmen pravicových teroristů, kteří spolupracovali s CIA.

O účasti státních institucí v italském terorismu se však hovořilo nejen během soudních jednání proti černým pachatelům. Také během procesů s levicovými (rudými) teroristy se toto obvinění často objevilo. V prvním procesu za únos a zavraždění Aldo Moro[02]) před soudem stanulo 60 členů *Rudých brigád*, z čehož jen 4 byli zproštěni obžaloby, 32 dostalo doživotí a tresty ostatních vynesly celkem nad 300 let vězení. I přes široce rozvinutou obžalobu a důkazní materiál zůstalo mnoho otázek nevyjasněných a dokonce utajených (ukázalo se, že jeden z konspiračních bytů teroristů, v němž byl Aldo Moro zadržován, byl sledován policií ještě před únosem). O jiném bytě, v němž byl také přechováván unesený Moro, policie již v roce 1977 věděla, že patří *Rudým brigádám*. Policie do něj vtrhla až poté, co teroristé během procesu udali jeho adresu. Nalezli v něm výrazné stopy po přebudování na „lidové vězení“, v němž byl Moro zadržován. Tajemným způsobem zmizely také Morovy poznámky, které si poznamenal během únosu (jejich skrýš označili teroristé u soudu). Teprve v roce 1990 byly „náhodně“ nalezeny. Moro v nich dost ostře napadá mimo jiné Andreottiho:

„Vraťmě se k Vám, pane Andreotti, který na naše neštěstí a na neštěstí celé země (která si to dříve či později uvědomí) jste šéfem vlády. Není však mým záměrem pomlouvat vaši úřednickou kariéru. Tato kariéra nemůže označovat žádnou vinu. Je možné být úředníkem, ale uctivým, úředníkem, ale dobrým, úředníkem, ale plným oddanosti. A právě toho, pane poslanče Andreotti, právě toho se Vám nedostává: lidského citu. Chybí vám spojení dobra, moudrosti, pružnosti a jasnosti myšlení, které charakterizuje těch nemnoho křesťanských demokratů na světě.“

Bilance činnosti italských teroristů v nejhorečnějších letech je následující. Mezi roky 1969 až 1980 bylo v Itálii provedeno 12 690 atentátů a útoků z politických pohnutek. Během těchto útoků zemřelo celkem 362 osoby. Mezi roky 1969 až 1974 byly 63 oběti výsledkem činnosti neofašistů, 9 osob levicových teroristů a 10 zastřelila policie. Mezi roky 1975 až 1980 černí (fašističtí) teroristé zabili 115 osob, levicoví 110, policie 29. Nejkrvavějším rokem byl rok 1980, kdy bylo zabito 135 osob. V tu samou dobu bylo zraněno 551 osob, z čehož větinu představovali oběti bombových útoků neofašistů. V letech 1977 - 78 bylo během tzv. akce *azzoppamenti* (prostřelování kolen protivníků za účelem zastrašení či potrestání) prováděné *Rudými brigádami* zraněno 75 osob. K atentátům provedeným jen v roce 1978 se přiznalo 209 různých teroristických skupin a skupinek. Příčiny tak širokého nárůstu terorismu v Itálii v sedmdesátých letech je možné shrnout do tří bodů.

Aldo Moro unesen Rudými brigádami 16/03/1978

Morovo tělo nalezeno 10/05/1978 v kufru auta

1) Italové měli v té době hdně kritický přístup ke státnímu aparátu a velká část společnosti akceptovala použití násilí v boji za společenské reformy. (Takoví spisovatelé, jako např. Alberto Moravia, Umberto Eco a Leonardo Sciascia prohlásili, že jim je italský stát stejně cizí jako teroristé). To zpravidla vedlo k hodně slabé spolupráci lidí s policií během hledání pachatelů útoků (jinak než v SRN) a současně to představovalo dobrý základ pro činnost těchto uskupení.

2) Velkou vinu nesou vládnoucí politici, kteří nedokázali zformulovat a zrealizovat odpovědnou sociální a vzdělávací politiku. Mladí Italové hodně lehce a rychle končili na sociálním okraji nebo se izolováni ze struktur panujícího systému stávali potencionálními sympatizanty a členy teroristických skupin.

3) Ne bez významu byly také snahy využívat teroristické akce k politickým cílům. Pokud byl terorismus neofašistů přímo podporován státními institucemi (vojenskými, speciálními službami, pravicovými politiky), s tím levicovým bylo manipulováno kvůli vyvolání atmosféry ohrožení a k širší akceptaci směřování k vládám tvrdé ruky.

V letech 1992 - 1994 Itálie prožila fázi hodně živé a aktivní demokracie. Najevo začaly vycházet machinace a manipulace vládnoucích z více než čtyřicetileté vlády Křesťanských demokratů. Zánik reálného socialismu na starém kontinentu sebral pravicovým politikům hlavní argument, jímž byly odůvodňovány provokace, machinace a obyčejné kriminální činy, tzn. nezbytnost boje s italskými komunisty a zabraňování rozšiřování sovětského vlivu. Válka s komunismem byla vyhrána, na poli zůstala příliš vysílená italská demokracie a ohromná nedůvěra společnosti ve vše, co je politické. Výsledkem této fáze aktivní demokracie (a demokratizace) byl úpadek jak Křesťanské demokracie, tak i socialistické strany. Zveřejnění faktu účasti vládních institucí v teroristických útocích a úzkých kontaktů mnoha politiků s mafiánskými organizacemi vedlo k oficiálním obviněním vůči bývalým vládcům. Mnoho z nich (jako Craxi) uteklo za hranice, jiní (jako Andreotti, kterému se připisuje mimo jiné vraždění politických protivníků za pomocí mafie) zasedli na lavice obžalovaných, většina však odešla do předčasného důchodu a trpí více či méně rozbujelou amnézií.

Během vyšetřování početných parlamentních komisí a prokuratury vyšel najevo tak velký rozsah korupce a nelegálního počínání, že Křesťanští demokraté viděli jedinou možnost politického přežití ve změně názvu vlastní strany. V únoru 1994 se její vedení nazvalo *Partido Popolare Italiano* (Italská strana lidová). Tento název má navazovat na tradici tzv. popolárů - světové organizace katolíků, hodně populární po první světové válce. V březnových volbách roku 1994 získala přejmenovaná strana křesťanských demokratů 30 poslaneckých mandátů - tak dobrý výsledek byl sice pro mnoho pozorovatelů překvapením (počítalo se s eliminací křesťanských demokratů z parlamentu), ale v porovnání s volbami z roku 1992, kdy křesťanští demokraté získali 206 mandátů, byl tento políček ze strany společnosti hodně bolestný. Tradici Křesťanské demokracie na sebe vzala méně (v podobě *Forza Italia* Silvia Berlusconiho) či více (v podobě *Alleanza Nazionale* Giafranca Finniho) krajní pravice. V polovině devadesátých let se v Itálii uskutečnil historický přechod od koalice středopravicové ke středolevicové. Tím byla skončena takřka půl století trvající dominance Křesťanské demokracie v italské politice. ★★★

poznámky:

[01]) **„horký podzim“** - intenzivní teror neofašistů v roce 1969
[02]) **Aldo Moro** - předseda italské Křesťanské demokracie a mnohonásobný předseda vlády, unesen Rudými brigádami 16. března 1978, Po 55 dnech věznění a vyjednávání, po informaci teroristů, nalezen 10. května zastřelen v kufru červeného renaultu (pozn. překl.)

Viktor Grotowicz
(Terroryzm w Europie Zachodniej, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa-Wroclaw, 2000, str. 204-220)
z polštiny přeložil Martin Koudelka (FAS Jižní Čechy)
- e-mail: martinkoudelka@anarchismus.org -

Anarchista který neuměl létat

Balada o smrti anarchisty Pinelliho

Večer horko vyplňovalo Milánské ulice
Stupňů sedmdesát osm a půl
Seržante, otevřete trochu okenice
Jeden strk, Pinelli padá dolů

„Pane vyšetřovateli,
ať mně vaše řeči dál nenudí
Mé dejte víru nevinnosti
Anarchie se nedělá zabíjením bombami lidí
Ale rovností všech ve volnosti.“

„Nesnaž se mlžit a prokaž lítost,
Již promluvil tvůj kumpán Vaplreda
On je strůjcem výbuchu
A ty jeho společníkem, sakra!“

„Nemožné!“ křičí Pinelli na kata
„Nebudu mluvit s berany
A těch atentátů strůjce
Hledejte mezi tajnými službami.“

„Pinelli, nedělej kyselé obličeje.“
„Hodně jste tady nakouřili.“
„Pokud naléháš, tak okno otevřeme
Čtvrté patro - těžký odchod, můj milý.“

Naše prapory jsme pevně drželi
Stála tam truhla a tři tisíce soudruhů
Toho dne jsme si přislíbili
Že to nebude konec té věci.

A ty, Guido a Calabresi
Když soudruh zemřel právě
Aby jste zatajili svoji agresi
Vězte - plamen boje hoří stále!

Večer horko vyplňovalo Milánské ulice
Stupňů sedmdesát a půl
Seržante, rozevřete trochu okenice
Jeden strk, Pinelli padá dolů.

Krvavé jaro 1969

Jaro 1969 se v Itáii neslo v duchu zvýšené aktivity dělnických pracujících. Mohl za to mimo jiné zaměstnavateli nově zaváděný rytmus práce, který měl pracujícím zabránit v koordinaci stávkových a odborových akcí. Úkolem tohoto nového rytmu práce bylo pracujícím znemožnit, či alespoň ztížit, vedení rozhovorů a na nezbytné minimum zredukovat pouze technologickými ohledy sankcionované vzájemné mezilidské kontakty mezi pracujícími v podnicích a továrnách. Pracující se však novému tempu nehodlali podřídit. Populární se mezi nimi staly tzv. „kostkované stávky“. Ty spočívají v blokování výroby časovým zdržováním práce v jednotlivých sektorech montážních linek. Akce pracujících se stávaly stále koordinovanější a radikálnější.

V městečku Battipaglia dokázali členové kroužku Salerno, který zabraňoval uzavření továrny na výrobu cigaret, přesvědčit dělníky a nezaměstnané k tomu, aby kamením zasypali tribunu, ze které k nim promlouvali politici - členové Komunistické strany a socialisté. Došlo dokonce k prohnání představitele radikální levice a následnému vypálení policejní stanice, když pracujícím její osazenstvo odmítlo vydat zbraně. Kameny našly své cíle v budovách soudu a radnice. Když došlo ke vztyčování barikád na kolejích a silnicích, provedla protiútok přivolaná policie ze Salerna a Neapole. Při policejním dobývání městečka byli zastřeleni dva dělníci, několik desítek jich bylo vážně zraněno. Policií byla také náhodně zastřelena třicetiletá učitelka Terera Ricciardi, kterou zasáhla policejní kulka, když se vykláněla z okna. Továrnu se však ubránit podařilo, k jejímu zavření nedošlo.

Tyto události získávaly hlasitý ohlas takřka v každém podniku v Itálii. Vlna protestů se prohnala i známými Pirelliho podniky. Protesty a stávky pracujících v nich došly tak daleko, že

Giuseppe Pinelli

Pirelli, aby přežil stávku svých zaměstnanců, byl nucen dovážet pneumatiky z Řecka. Pracující si to však nenechali líbit, vylomili brány turínské továrny, vtrhli dovnitř a zničili několik stovek pneumatik a automobilů připravených k prodeji.

K pracujícím se brzo přidali také studenti a v Itálii se tak podařilo uskutečnit to, o čem si v SRN mohli nechat jen zdát a co se jen na hodně krátký okamžik povedlo ve Francii - vytvoření skutečného studentsko-dělnického hnutí. Studenti se účastnili stávek pracujících a pracující studentských protestů. Projevem této spolupráce byl vznik Všeobecného sdružení studentů a pracujících, které v letech 1968 - 1970 organizovalo mnoho protestů a stávek.

V dubnu vybuchly na milánském centrálním nádraží bomby. 8. srpna nezpůsobila série bomb umístěných ve vlacích masakr pouze náhodou. Jako pachatele policie obvinila dva italské anarchisty: Guiseppe Pinelliho a Pietra Valpredu. S jejich aktivitami a činností byla policie důkladně seznámena, neboť anarchistický kroužek *22. března*, jehož členem byl Valpreda, byl již jistou dobu infiltrován fašistou a policejním agentem v jedné osobě. Byl jím pětadvacetiletý Mario Merlin. Merlin prošel v dubnu 1968 školením v Řecku, kam byl oficiálně vyslán s výletem římských studentů. Merlino rovněž spoluzakládal *Circolo Bakunin* (Bakuninův kroužek). K činnosti tohoto kroužku se *Italská anarchistická federace* (FAI) však stavěla dosti rezervovaně.

Giuseppe Pinelli

Narodil se v roce 1928. Za války, kdy již byl přesvědčeným anarchistou, působil jako kurýr a zvěd partyzánských oddílů. Později, až do své tragické smrti, pracoval jako železničář. Jeho veselá tvář s bradkou byla v prostředí milánské levice hodně známá. Byl zapojen do obnovení anarchosyndikalistických odborů *Unione Sindicale Italiana* (USI), jichž byl členem a které působí dodnes. Organizoval mládežnické anarchistické skupiny, anarchistický kroužek Sacco a Vanzetti a byl, jako sekretář, aktivní v italském Anarchistickém černém kříži. V anarchistickém klubu Ponte della Ghisolfa zorganizoval anarchistické knihkupectví. Byl esperantistou a antiklerikálem. Jako železničář využíval privilegia jezdit vlakem zdarma k udržování kontaktů se soudruhy mimo Miláno. Byl známý jako klidný člověk, který má rád svou práci. Ve všeobecné známosti byl také jeho odpor k individuálním teroristickým činům. Byl ženatý a měl děti.

Horký podzim 1969

Počátek sezóny v La Scale pracující přivítali akcí proti bavící se buržoazii, která spočívala v útoku plechovkami s barvou a vajíčky na budovu Opery. Následovalo zablokování vchodu nejdražšího italského obchodního domu „Rinascente“ davem demonstrantů a klientů. 6. listopadu se shromáždil dav 25 000 dělníků a studentů před sídlem milánské RAI-TV, kde protestoval proti falšování informací a státnímu monpolu v televizi. Pokojnou demonstraci v samotném závěru narušila policie. V řadách demonstrantů došlo k několika zatčením a zraněním. 19. listopadu celou Itálií otřásla generální stávka, do které se zapojilo 19,5 milionu pracujících.

Ve stejný den v Miláně došlo k rozmačkání mladého, ani ne pětadvacetiletého policisty Antonia Annaruma dvěma policejními náklaďáky (celý incident byl nafilmován francouzskou televizí). Odpovědnost za jeho smrt byla okamžitě přiřčena demonstrantům, kteří byli napadeni policií poté, co opouštěli divadlo Lirica, kde požadovali zákaz vystěhovávání a právo na bydlení. O den později více než 10 000 studentů protestovalo proti zadržení a za osvobození svých 19 kolegů, kteří byli zatčeni před divadlem Lirica. Demonstraci rozehnala police. Annarumův pohřeb se stal záminkou k vládnímu a mediálnímu honu proti „extrémistům“ a za obranu „demokratických institucí“. Italský prezident, sociální demokrat Saragat, zaslal telegram, v němž odsoudil *„barbarskou vraždu mladého policisty“.* Novináři se předháněli v popisech bestiality demonstrantů, kteří podle nich měli policistu vytáhnout z auta a rozbít mu hlavu kovovou tyčí.

Navzdory silné štvavé vládní a mediální kampani odbory své protesty neukončily. 28. listopadu v Římě proběhla stotisícová demonstrace kovodělníků proti novým kontraktům. Při této příležitosti členové *Circolo Bakunin* a *Kroužku 22. března*, s Valpredou a Merlinem v čele, napadli lahvemi s benzínem a střílením z praků policii.

Pietro Valpreda

Valpredovi bylo v roce 1969 40 let. Živil se jako tanečník a bydlel v opuštěném domě na předměstí Říma. Proslavil se svým obviněním z urážky Papeže, za což byl souzen. Účastnil se jako delegát Mezinárodního kongresu anarchistů v Carreře, který probíhal v srpnu-září 1968. Zde podpořil Daniela Cohn-Bendita [01]), který požadoval naprosté otevření a ukončení *„sporu mezi Bakuninem a Marxem"*. Byl označován za člověka mírného chodu a neklidných očí. Ke kroužku *22. března* se přidal, protože jeho členové tvrdili, že jsou „vzteklými" anarchisty, narozdíl od „ospalých byrokratů".

Výbuch bude před pátou

„Jediným východiskem, které zbývá vládnoucí třídě, je vytvořit takovou situaci ohrožení a takový stav napětí, v němž by každá podlost byla legální a vytvořit takovou beznaděj, která způsobí, že obyvatelstvo s úlevou uvítá ztrátu svobody."

komuniké Italského Anarchistického černého kříže

12. prosinec 1969. Pátek. Zemědělská banka na Piazza Fontana v Miláně. 16:37 hod. Výbuch 6 kg trinitrotoluenu napojených na hodinový strojek zabíjí 16 lidí. 91 lidí je zraněno, někteří z nich s trvalými následky. Krev a vnitřnosti zabitých a zraněných zbarvily vnitřní, mramorem obložené, stěny banky do výšky dvou metrů. Druhá bomba byla objevena vrátným v Banco Commerciale Italiana. Ten kovovou krabičku schovanou v brašně považoval za zapomenutou a odnesl ji řediteli. Banka byla evakuována. Místo toho, aby byla nalezená bomba zneschopněna a uschována jako cenný materiál pro další vyšetřování, byla zneškodněna na dvorku banky. A to i přes to, že v Miláně působil seržant Guido Bizzari, rekordman, proslavený zneschopněním 12 000 bomb.

Ten samý den došlo k takřka současnému výbuchu tří bomb i v Římě. První z nich v centrále Zemské Pracovní Banky zranila 17 lidí. Druhá vybuchla na schodech, které vedou k Oltáři Vlasti tyčícím se nad benátským náměstím a třetí v jeho blízkosti. Tyto bomby nikoho nezranily.

Věc je zcela jistá, za všechno může anarchista

Již hodinu po výbuchu bomby v Miláně a takřka ve stejný okamžik, kdy vybuchla poslední římská bomba, byly v obou městech rozhozeny letáky, které za původce a strůjce těchto jatek označovaly anarchisty. Celé vyšetřování bylo zaměřeno výlučně na aktivisty revoluční levice a anarchisty. Jiné stopy byly ignorovány a podcěňovány. 14. prosince oznamuje komisař Calabresi novináři z *La Stampa*, že za výbuchy stojí anarchisté a pomáhat jim mohli maoisté a studenti z levicového *Potere Operaio* („Dělnická moc"). Začala vlna kontrolování a špiclování anarchistů.

Anarchista, který neuměl létat

*„**BLÁZEN:** Ne, mluvte těmi samými slovy jako toho večera. Jen si představte, že já jsem strojvůdcem anarchistou. No, tedy, jaké bomby?*

***VELITEL:** Nedělej ze sebe hlupáka! Dobře víš, o jakých bombách mluvím: o těch, které jste nastražili pod vagóny na hlavním nádraží, před osmi měsíci.*

***BLÁZEN:** A opravdu jste pro to měli důkazy?*

***VELITEL:** Ne, ale jak vám před chvílí vysvětlil komisař, byl to jeden z obvyklých triků, jaké se u nás, na policii, používají často.*

***BLÁZEN:** Aha, taková malá lest...*

***VELITEL:** Měli jsme však podezření. Jelikož podezřelý byl jediným železničářem anarchistou v Milánu, nebylo těžké z toho usoudit, že to právě on.*

***BLÁZEN:** Pokud je tedy nepochybné, že bomby na koleje položil železničář, musíme nepochybně usoudit, že ony slavné bomby v soudní budově položil soudce, pod pomník neznámého vojína je položil voják vykonávající stráž a v Zemědělské bance ji umístil buď bankéř nebo zemědělec, zde to může být sporné..."*

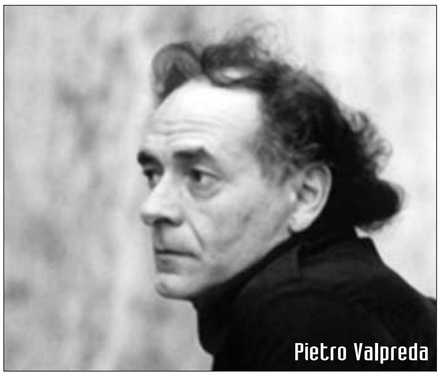
Dario Fo: „Náhodná smrt anarchisty"

Guiseppe Pinelli měl na období výbuchu v Zemědělské bance železné alibi. V době výbuchu hrál v baru karty se svými kolegy. Toto alibi potvrdili rovněž policejní agenti, kteří jej sledovali.

Ten večer, kdy byl zatčen, přišel do budovy, kde se scházeli anarchisté, a to zrovna v době, kdy v budově prováděla policie prohlídku a zjišťovala totožnost přítomných anarchistů. Pinelliho převezli na policejní velitelství, kde byl dlouho vyslýchán a celou noc z pátku 12. 12. na sobotu 13. 12. mu nedovolili spát. V sobotu mu bylo umožněno zavolat ženě. Pinelli ji požádal, aby jeho nadřízeným řekla, že nemůže přijít do práce, protože je nemocný. Pinelliovi museli počítat každou liru, bál se tedy, že by po informaci, že je vyslýchán policií, mohl přijít o místo.

V pondělí 15. 12. měl šéf milánské policie, Luigi Calabresi, návštěvu. Navštívila jej Pinelliho matka Rosa Malacarne. Calabresi jí mimo jiné oznámil, že *„Váš syn není zapojen do ničeho závažného, zadržujeme ho jen pro jisté ujištění."*

Pasqual Valitutti, anarchista zadržený 13. 12. a převezený na policejní velitelství, kde byl již zadržován Pinelli, později vypověděl: *„V neděli po poledni jsme hovořil s Pinem* (tak byl Pinelli nazýván svými přáteli) *a s Elaine. Pino řekl, že mu dělali těžkosti kvůli jeho alibi, se kterým byl on zcela spokojen. Řekl mi také, že se cítí být pronásledován Calabresim. Večer se jeden z policejních funkcionářů rozčílil, protože jsem rozmlouval s ostatními a vsadil mě na samotku, která sousedila s Pagnozziho kanceláří, takže jsem měl možnost zaslechnout část rozkazů, které Pagnozzi vydával svým podřízeným. Z toho, co jsem slyšel, mohu potvrdit, že rozkázal zacházet s Pinellim obzvláště speciálně, nedovolit mu spát a držet ho pod tlakem. V noci byl Pinelli přeložen do jiného pokoje a ráno mi řekl, že se cítí unavený, že mu znemožnili spát a stále opakovali, že jeho alibi není pravdivé. Měl jsem dojem, že byl hodně rozhořčený. Zůstali jsme celý den v tom samém pokoji a mohli jsme si vyměnit, pravda, pouze několik dojmů, zato ale hodně důležitých. Řekl jsem mu: „Pino, proč si na nás zasedli?" a on odpověděl: „To na mě si zasedli!" V pondělí večer jsem se ho zeptal, zda podepsal protokoly a on odpověděl, že ne. Kolem 20:00 jsem byl odtamtud odveden a když jsem se zeptal strážníka, kde je Pinelli, odpověděl, že šel domů. Myslel jsem si, že přišla řada na můj výslech, zcela jistě nejtěžší, který jsem tam měl podstoupit. Měl jsem takový dojem. Po jisté době, myslím, že okolo 23:30, jsem zaslechl podezřelý hluk, jakoby rvačku, a pomyslel jsem si, že tam Pinelli ještě pořád je a že ho bijí. Po nějaké době došlo k výměně službu konající policisty. Krátce poté jsem zaslechl zvuk připomínající přesouvání křesla a viděl jsem lidi běžící k východu, kteří křičeli: „Vyskočil!" Na mou otázku odpověděli, že Pinelli vyskočil, řekli také, že se ho snažili zadržet, ale nedokázali to. Calabresi mi řekl, že v žertu rozmlouvali o anarchistovi Valpredovi, čímž dal jasně najevo, že byl v místnosti v okamžiku, kdy Pinelli vypadl. Navíc řekli, že byl Pinelli terorista, že byl skvěle informován a že toho o útocích z 25. dubna řekl mnoho. Tyto věci mi byly řečeny Pagnozzou a Calabresim, zatímco mě jiní policisté přidržovali znehybněného na křesle, několik minut po Pinelliho činu. Potvrzuji, že z místa, na němž jsem se nacházel, jsem mohl dobře vidět část chodby, kterou by Calabresi musel nezbytně nutně přejít, aby se vydal k doktorovi Allegrimu, a že během těch několika minut předcházejícím Pinelliho činu Calabresi naprosto vůbec tuto část chodby nepřešel."*

Pietro Valpreda

Pinelli vyletěl oknem ze čtvrtého patra budovy milánského velitelství policie. V oficálním komuniké bylo uvedeno, že se to stalo během výslechu. Podle policie Pinelli vyskočil z okna sám s výkřikem: *„Konec s anarchií!"* Až nápadně to připomíná příběh anarchisty Andrea Salsedy. Salseda a Roberto Elia, oba anarchističtí tiskárenští dělníci italského původu, byli v roce 1921 zatčeni tajnou policií a drženi v New Yorské budově FBI v ulici Park Row č. 15. Protože neexistovaly žádné logické důvody pro jejich zatčení (k tomu stačilo pouze to, že byli anarchisté a původem Italové), FBI po Salsedově smrti prohlásila, že byli oba v budově „na vlastní žádost". Oba byli vyslýcháni po dlouhých osm týdnů. Podle zprávy FBI, otištěné v knize Maxe Lowenthala, Salseda dostal *„pohodlný pokoj, čisté lůžko"*, mohl se *„mýt, koupat a měnit si prádlo"*. Byl *„dobře živen a bylo s ním dobře zacházeno"*. I přesto však po osmi týdnech *„Salsedo porušil dohodu* (s FBI) *sebevražedným skokem ze čtrnáctého poschodí budovy FBI"*. Toto komuniké vyvolalo veliké pochybnosti, a to dokonce i v oficiálních washingtonských kruzích. Za této situace se FBI rozhodla zbavit se druhého anarchisty a po vydání komuniké, že i on byl v budově držen na vlastní žádost a bylo s ním dobře zacházeno, byl Elia co nejrychleji deportován do Itálie.

16. prosince velitel milánské policie novinářům oznámil, že *„Pinelliho čin je totožný s přiznáním viny"*. O několik dní později tento názor odvolal.

Novináři, kteří se během incidentu zdržovali v prostorách policejního velitelství, zaznamenali čas Pinelliho pádu - 3 minuty po půlnoci. Velitel policie však volal sanitku již 58 vteřin po půlnoci. Oficiální čas „sebevraždy" byl později změněn na 23:57. Ohledání Pinelliho mrtvoly neprokázalo žádné oděrky na rukou, bylo však potvrzeno zlomení krčních obratlů *„způsobené úderem o zem"*. Na hlavě však nebyly nalezeny žádné známky poranění. Policisté se také snažili vysvětlit Pinelliho dlouhý (přes dvě minuty) pád ze čtvrtého patra tím, že *„jsme se ho snažili zachránit držením za nohu, zůstala nám v ruce ale jen bota!"* Podle novinářů však Pinelliho tělo po dopadu na dvůr mělo boty obě.

Vedoucí vyšetřování d'Ambrosini, poskytl manželce Pinelliho, Lucii Pinelli, tuto verzi: *„Skončil výslech, Pinelli vstává z křesla, zapaluje si cigaretu a klidně jde k oknu. Vchází na balkónek s nízkým zábradlím. Stojí mezi dvěma policisty:*

Panessim a Mainardim, opírá se o balustrádu, slábne a přepadává. Svědkové stojící venku tento moment nevidí. Zpozorují Pinelliho až když letí na dlažbu a Panessiho, který se za ním vyklání.“ Lucia však má jiný názor: *„Zdá se mi, že začátek je fakticky přijatelný. Konec výslechu, Pino vstává, zapaluje si cigaretu, ví, že je prakticky volný, chystá se k návratu domů. Už proto, že znali jeho charakter, by si jako gesto triumfu neodpustili ironické úvahy, možná dokonce i urážky. A v tomto okamžiku se muselo něco stát. Možná to jeden z policistů nevydržel a Pina udeřil. Ten zavrávoral a přepadl přes zábradlí. Existuje totiž zpráva o „oválné skvrně“ na Guiseppeho šíji. Možná je to stopa po úderu, který způsobil ztrátu vědomí. To by vysvětlovalo, proč Pino, když padal dolů, dokonce ani nevykřikl, nevydal žádný zvuk, což potvrdili ti, co stáli venku. Netvrdím, že to bylo tak, jak jsem to popsala. Jsem si však jistá jedním - můj muž nespáchal sebevraždu!“*

V červnu 1970 Lucia Pinelli oficiálně podává žalobu na policii za zavraždění jejího manžela. O něco později navštěvuje generálního prokurátora d'Espinozu a požaduje exhumaci Pinelliho těla. Souhlas k exhumaci je vydán až 27. října 1971. Ohledání těla prokazuje, že Pinelli zemřel po úderu do šíje. Místní vyšetřování a rekonstrukce s umělou figurínou ukazují, že byl poté Pinelli vyhozen z okna čtyřmi muži.

Výslech osudné noci vedl komisař Luigi Calabresi a čtyři další policisté. Časopis radikální levice *Lotta Continua* Calabresiho nazval vrahem. Calabresi rozjíždí proti časopisu soudní proces, ten se však rychle mění v proces proti policii. Calabresi byl zanedlouho povýšen. Moc dlouho se svým povýšením však netěšil. 17. května 1972 se přede dveřmi svého bytu stává terčem tří kulek vystřelených s pistole. Dvě kulky jej zasáhly do hrudi, jedna do hlavy.

Vyšetřování a obvinění

Vyšetřování atentátu z 12. 12. v milánské Zemědělské bance pokračovalo. Policie se nakonec rozhodla z tohoto činu obvinit anarchistu Pietra Valpredu.

15. 12. 1969 Valpredu ve věci urážky papeže vyslýchá soudce Antonio Amato. Když Valpreda po výslechu odcházel z římské soudní budovy, byl zatčen policií a okamžitě odvezen do Milána. Policisté, kteří jej vyslýchali, jej měli později označit za *„netvora v lidské kůži“*. Policie si posloužila falešným svědkem, taxikářem Corneliem Rolandim, který přiznal, že před výbuchem Valpredu vezl do banky. Důvěryhodnost této výpovědi však byla okamžitě zpochybněna. Z náměstí Becaria, kde měl Valpreda údajně do taxíku nastoupit, to je k budově Zemědělské banky na Plazza Fontana pouhých 130 metrů! Pokud jel atentátník skutečně taxíkem, tak snad jen a pouze proto, aby policie mohla najít a použít svědka obžaloby. Policie se svého svědka snažila obhájit tvrzením, že Valpreda trpí Burgerovou chorobou a má problémy s chozením. Valpreda však o několik dní dříve tančil na divadelní scéně. O několik měsíců později přichází jistý novinář s objevem, že Rolandi byl už dlouho policejním konfidentem. Patřil také ke dvěma politickým stranám: komunistické PCI a fašistické MSI. Zajímavé je také „Valpredovo odhalení“. Taxikář Rolandi „teroristu“ poznal mezi čtyřmi nakrátko ostříhanými osobami s ulízanými vlasy. Problém tkví v tom, že Valpreda měl vlasy dlouhé. To však Rolandimu nebránilo v bezchybném označení atentátníka před konfrontací. Policisté mu totiž, pro všechny případy, již předtím ukázali fotografii toho, koho měl poznat.

Rolandi po čase začal váhat a chtěl svou výpověď odvolat. Všude tvrdil, že za svou výpověď obdržel 50 milionů lir. Byl tedy zavražděn. V jeho úmrtním listu stojí, že zemřel na *„zápal plic“*.

Ze spoluúčasti na atentátu byla obviněna i Valpredova osmnáctiletá německá přítelkyně Annalise Borth a pět jeho italských soudruhů. Jednou ze stop, vedoucích k jejich obvinění,

pohřeb Giuseppe Pinelliho

byl fakt, že jeden z nich, devatenáctiletý Pietro Gargamelli, dobře znal centrálu Zemské bankypráce na Via Veneto v Římě, jeho otec tam totiž byl zaměstnán jako hlavní pokladní.

15. září 1970 došlo k vraždě 5 anarchistů při autonehodě. Dva z nich (Angelo Casile a Giani Arico) měli vypovídat jako svědkové obhajoby. Mězi oběťmi byla i Valpredova přítelkyně Annelise Borth. Automobil, ve kterém jeli, byl rozdrcen nákladním autem. V předvečer nehody volal otci jedné z obětí známý policista a varoval ho: *„Nedovol synovi odjet!“*

Advokát Ambrosini, domáhající se hledání viníků teroristického útoku mezi fašisty a funkcionáři tajných služeb, byl 20. října 1970 vyhozen z okna římské kliniky Gemelli. Dopad na dlažbu nepřežil. Ambrosini se 10. 12. 1964 účastnil tajného shromáždění, které se uskutečnilo v sídle neofašistické organizace *Ordine Nuovo*. *„Právě tam,“* svěřil se Ambrosini svému starému příteli, *„je třeba hledat strůjce atentátu“*. Napsal v této věci dopis ministrovi vnitřních věcí Restivovi. Policie Ambrosiniho smrt označila za sebevraždu.

Přes celou Itálii se přehnala vlna demonstrací požadujících Valpredovo propuštění. Došlo k několika pouličním bojům s policií.

Valpreda nakonec bez odsouzení strávil ve vazbě 25 měsíců, neboť soudci a prokurátoři vedoucí vyšetřování k neofašistům byli z vyšetřování vylučováni (prokurátor Paolillo a Sinarga, soudce Vitozzi), přeloženi na jiné pracoviště (soudce Stiz) nebo propuštěni z práce v důsledku provokace (soudce Juliano). Na Valpredovu obranu napsal známý levicový autor, držitel Nobelovy ceny, Dario Fo, divadelní hru *„Ťuk, ťuk! Kdo je tam? Policie“*, která měla premiéru v roce 1972. (Fo napsal i divadelní hru *„Náhodná smrt anarchisty“* věnující se Pinelliho případu).

Policie proti Valpredovi jako důkazy použila jeho zkušenosti a znalosti v oblasti vojenské pyrotechniky, které měl získat během armádní služby, a také kousek barevného skla, který byl objeven v aktovce s bombou v Banca Commerciale Italiana. Tento druh skla měl Valpreda používat k výrobě lamp secesního stylu, jejichž výrobou se zabýval. Valpreda však prohlásil a dokázal, že se v armádě zabýval kreslením map a k výrobě lamp používá jiný druh skla.

Po dvou letech strávených ve vězeňské cele začal Valpreda trpět poruchou krevního oběhu a ztratil schopnost hýbat s levou rukou. Na rozdíl od dvou ostatních obviněných sedících ve vězení (Emilio Borghese a Roberto Mander) nikdy neztratil plnou vládu nad svými smysly. 11. 3. 1972 v Miláně došlo ke krvavým potyčkám s požadavkem svobody pro anarchisty. 2000 levičáků a anarchistů se střetlo s neofašisty a policí. Při potyčkách zemřel jeden demonstrant, 92 jich bylo zraněno a vyhořela redakce jedněch novin. O den později Valpreda vyslovil souhlas se svou kandidaturou do parlamentu za levicové seskupení *Manifesto*. I přesto, že velká část anarchistů uznala, že má právo zabývat se svým osvobozením i touto cestou, anarchistické organizace prohlásily, že mu ve volební kampani nepomohou.

Valpreda vězení opustil v prosinci 1972.

Kdo zabíjel?

Již následující den po výbuchu v Zemědělské bance se na komisariát policie přihlásil dvaadvacetiletý Němec Udo Werner Lemke, který o dva týdny dříve přijel autostopem do Palerma. Zprávy o Milánských a Římských bombových atentátech jej znepokojily natolik, že se rozhodl ohlásit, že hned po jeho příjezdu se na něj obrátili tři Siciliáni s neobvyklým a podivným návrhem. Chtěli po něm, aby za určitou sumu peněz položil aktovku na jednom římském, milánském nebo neapolském náměstí. Co aktovka obsahuje se neměl snažit zjistit. Lemke návrh odmítl. Policisté provedli prohlídku v pokoji, který si Lemke pronajal. Pod postelí našli drogy. Lemke byl zatčen a zavřen na psychiatrickou kliniku v Perugii, kde ho drželi dva roky. Tři tajemné siciliány nikdy nikdo nehledal.

15. 12. 1969 zazní na shromáždění *Fronte Nazionale* (Národní Fronty) výkřik: *„Všichni jste vrazi! Vím o všem!“*. Křičel to třiačtyřicetiletý důstojník námořnictva Armando Calzolari, velice spolehlivý člověk Valeria Borghese, nazývaného „černým knížetem fašistů“. Nikdo ze shromážděných na výkřiky nereaguje. 25. 12. jde Calzolari na vycházku se svým psem. Již nikdy se domů nevrátil. Jeho mrtvolu našli o měsíc později ve studni, kde voda dosahovala pouhých 80 cm. Výsledek vyšetřování lze snad již lehce domyslet, v celém tomto rozsáhlém případu má policie na většinu „nestandartních“ úmrtí jedinou odpověď. Podle ní Calzolari spáchal sebevraždu, když se utopil i se svým psem.

Až o mnoho let později vyšlo najevo, že atentáty na nádraží, ve vlacích a v milánské bance měli na svědomí neofašisté, kteří konali na příkaz policejních protiteroristických oddílů a vysoce postavených vojáků z pravicových kruhů. Nebylo žádnou náhodou, že atentáty proběhly v průběhu parlamentní rozpravy předcházející hlasování poslanců o zákonu, který měl demilitarizovat policii a odebrat jí řadu oprávnění a pravomocí. K odsuzujícím rozsudkům za tyto atentáty došlo až v roce 1979, kdy bylo za jejich provedení odsouzeno několik policistů a fašistů. Soud v Catanzaro odsoudil na doživotí Giannetiniho, bývalého agenta SID „Servizio per le Informazioni e la Sicurezza Democratica“, tedy protiteroristické jed-

notky italské policie. K doživotnímu odnětí svobody byli odsouzeni také fašisté Franco Freda a Giovanni Ventura. Těm se však těsně před vynesením soudního výroku podařilo uprchnout za hranice. Odsouzeni byli také funkcionáři SIDu generál Maleti (4 roky) a kapitán Labrura (2 roky). Vyšetřování bylo nakonec obnoveno, všechny spisy byly naloženy do vagónu a převezeny do Bari. Podle soudu v Bari vyšetřování nepřineslo přesvědčující důkazy. Proto byli v roce 1986 všichni dříve odsouzení osvobozeni.

Proces s údajnými vrahy komisaře Calabresiho se svého konce dočkal až v roce 1997. 21. 7. 1988 se Leonardo Marino, bývalý člen *Lotta Continua*, přiznal, že řídil automobil, který vezl Calabresiho atentátníky. Podle Marina příkaz k zabití Calabresiho vydali tehdy dvaatřicetiletý Adriano Sofri, lídr *Lotta Continua*, později profesor Akademie umění ve Florencii spolu s tehdy třicetiletým Giorgiem Pietrostefanim. Střílet měl tehdy sedmadvacetiletý Ovidio Bompressi. Zabití Calabresiho mělo být odvetou za smrt anarchisty Pinelliho. Všichni tři jmenovaní byli zatčeni týden po Marinově přiznání. K ničemu se nepřiznali. Marino prohlašoval, že jej k přiznání vedly výčitky svědomí a své rozhodnutí podstoupil samovolně. Během pozdějších procesů však vyšlo najevo, že až tak spontánně to zase nedělal. Svěřil se s tím mimo jiné své přítelkyni, věštkyni, Annie Bistofli, a svému příteli, komunistickému senátoru Flavio Bertonimu. Ten o tom měl zpravit šéfy Italské komunistické strany (PCI) a ti zase policisty. 2. 4. 1990 byli Sofri, Bompressi a Pietrostefani shodně odsouzeni na 22 let vězení. Kajícný Marino dostal za spolupráci před soudem jen 11 let. Tresty byly v roce 1991 potvrzeny apelačním soudem, později však byly zrušeny. Další výrok apelačního soudu všechny čtyři odsouzené osvobodil, i tento výrok však byl zrušen. Ve třetím apelačním procesu 11. 11. 1995 byly opět vyneseny rozsudky na 22 let, potvrzeny byly 27. 1. 1997 a o dva dny později se Sofri s Bompressim vrátili do vězení. Hned poté je následoval i Pietrostefani, který se vrátil z Paříže. V listopadu 1995 byl opět odsouzen i Marino (na 11 let), jeho zločin však byl uznán za promlčený a hlavní svědek obžaloby byl zproštěn trestu.

Mnoho italských politiků, včetně bývalého prezidenta Francesca Cossiga, ministra vnitřních věcí v době unesení a zavraždění Aldo Mora, se vyslovilo pro omilostnění bývalých teroristů. Sofri a ostatní odsouzení však omilostnění odmítli a zdůrazňovali, že se stali oběťmi provokace. Jejich obhájci v dalších návrzích soudu odkazovali na nové okolnosti. Jeden z očitých svědků atentátu měl na fotce, kterou mu ukázali tajní agenti, jako vraha poznat někoho jiného než Bompressiho. 18. 3. 1998 však apelační soud v Miláně požadavek revize soudního výroku odmítl. Obhajoba přišla s novým odvoláním, které teď podpořil generální kasační [02] prokurátor. Kasační tribunál rozsudky zrušil a 24. 8. 1998 se případem zabýval apelační soud v Benátkách. Sofri a Pietrostefani byli puštěni na svobodu, měli však povinnost zůstat v místě bydliště. Ovidio Bompressi se již dříve dostal do vězení, kde zhubl o 17 kg. I přes objevení nových důkazů, včetně deníku přítelkyně hlavního svědka obžaloby, kde si poznamenala, že věděla o Marinově záměru podstoupit přitěžující výpovědi, balistických expertíz a svědectví městského strážníka, který dosvědčil, že v okamžiku atentátu byl Bompressi na jiném místě, 22. 1. 1999 benátský soud návrh na revizi předešlých rozsudků zamítl.

Dario Fo ihned poté, co získal Nobelovu cenu, prohlásil, že hodlá financovat nové otevření případu. Upozornil na fakt, že během předešlého vyšetřování byly zničeny nejdůležitější důkazy (náboje a automobil) a prohlásil, že základ obvinění - výpovědi Marina - byly výsledkem jeho měsíc trvajícím zadržováním policií. Fo také obvinil šéfy milánské akce „Čisté ruce“, Saviera Borelliho a Gerarda d'Ambrosiho z manipulace při procesu a označil je za fašisty. Ti jej za to dali k soudu za urážku na cti.

Objevily se také předpoklady, že Calabresiho zavraždila tajná policie, neboť pro ně představoval kompromitující svědectví státní legalizace zločinů. Je zcela jisté, že se více mohl hodit jako mučedník, než jako kat. To možná rozhodlo o jeho osudu.

Objevily se také jisté diskuse o jiném možném Pinelliho mstiteli. Měl jím být Giafranco Bertoli. Poprvé o něm bylo slyšet 17. 3. 1973 ve spojitosti s jím provedeným atentátem, který se odehrál v milánské ulici Fate Brenefratelli. Ten den ve zmíněné ulici probíhalo slavnostní odhalování pamětní desky k památce komisaře Luigi Calabresiho. Ceremoniálu se účastnil i ministr vnitra Mariano Rumor. Okamžik před příchodem ministra Bertoli hodil mezi policisty bombu. Jeden z policistů ji od sebe odkopl. Následoval výbuch, který způsobil skutečný masakr. Zemřeli 4 náhodné osoby, včetně dívky, která si pouze chtěla na policejím velitelství vyzvednout pas. Bertoli byl okamžitě zatčen, což ho uchránilo od nenávistného lynče ze strany shromážděného davu. Bertoli byl „zajímavou“ osobou a jeho politická minulost budila mnohá různá podezření. Často se pohyboval na hranici legálnosti. Kradl a dopouštěl se drobných loupežných přepadení. V padesátých letech byl policejním agentem. Několik let byl aktivní ve FGCI, což byla jedna z tehdejších komunistických stran, později byl aktivní i v PCI. Před atentátem pracoval v kibucu v Izraeli. Již ve svých prvních prohlášeních, které poskytl tisku a později opakoval na lavici obžalovaných (proces probíhal v Miláně v roce 1975) se Bertoli označoval za anarchistu individualistu a zdůrazňoval, že jeho čin vykonal v duchu pomsty Pinelliho. Bertoliho čin však všechny součásti anarchistického hnutí tvrdě odsoudily. Společné komuniké Italské Anarchistické federace, skupiny Sjednocených anarchistů a Skupiny anarchistické iniciativy zdůraznilo hluboký rozdíl mezi anarchistickou činností a činy bezohledného násilí, které je nasměřováno proti nevinným lidem. Bertoliho však nic z toho neodradilo a začal anarchistům posílat dopisy. Po jisté době začal jeho články o vězeňství a politické situaci v Itálii otiskovat anarchistický měsíčník „A-Rivista“. Většina anarchistů však neustále tvrdila, že Bertoli je policejní provokatér, placený speciálními službami a je napojen na fašisty. Kromě toho se měl Bertoliho čin podepsat na strategii napětí, kterou vedl stát se spoluúčastí CIA a NATO za účelem vytvářet situaci přející „napomáhání státnímu převratu“ (tzv. golpismo [03])). Tato teze byla mimochodem podporována právě takřka celým levicovým tiskem i soudem. Radikální levice však byla toho názoru, že předkládané důkazy jsou bezcenné a že není důvod pochybovat o úpřimnosti Bertoliho úmyslů.

Bertoli během soudního procesu odmítl spoluúčast jiných osob při atentátu a veškerou odpovědnost vzal na sebe. Po odsouzení na doživotí začal svůj čin hodnotit kriticky. Zřekl se násilí. Ve vězení se dostal do konfliktu s uvězněnými bojovníky Rudých Brigád, kteří si chtěli podřídit celý vězeňský svět. První propustku z vězení získal až po patnácti letech, získal také právo na práci během dne mimo vězení. Bertoli však zakrátko propadl heroinu a stal se závislým. Jeho kontakty s „A-Rivista“ se narušily. Novinám poskytl rozhovor pod názvem „Vzpomínky teroristy“, v němž přehnaně vychvaloval vězeňskou administrativu. Ta z něj údajně udělala „nového člověka“ a pomohla mu vrátit se ke katolicismu. Prohlásil také, že vztahy s Brigatte Rose byly naprosto idylické. Později se začal pohybovat mezi fotbalovými fanoušky, tzv. ultras. K anarchistům se vracel již jen půjčovat si peníze.

V posledních letech svého života se Bertoli objevil u soudu jako svědek v novém procesu ve věci masakru u Calabresiho pamětní desky. Dva fašisté, Digilo a Siciliano, vypověděli, že byli jeho spolupracovníci a on sám že je agent speciálních služeb. Bertoli to v soukromém rozhovoru odmítl a následně se pokusil spáchat sebevraždu. K soudu chodil pod vlivem drog a nechtěl vypovídat. Soud nakonec uznal, že myšlenka atentátu měla svůj původ v řadách fašistické *Ordine Nuovo* a jeho cílem bylo potresta ministra Rumora za to, že se neodvážil dokončit státní útok po masakrech v roce 1969.

Bertoli se za anarchistu označoval až o samého konce. Zemřel 28. 11. 1999, bylo mu 67 let. Na vlastní žádost byl pochován podle katolického obřadu. Přál si, aby mu byl do rakve vložen kříž a vlajka fanoušků fotbalového klubu Livorno. Už se nikdy nikdo nedozví, kdo to opravdu byl.

Závěr?

Poslední slova jsem se rozhodl přenechat polskému anarchistovi Rafalu Gorském, který jimi ukonči svůj úvod k polskému knižnímu vydání divadelní hry Daria Fo *„Náhodná smrt anarchisty“*, neboť bych sám nenapsal nic lepšího: *„Obávám se, že po mém zreferování výše zmíněné historie zůstanou čtenáři a čtenářky rozčarováni nedostatkem odpovědí na zásadní otázku: Kdo zabil a proč? Je však možné si s tím poradit, když naše nynější vědomosti na téma zločinů na Plazza Fontana, Pinelliho záležitosti a záležitosti všech jeho domnělých nebo skutečných mstitelů stále zůstanou prozatimní? Po sobě jdoucí události nebyly pouze a prostě pozdějšími fakty, ale díky nim se měnila také znalost a povědomost o dřívějších situacích. Neznamenalo to, že se díky novým postavám dramatu kdykoliv ustálila znalost, založená na jistých faktech. Každou další verzi (...) popsaných situací je možné zpochybnit, neboť se tyto historie skládají v podstatě z nikdy nevyjasněných záhad. Jen jedno je nepochybné. V Itálii opět vybuchují bomby a opět nikdo neví, kdo za tím stojí. Opět, pro všechny případy, se zatýkají anarchisté, i když jedinou jimi vlastněnou zbraní jsou letáky. Vláda a speciální služby se opět dožadují zvětšení svých pravomocí, teď už je však někdo poslouchá. Koncem roku 2001 získala italská policie právo prohlížet korespondenci, instalovat odposlechy a možnost zadržovat ve vazbě osoby ohrožující bezpečnost státu. Souhlas soudu a prokuratury přestal být vyžadován...“.* ★★★

poznámky:

[01]) **Daniel Cohn-Bendito** - představitel tzv. „studentského“ anarchismu z roku 1968, chtěl smířit anarchismus s marxismem a vzniklý guláš pokládat za progresivní nosnou ideologii pro nové revoluční hnutí, nyní ekologicko-sociálně-demokratický politik, radní ve Frankfurtu

[02]) **kasační** - odvolací, instance přezkoumávající rozhodnutí soudů nižších stupňů

[03]) **golpismo (el golpe militar)** - vojenský převrat, golpe - puč, převrat

zdroje:

Dario Fo: *„Przypadkowa smierć anarchisty“* (pismo A-TAK & Anarchistyczna Iniciatiwa Wydawnicza, 2002)
Dario Fo: *„Pogrzeb Pracodawcy“* (Inicjatywa Pracownicza Federacji Anarchistycznej, 2003)
Viktor Grotowicz: *„Terroryzm w Europie Zachodniej“* (Wydawnictwo Naukowe PWN, Varšava-Wroclav, 2000)

z polštiny přeložil a zpracoval ***Martin Koudelka*** *(FAS Jižní Čechy)*
- e-mail: martinkoudelka@anarchismus.org -

Humorem proti fašismu

politické hry Osvobozeného divadla 1932 - 1938

Třicátá léta nezačala v Evropě příliš optimisticky. Stejně jako zbytek světa i ona se zmítala v hospodářské krizi. S touto krizí souvisí i nástup fašismu. V Itálii už držel Mussolini moc pevně ve svých rukou, a také vliv nacistů v Německu sílil. Situace nebyla růžová ani v Československu. Na podzim roku 1931 zde došlo k dělnickým nepokojům, při kterých četnictvo zabilo několik lidí.

Právě v tomto období slaví jedno svérázné pražské divadlo úspěch s poetickou hrou Golem. Tuto hru ještě můžeme jen stěží označit za politickou, stejně jako mnoho předchozích počinů Osvobozeného divadla. V jedné písni z revue Fata Morgana dokonce o sobě Voskovec a Werich, autoři her tohoto divadla, sami zpívali:

Nevyznajíce se v politice
Alespoň v minimální míře
Vyhneme se chtíce, nechtíce
Politické satiře

Nicméně pod vlivem výše zmíněných událostí V+W svůj názor na politiku mění a v březnu 1932 překvapují své publikum novou hrou s názvem **Caesar**. Jiří Voskovec na tento přerod Osvobozeného divadla později vzpomínal takto:

„Caesar zčista jasna bez jakéhokoliv varování publiku byla nasraná politická satira, která si dělala srandu z falešné demokracie a byla sociálně uvědomělá a protifašistická.

Caesar tedy vznikl z toho, že jsme se opravdu namíchli. To jsme se poprvně namíchli a řekli jsme si: „To není možný, to se teďka musí něco dělat s tím fašismem“.

A sice co nás dožralo, byly dělnický demonstrace. To byly hladový demonstrace nezaměstnanejch, a někde ve Frývaldově byla nedovolená demonstrace. Oni demonstrovali tedy mírně, dělali průvod a četnictvo vyšlo a střílelo na lidi. V Československu do nevinnejch demonstrujících dělníků, kteří nikoho neohrožovali. A byly tam ženský a děti. A byli mrtví a byli raněný…“

Voskovec nazval hru protifašistickou. V postavě Caesara skutečně můžeme nalézt zparodované rysy novodobých diktátorů jako Mussolini a Hitler, ale i některých tehdejších československých politiků. Bohužel, mnoho narážek na konkrétní osoby v představeních divadla je pro současného čtenáře bez podrobných znalostí tehdejších politických událostí nesrozumitelných. Nicméně obecná kritika diktátorských tendencí a „falešné demokracie“ zůstává stále aktuální. Porovnejme si například scénu z římského senátu se skandálem kolem majetku bývalého českého premiéra Grosse:

DRUHÝ SENÁTOR: *Brutus mluví pro odzbrojení a současně navrhuje zvýšení cen obilí. Je průhledné, že Brutovi jde o válečné dodávky a že opět balí do republikánských frází svoje osvědčené prospěchářství.*

BRUTUS: *Ty máš nejmíň co mluvit! Jsi členem čtyřiceti správních rad!*

DRUHÝ SENÁTOR: *V devětatřiceti jsme spolu.*

TŘETÍ SENÁTOR: *Prosím, aby bylo konstatováno, že Brutus a Flavius se vzájemně obviňují z prospěchářství, ale žádný z nich svoji vinu nepopírá!*

[díl 01]

Jiří Voskovec a Jan Werich
[foto ze hry Pudr a benzín]

PRVNÍ SENÁTOR: *Mlč, ty kradeš taky!*

TŘETÍ SENÁTOR (k prvnímu senátorovi): *A ty snad ne? Máš tři velkostatky!*

PRVNÍ SENÁTOR: *Já nemám nic!*

BRUTUS: *Protože jsi je přepsal na svou ženu!*

PRVNÍ SENÁTOR (k Brutovi): *Ale nedal jsem si odepsat daně jako ty!*

CICERO: *O co jde?*

DRUHÝ SENÁTOR: *Ty mlč, vykácel jsi státní lesy a peníze sis nechal!*

ČTVRTÝ SENÁTOR: *Skoncujte ty osobní záležitosti! Máme na programu nezaměstnanost! Lid čeká na naši pomoc.*

BRUTUS: *Ať nám lid vleze na záda!*

O čem tedy vypráví hra Caesar? Je o intrikách a politickém boji „v Římě“. Senátoři v ní vytýkají Caesarovi, že se snaží pod vlivem královny Kleopatry odstranit demokracii a stát se diktátorem. O tom jak čestné jsou jejich úmysly, však svědčí právě citovaná scéna. Příběh ještě komplikují milostné pletky a kšefty zúčastněných s Kleopatrou, která mazaně podvádí a využívá všechny. Senátoři i egyptský velekněz Ratata se snaží Caesara odstranit, první pokusy o vraždu jim ale neúmyslně a náhodou překazí V+W, v roli římských plebejců. Jak ale víme, vražda se nakonec povede. Poslání celé hry krásně vyzní v jejím závěru, kdy se děj přesouvá do soudobé Itálie, kde průvodce říká zvědavým turistům: *„…Za Caesarovy diktatury dařilo se občanským ctnostem. Senátoři a lidé veřejně činní byli bezúhonní, lid římský prodchnut byl vlasteneckým cítěním, pevná ruka Caesarova zdrtila všechny nepravosti. Jak krásný příklad pro dnešní dobu, která nás znovu přesvědčuje, že jen tam, kde tradice odkázala zbrklý pokrok do mezí zákona a kde moudrá veřejná moc přísnou rukou třímá otěže nacionalismu, že jen tam vládne pořádek, spokojenost a blahobyt.“* Po shlédnutí hry o korupci, intrikách a špinavostech Caesarova Říma může tento projev pravičácké propagandy vyvolat pouze to, co si skutečně zaslouží - výsměch.

Musím ještě zdůraznit, že V+W ve svých hrách často přebírali známé příběhy (Golem, Robin Zbojník, Don Juan, atd.), nebo se opírali o osudy skutečných historických osobností jako byl právě Caesar, nebo Francoise Villon ve hře Balada z hadrů. Svých předloh se ale drželi jen velmi volně. Rozvíjeli je a pozměňovali dle vlastních potřeb. Jejich hry rozhodně nemůžeme brát jako nějaký historický dokument.

Přečetl jsem všechny politické hry této dvojice, i většinu apolitických, mohu tedy prohlásit, že Caesar je jednou z nejpovedenějších a nejhumornějších her Osvobozeného divadla. Ve hře zaznělo několik zajímavých politických písní (Pochod vojna a mír, Evropa volá a Pochod plebejců). Na závěr si ještě neodpustím citaci z textu poslední ze zmiňovaných písní:

Na nás neplatí
Ni pouta, okovy ni řetězy,
Pouta zrezatí
A svoboda v řetězech nevězí

Caesar byl velmi příznivě přijat jak obecenstvem, tak kritikou. Dočkal se mnoha opakování a pravděpodobně to byla i hra, kterou shlédlo nejvíce diváků (Balada z hadrů, která měla ze všech počinů Osvobozeného divadla největší počet repríz se totiž hrála v menším divadle). Caesar ale hlavně představuje zlom v historii divadla, od této doby se již v každé další hře objevuje ostrá politická satira. Na mušku si bere především fašismus, falešné demokraty i socialisty, konzervatismus, fanatický nacionalismus a lidskou hloupost obecně.

Další sezónu začalo Osvobozené divadlo hrou **Robin Zbojník**. Příběh snad není nutno představovat, i když si jej V+W ve svém pohádkovém pojetí poněkud upravili. Slavný vůdce zbojníků zde byl podán jako neduživý Lord Broadcasting, kterému k hrdinským činům pomáhalo kouzlo skřítka Puka. Narážky na stávající situaci obsahuje např. rozhovor Edwarda a Šerifa:

ŠERIF: *Jak to, že nemáme nepřítele? A co krize? To je náš nepřítel.*

EDWARD: *No ano, ale na krizi jsme políčili celní přehrady, zvýšili jsme cla a zavřeli hranice!*

ŠERIF: *A co z toho máme? Nezaměstnanost je větší než předtím! Sire, ve válce je naše spása.*

EDWARD: *Něco na tom je. Naši zbrojmistři, Krupp a Schneider, mi to píší taky. Já tomu rozumím! Když potáhnu do války, budou dělat šípy a luky a zaměstnají plno lidí, no a ten zbytek, co nezaměstnají, padne v boji…*

ŠERIF: *Sire, lid potřebuje chléb a ideu. Ideu mu dá válka za svatou věc! To stačí.*

EDWARD: *To máš pravdu, a chleba dáme na chlebenky. Máslo stejně nebude, namažou si chleba ideou.*

ŠERIF: *Leč určitou opatrnost bych radil, Sire! Kriegsschuldfrage! (otázka viny za válku)*

Rozhovor je pozoruhodně prozíravý a nadčasový. Hitler, kterého lze rozpoznat v postavě Šerifa (připomínal ho i vzhled této postavy), totiž v roce 1932 ještě ani nebyl u moci, natož aby mohl vést válku a nadčasovost nejlépe dokazuje jiná současná velmoc, jejíž vůdce taktéž řeší problémy válkou a má velmi kladné vztahy se svými zbrojm-

istry. Vezmeme-li v úvahu, kdo vlastní média a jak „objektivní" je zpravodajství například právě v otázce války „proti terorismu", ukazuje se, že aktuálnost neztratila ani má oblíbená hláška z Robina *„…režim nemá chyby, režim má cenzuru."* Zmínit musím ještě velmi povedenou Ježkovu píseň Polka specielně aktuelní, která popisuje bídu lidí během krize a politiky, pro které se staví nové budovy a kteří se starají jen o to, aby nepřišli o svou poslaneckou restauraci. Jisté politické poselství také samozřejmě plyne již z volby tématu hry - zbojníka, který bohatým bral a chudým dával.

Diváci však tentokrát zřejmě očekávali ještě ostřejší politickou satiru a částečný návrat k dřívějšímu pohádkovému poetismu je nepotěšil. Robin Zbojník tedy nedosáhl obrovského úspěchu Caesara. Zřejmě se na hře také podepsalo, že byla napsána v časové tísni, V+W byli totiž zaměstnáni natáčením filmu Peníze nebo život. V+W nakonec Robina stáhli a vyskytla se aktuální potřeba sepsat novou hru.

Námět na ni dvojici poskytnul Adolf Hoffmeister, který přišel s nápadem zasadit děj do USA v období prohibice a navrhnul téma boje dvou ideologií - první představovala kapitalistický systém a zkorumpovaný svět velkého byznysu a druhá obhajovala svobodnou rovnostářskou demokracii. Výsledkem bylo představení **Svět za mřížemi**.

Hra se odehrává v Korku, hlavním městě fiktivní země Sonoria, v předvečer důležitých voleb o zavedení prohibice. Zákaz alkoholu paradoxně prosazuje pivovarník Hector Litter. Ten mluví o snaze odčinit své staré hříchy, ve skutečnosti se ale spřáhnul s mafií a doufá, že prohibice vyžene nahoru cenu alkoholu, který pak bude dodávat na černý trh. Plán odhalí bohémský básník Apollo Rum a je proto zavražděn. Případ vyšetřuje Poctivý strážník. Ten je sice neúplatný, kvůli striktnímu dodržování všech předpisů ale není při vyšetřování příliš úspěšný. Práci mu navíc kazí postava Nepoctivého civilisty.

Volby o prohibici se vyvíjejí nerozhodně. Situaci na poslední chvíli změní až čističi kanálů Hej a Rup (V+W). Jelikož byli v kanále a dosud nevolili, prohibičníci je uplatí, aby dali své hlasy pro zákaz alkoholu. Hej a Rup dostanou za odměnu místa u policie, jsou ale brzy vyhozeni pro neschopnost a opilství.

Mafii tedy plán vyšel a prohibice je zavedena, kšefty jim ale kazí Poctivý strážník, který tvrdě bojuje proti nelegálnímu alkoholu. Mafiáni se jej prostřednictvím Nepoctivého civilisty snaží uplatit a zařizují jeho neustálé povyšování až do funkce vládce celé Sonorie. Strážník se ale uplatit nedá a naopak využije své moci k pozatýkání všech spiklenců. Ekonomika země ovládaná Litterem se však po jeho zatčení hroutí a lidé venku tak žijí v bídě, zatímco zločinci ve vězení si v porovnání s nimi žijí docela spokojeně.

Autoři svou hru sami komentují takto: *„Thema hry… je bludný kruh současné demokracie… Postavili jsme proti sobě dvě základní stanoviska: první je stanovisko ústavní, tj. stanovisko psaného a platného zákona, representované autoritou Poctivého strážníka. Tento muž skutečně provádí zákony demokracie, je přesný, spolehlivý a nepodplatitelný. Druhé stanovisko je nepoctivé a spočívá v důmyslném obcházení všech zákonů, hájených Poctivým strážníkem. Zastává je Nepoctivý civilista.*

Pokusili jsme se co nejlogičtěji dokázat, že první stanovisko je neuhájitelné a že poctivý strážník sice vší silou, ale marně slouží vadnému a neudržitelnému řádu, kdežto praxe Nepoctivého civilisty sice fakticky naprosto popírá zákon, ale formálně nevybočuje z jeho mezí. Důsledné dodržení zákonně platného řádu, jímž hra končí, vede k absurdní situaci převrácených hodnot, kdy Vězení stává se Rájem a Svoboda vyhnanstvím Řádu, stojícího na falešném základě: Svět za mřížemi."

Hra slavila u publika úspěch, přestože kritiky tentokrát nebyly nejpříznivější (komunistického recenzenta Fučíka např. popudilo, že si „levicové" divadlo v jedné z písní utahovalo i ze Sovětského svazu, dalším připadala ironie Osvobozených méně vtipná a vynalézavá než v Caesarovi). Mě osobně, popravdě řečeno, hra příliš nenadchla, vyzdvihnul bych ale velmi povedený text písně *Devět řemesel, desátá bída*, který vypráví o tom, že už toto přísloví neplatí. V době krize, kdy „ze shánění zaměstnání vzniklo nové povolání", by se totiž mělo říkat „devět řemesel je bída a desáté nouze".

Roku 1933 nastoupil v Německu k moci Hitler, začalo pronásledování Židů a antifašistů a i do Československa proudili první uprchlíci. V Sudetech započala činnost Henleinova Sudetendeutsche Heimatsfront. Není tedy divu, že se satira nové hry **Osel a stín** zaměřila právě na nacismus. Ve hře se V+W opět vrací do Antiky, tentokrát do řecké Abdéry (obdoba našeho Kocourkova) a za téma si zvolili anekdotu o oslovi a stínu.

Příběh začíná na oslavě druhého výročí svatby významného politika Hippodroma. Je to člověk z nižších poměrů, který se díky bohaté manželce dostal mezi smetánku. Zachoval si však svou poctivost a starost o chudé a je u lidu oblíben, mezi svými novými známými ale zřejmě poněkud trpí pocitem méněcenosti a to ani netuší, že ho jeho žena Hekatomba podvádí s nejlepším přítelem, sportovcem Rekordiklesem.

Hekatomba pozve na oslavu i Kontokorentose - svého bývalého manžela a Hippodromova politického rivala v jedné osobě, který taktéž Rekordiklesovou zásluhou nosí parohy, i Kontokorentosova nová žena totiž podlehla sportovcovu kouzlu. Jestliže by se dal Hippodromos charakterizovat jako sociální demokrat, Kontokorentos by jistě patřil do strany typu ODS. Je to otrokář, i když jak je vidět z následujícího úryvku, jeho postava parodovala spíše moderního průmyslníka:

Jiří Voskovec a Jan Werich
(foto ze hry Hej Rup)

HEKATOMBA: *Jak žijete?*

KONTOKORENTOS: *Hůř než za vašich časů. Letos například už nevyplácíme dividendu.*

HEKATOMBA: *Prosím vás, vždyť otroci z vašich líhní jdou na dračku.*

KONTOKORENTOS: *To se jenom zdá. Dvakrát tolik se mi jich rodí a ti zůstávají na sklad. Zavřeli nám hranice.*

HEKATOMBA: *To je hrozné. Takové kvalitní zboží! Ten váš poslední otrok, typ 33, za 99 drachem, dělá zázraky. Mám ho v kuchyni. Vaří, peče, smaží, myje nádobí a málo jí.*

KONTOKORENTOS: *Copak technicky děláme úžasné věci. Všechno kazové zboží se hází z Tarpejské skály. Příští měsíc hodím na trh lidový typ otroka, 69 drachem, arijský typ, analfabet, ale s předvojenskou výchovou, 69 drachem, ale co je to platné, mne stojí 75 drachem.*

Krize je tématem rozhovoru i v další scéně, ta se ale odehrává na tržišti mezi prostými lidmi a jejich starosti jsou poněkud závažnější než ty, které se řešily na večírku. Když se lidé dozví, že přijíždí zubař, kterému každý něco dluží za opravu chrupu, rozprchnou se.

Zubař Nejezchlebos (Werich) využil pro cestu na tržiště osloslužbu. Když zjistí, že jsou dlužníci pryč, rozhodne se chvíli počkat a odpočinout si ve stínu pronajatého osla. Majitel osla Skočdopolis (Voskovec) ale požaduje za stín zvláštní příplatek. K jejich hádce se postupně seběhne několik lidí, včetně místní smetánky. Zatímco prostý lid je na straně Nejezchleba (nelze platit za stín, ten patří všem), smetánka v čele s Kontokorentosem hájí oslařovo právo na soukromé vlastnictví. Kontokorentos přesvědčí Skočdopolise k podání žaloby a nabídne se, že ho bude sám hájit, Nejezchlebose se naopak ujme Hippodromos. Poté, co je osel zabaven jako důkaz, ale oslař i zubař litují svého sporu. Skočdopolis chce žalobu stáhnout, jenže starý soudce Paprikides požaduje poplatky za zahájení líčení, na které nemají. Když se při kontrole dokladů navíc ukáže, že oslař dosud nezaplatil silniční daň a Nejzchlebos nemá k zubařině licenci (nemohl si dovolit zaplatit kolky), jsou oba posláni do vězení. Kauza však pokračuje dále nezávisle na nich, jako spor mezi Hippodromem a Kontokorentosem a systémy, které tito dva reprezentují.

Situace se značně vyhrotí až na pokraj občanské války. Kontokorentos přijde s plánem, jak spor vyhrát. Prostřednictvím Rekordikla uplatí stráže ve vězení a dostane zubaře ven, chce ho totiž vylákat pod nějakou záminkou do radnice, kterou by poté jeho lidé zapálili. Založení požáru by se svedlo na přítomného Nejezchlebose a Kontokorentos by měl záminku k nastolení diktatury. Takto líčí své plány Rekordiklesovi: *„Občanská válka je jediné východisko. Ale já musím občanskou válku vyhrát, dřív než vypukne. Zítra ráno shoří radnice. Dopadený žhář je Hippodromův klient, představitel Stínařů. Kdo zapálil radnici? Stínaři. A já stojím nad spáleništěm a volám k Abdérským: To je znamení od bohů! Teď nám nikdo nezabrání, abychom Stínaře nerozdrtili železnou rukou…"* Jedná se o evidentní narážku na politický teror rozpoutaný v Německu po zapálení Říšského sněmu. Nejezchlebos s sebou z vězení ale vezme i Skočdopolise. Následuje vtipná scéna v Rekordiklově domě, kdy se Kontokorentos schová před přicházejícím Nejezchlebosem, aby nikdo nevěděl o jeho zapojení do chystaných událostí. Nejezchlebos pak v domě schovává Skočdopolise. Pak postupně přicházejí obě milenky, Hippodromos i soudce Paprikides. Každý něco tají a má důvod, aby ho ostatní neviděli, a tak se všichni schovávají před všemi, dlouho to ale nevydrží a nakonec všechny intriky a nevěry vyplují na povrch. Paprikides se dozví o tom, že Kontokorentos připravuje převrat. Následuje velmi výstižný rozhovor o fungování justice:

KONTOKORENTOS: *Vy jako soudce jste povinnen milovat národ a ctít jeho blaho; to blaho zabezpečí jenom ruka silného muže, který ochrání staré instituce a tradiční kulturu staré Abdéry. Doba vyžaduje vládu železné pěsti a tu pěst mám já. Můžete jít se mnou, nebo proti mně.*

PAPRIKIDES: *Jsem služebníkem pojmu nestranné spravedlnosti.*

KONTOKORENTOS: *Každá vláda má svůj pojem nestranné spravedlnosti. Budete nestranným soudcem mé vlády.*

PAPRIKIDES: *No, když si tu násilnost vezmete na svědomí, já to oko zavřu. Vy jste přece jen ze staré velkoprůmyslnické rodiny. Váš otec, můj spolužák, váš dědeček, spolužák mého otce, byli také vždycky proti novotám.*

Aby zabránili občanské válce, rozhodnou se Nejezchlebos a Skočdopolis odstranit předmět celého sporu. Vloupají se na radnici a osla zabijí. Když se nad ním sejdou oba političtí rivalové jsou smrtí zdrcení.

HIPPODROMOS: *Všechno je ztraceno. Osel je mrtev. Stín, Stín, symbol našich požadavků, je také mrtev. Jak vysvětlím lidu, že Stín, za nímž jsem jej vedl, najednou zmizel, jak to zodpovím svým stoupencům?*

KONTOKORENTOS: *Z ničeho se nemusíte zodpovídat. Ani já se nebudu zodpovídat své straně. Spojme se, Hippodrome.*

Hippodromos zpočátku nabídku odmítá. Vyčítá Kontokorentosovi mravní zkaženost. Kontokorentos mu ale odpoví, že morálně zkažení jsou i Hippodromovi blízcí. Upozorní ho na nevěru jeho ženy i na podplatitelnost jeho spolustraníků, kteří během stávkových bojů vycházeli vstříc přáním průmyslníků a pokračuje nabídkou: *„Vytvoříme nového Osla a nový Stín. Vlezeme do kůže osla a povedeme Abdéru, kam budeme chtít. Lid bude mít Osla i Stín…Vznikne nový ideál. Vy dovedete fanatizovat, já dovedu počítat. Spojme se než přijdou lidi a než bude pozdě."*

Fašismus je tedy oběma autory vylíčen jako pravicový režim skrytý za levicovovou populistickou rétorikou. Hippodromos se nechá přesvědčit, obává se totiž výsměchu, že neuhájil Stín, a když vidí, jak je svět špatný, rozhodne se být také zlý. Když přijdou lidé, uvítají je oba politici v oslí kůži:

OSEL: *Lidé abdérský!*

LID: *Osel mluví!!!*

OSEL: *Padněte na kolena a pozdravte mne zdvižením pravé ruky!*

(Lid poslechne)

KONTOKORENTOS: *Pryč je první Abdéra, Abdéra Oslova!*

HIPPODROMOS: *Pryč je druhá Abdéra, Abdéra Stínu!*

OSEL: *Nastává Třetí říše! Říše Osla a Stínu!*

VŠICHNI (zdraví a volají!): *Heilos!*

OSEL: *Jen stará čistá abdérská rasa bude žít. Zahoďte mozky, zapomeňte číst a psát, spalte vše, co bylo vymyšleno a napsáno, a slyšte hlas nové, třetí Abdéry:*

AMPLION: *Mein Volk aus Abdera! Uns gehört der Sieg un der Krieg! Wir opfern gerne das Le-ben von Millionen! Weg mit der Kultur, her mit Kanonen und Gas! Nieder mit der Menschheit, nieder mit der Welt!!*

V tento okamžik vstoupí do hry řecký bůh Dionysos, aby situaci zachránil. Zařídí, že lid prokoukne lži politiků a osla sní.

Osel a stín je hra ostře antifašistická a navíc velmi povedená, věnoval jsem jí proto více prostoru a neodpustil si větší množství citací. Výborné jsou i texty písní, ať už jde o ústření Civilizaci, Zlatou střední cestu, nebo píseň Bůh suď, ve které si politikové chodí pro radu za bohem Diem a ze které pochází tyto úryvky o fašismu:

Jiří Voskovec a Jan Werich
(foto ze hry Svět za mřížemi)

Zeus, starý znatel Říma,
Tento posudek zahřímá:
Proti hladu stvořil jsem vám jídlo,
Na černou košili vemte mýdlo!
Nelituju, že jsem stvořil tvory,
Šláp jsem vedle, tvoře diktátory.

Teutonové vždycky měli vlohy
Píti krev a nosit volské rohy
Ať si Adolf k středověku míří,
Aspoň ho tam najdu na pranýři.

Osel a stín byl nadšeně přijat jak kritiky, tak diváky. Díky hře (a také zásluhou německých emigrantů v Praze) se Osvobozené divadlo proslavilo i v zahraničí. Na hru si stěžovalo pouze německé velvyslanectví. Po doporučení ministra zahraničí Beneše proto nahradili Voskovec a Werich němčinu nesrozumitelným drmolením a vynechali Hitlerovo jméno. Přestože byla hra neustále vyprodaná, V+W ji po 187 představeních překvapivě stáhli a nahradili ji ještě překvapivěji převzatou hrou Slaměný klobouk. Tu si sice upravili po svém, takže v jejich podání obsahovala i jisté politické narážky, zajímavější však bude věnovat se další hře s názvem **Kat a blázen** a událostem okolo ní. Ještě před uvedením Kata a blázna ale využili V+W pauzy mezi divadelními sezónami a pustili se potřetí do natáčení filmu. Jednalo se o film Hej rup!. Tento snímek o bídě nezaměstnaných během krize a o tom, jak ji společnými silami a družstevnickým principem překonali, snad dlouze představovat nemusím. Objevil se v televizi již několikrát a píseň Hej rup! je jedním z největších hitů Jaroslava Ježka, vytečného skladatele Osvobozeného divadla. Pro ty, co film neviděli, mám jen doporučení, aby při první příležitosti tuto chybu napravili.

Jiří Voskovec a Jan Werich
(foto z filmu Hej rup!)

Sezónu roku 1934 tedy otevřelo Osvobozené divadlo již zmiňovaným Katem a bláznem. Jednalo se o velmi ostrý výsměch nacionalismu, kultům národních hrdinů a další ultrapravičácké veteši, ale kritizován byl i falešný socialismus. Hra se odehrávala v imaginárním Mexiku. Začíná oslavou výročí revoluce, která svrhla monarchii a nastolila republiku. Na oslavě hovoří nejvýznamnější politici „radikální revolucionář" Ibane a „vlastenecký plantážník" Ibayo. Oba mluví o národních hrdinech, jejichž kult si přivlastnili (Ibyne dokonce tvrdí o své dceři, že je to sirotek po Melicharu Mahulenovi, o kterého se postaral po Mahulenově hrdinské smrti, je to ale lež). Aniž by to však oba politikové tušili, lží je celý mýtus o hrdinství a hrdinské smrti Gaspara Radůza (Voskovec) a Melichara Mahulena (Werich), oba totiž žijí. Mýtus tvrdí, že Mahuleno zařval fuj na císaře, za což byl odsouzen k smrti. Jeho kat Radůzo poté prý neunesl, že popravil nevinného, republikánsky smýšlejícího člověka a spáchal sebevraždu. Je sice pravdou, že Mahuleno skutečně zařval fuj, když šel okolo císařský průvod, jenže důvodem nebylo politické přesvědčení, nýbrž fakt, že šlápnul do psího výkalu. Majitel psa, zbabělý don Carierra, se obával problémů a svědčil raději proti Mahulenovi. Za to dostal funkci ve státní správě, trápilo ho ale svědomí a nedohlédl proto na Mahulenovu popravu, což patřilo k jeho novým povinnostem. Mahuleno si tak spokojeně žije v ostrovní pevnosti i se svým lidumilným katem. Pak se ale oba rozhodou odejít ze své izolace.

Tito „hrdinové" vůbec netuší, jak známá jsou jejich jména ani k jakým změnám mezitím došlo, takže např. dochází k vtipné scéně, kdy na oslavě výročí svržení monarchie provolávají slávu císaři, jak bylo zvykem v jejich časech. Netuší ani, jak jejich návrat překazil plány politikům Ibaneovi a Ibayovi, kteří společně s bohatým putykářem Almarou chtějí svrhnout demokracii a nastolit triumvirát. Aby své spojenectví posílili, má si vzít Ibaneova (před lidmi prezentovaná jako Mahulenova) dcera za muže Ibaya, ta ale o starce nestojí a je proto poslána do kláštera Santa Concentracion, kde ji mají „napravit hlavu". Také Almarova dcera Juanila se má provdat, za muže jí byl vyvolen Ibayův syn a vůdce Národní mládeže Rodrigo. Ani Juanila o svého nápadníka nestojí. Když na ní Rodrigo dotírá, nachomítnou se k tomu oba „hrdinové". Po uštědřeném výprasku za ním ještě zvolají: „Zatracený fašista!"

Spiklenci, kteří již vědí o „zmrtvýchvstání" Radůza a Mahulena si zavolají Carierru. Carierra se ke své křivé výpovědi i nedohlédnutí na popravu přizná. Političtí spiklenci se po počátečním šoku rozhodnou situace využít. Oba hrdiny prohlásí za diktátory. Počítají s tím, že budou v pozadí stejně tahat za nitky oni a na diktátory se svedou všechny neúspěchy. Až dozraje čas, oba „tyrany" by odstranili, stali se tak miláčky lidu a konečně nastolili svůj vysněný triumvirát. Radůzo i Mahuleno jsou skutečně ve svém paláci spíše vězni, než vládci. Nemohou se vůbec vzdálit, protože je hlídá Rodrigova garda a fakticky vládnou Ibane a Ibayo. Hrdinové zatouží po starém klidném životě v pevnosti a snaží se s Juanilinou pomocí utéci. To už ale spiklenci dojdou k názoru že uzrál čas k odstranění „tyranů". Využijí Carierrova přiznání a vydíráním ho nutí spáchat obě vraždy. Jenže Carierra je příliš zbabělý. V rozhodujícím okamžiku se zhroutí, přizná se „hrdinům" a vyjádří své přání zemřít. Oba přátelé se právě chystají k útěku a nabídnou mu, aby vládnul za ně, oni že se za to postarají o jeho zabití.

***MAHULENO:** Výtečně, vy zatím dělejte diktátora a my vás pak odstraníme něčím do hlavy.*

***CARIERRA:** Vládnout neumím.*

***RADŮZO:** Rozený diktátor!*

***CARIERRA:** K ničemu nejsem!*

***MAHULENO:** Rozený diktátor!*

***RADŮZO:** O nic se nestarejte, vládněte jako blázen i jako kat.*

***MAHULENO:** Ničte kulturu, nikoho nešetřete a čekejte, až národ dostane rozum. Ulehnete jednoho večera jako diktátor a probudíte se jako mrtvola.*

Oba přátelé mu odevzdají odznaky moci a zmizí. Carierra se s odznaky prohlíží v zrcadle a pro větší efekt třímá v ruce dýku. Když přijde Rodrigo a začne na něj řvát, Carierra ze strachu instinktivně bodne. Poté si vezme i Rodrigův odznak vůdce gardy a stává se tak skutečným vládcem. V této nové pozici se mu zalíbí a začne se strachovat o svůj život, pustí se proto do likvidace všech skutečných i domnělých odpůrců. Když masakry skončí a už není koho zabít, Carierra se pohádá s vlastním stínem a ve snaze odstranit toto poslední ohrožení probodne sebe. Hra končí zpěvem populární písně Hej rup!

Ve hře se tentokrát objevilo více narážek na poměry v Československu, např. vlastenečtí plantážníci zřejmě znázorňovali agrárníky, Rodrigova garda zase pravicové studenty z Národní fronty. Kritiky se tentokrát lišily podle politického smýšlení jejich autorů. Zatímco pravicový tisk hru pohaněl, levicový ji přijal kladně. Reakce diváků byly opět nadšené. Pak ovšem začaly problémy. Nejdříve se ohradila Mexická ambasáda proti tomu, že byl děj hry zasazen do její země. Roztržka se ale brzy vyřešila tím, že byly veškeré zmínky o Mexiku vypuštěny. K závažnějším událostem došlo 30. října. Toho večera vyvolala skupina studentů z fašistické Národní fronty v divadle výtržnost. Fašistická mládež výkřiky narušovala představení. Došlo k potyčkám mezi fašisty a diváky, kteří byli Voskovcovi a Werichovi nakloněni. V+W odpovídali na výkřiky z publika a přidali několik improvizovaných antifašistických vtipů. Výtržnosti probíhaly i na chodbách paláce U Nováků, kde tehdy divadlo sídlilo a zasahovala i policie.

V dalších dnech proběhla proti divadlu štvavá kampaň v pravicovém tisku, levicový se naopak divadla zastával. Zatímco se pravice snažila události vylíčit jako spontánní reakci běžných návštěvníků divadla na zesměšňování jejich národního cítění, novinář J. Černý v Přítomnosti správně poznamenal, že běžný divák s sebou nenosí dětské trumpetky a páchnoucí kapsle a že je podivnou náhodou, že si jistý pán koupil 150 lístků a pak, když zjistil, že se mu to nehodí, je rozdal mladým lidem.

Akce byla opravdu předem naplánovaná Národními demokraty a zprávy o ní naštěstí ještě před uskutečněním výtržností pronikly ven, takže se připravilo i divadlo. Jak později vzpomínal Jan Werich: *„O chystané akci se nějak dozvěděli dělníci v Janečkárně, tak přišli taky. A měli po kapsách všelijaké nástroje, jako třeba francouzské klíče a podobně. I přišli k nám a řekli, abychom se ničeho neobávali, že to spořádají.*

Co chtěli spořádat - nám bylo jasné. Páni z Národního sjednocení rozdali skoupené vstupenky studentům spolku tehdejší medicínské a právnické fakulty, které byly v rukou národních demokratů a přidružených partají. Jenomže, když jsme viděli všecky věcičky, které hoši z Janečkárny nějak opominuli zanechat toho dne na pracovišti, začali jsme jim to rozmlouvat: Mějte přece, lidi, rozum, tady v divadle se nemůžeme bít - a nakonec jsme i ty radikály přemluvili, aby nám své nářadí ponechali v šatně. A zvonek zazvonil a my šli na scénu - a v hledišti kravál a bouře a fašističtí studenti na nás začali házet všelijaké věci, zeleninu, vajíčka… nikdy na to nezapomenu. Nebylo to příjemné. Ale nebylo to také nepříjemné. Doslova - byl to zážitek. Jak se hlediště vzchopilo, nebylo slyšet vlastního slova. Bylo nám jasné, že je nepřekřičíme - a tak se Voskovec alespoň postavil na jeviště a oběma rukama naznačoval, jak z hlavy rostou volské rohy a dělal bú - ale to už lítaly facky. Protože kluci z Janečkárny byli také od rány a navíc tam byla policie a venku byli taky lidi, v pasáži prasklo několik výkladních skříní a o představení se už nedalo mluvit, ti hoši od fašistů se chtěli dostat do zákulisí, ale my jsme byli taky bojující skupina a tak se tam nedostali a pak viděli, že už jde do tuhého, ustoupili, chtěli to zahrát do autu, ale protože tam byla policie, bylo pár zatčenejch…

Někteří byli synkové ze vznešených pražských rodin… a jelikož policie byla tenkrát v rukou agrárníků, nějak se to ututlalo a nic se jim nestalo…“

Asi je docela škoda, že V+W rozmluvili „hochům z Janečkárny“ použít jejich nářadí. Dnes, kdy víme, co fašismus napáchal, bychom určitě mládeže z Národní fronty nelitovali. Bohužel návštěvnost hry po incidentu klesla, někteří lidé se báli do divadla chodit. Představení Kat a blázen bylo staženo.

Rok 1934 však nakonec skončil úspěšně. Silvestrovská galarevue **Vždy s úsměvem** byla přijata tak kladně, že se po menších úpravách zařadila do stálého repertoáru a nahradila Kata a blázna. Z textu revue se bohužel dochovalo jen několik částí, protože se ale jednalo o soubor kratších scének a ne o ucelenou hru, můžeme zhodnotit alespoň dochovaný materiál.

Jiří Voskovec a Jan Werich s Jaroslavem Ježkem

První obraz se odehrává v nebi. Svatý Petr si stěžuje na nával duší: „na zemi je očistec, všechno jde rovnou do nebe“. Když dorazí židé a ptají se, jestli je Petr přijme, odpovídá: „Tady to není jako na zemi. Tam se může na židy a emigranty všechno svádět.“ Pak se do nebe vloupají V+W a když se Petr ptá, kdo jsou, odpovídají mu zpěvem přepracované písně Pochod stoprocentních mužů ze hry Golem. V nové verzi textu se charakterizují prostřednictvím urážek na jejich adresu z pravicového tisku, např.:

Za nás ať každý vlastenec se stydí
Mluvíme špatně česky a jsme židi
O nás dvou už je definitivně jistý
Že prý jsme placení socialisty.

V+W si nechají zavolat Aristofana, aby se s ním poradili jak dělat satiru. Během čekání jde okolo Napoleon, který na poznámku, že je na zemi zobrazován s jiným účesem, odpoví: „Já už (kštici) nenosím. On dneska každý myslí, že když má kštici do čela, že už je pánem světa.“ K rozhovoru se nachomítne i Moliére, který jim cituje úryvky ze svých her, kterými mají odpovídat V+W svým kritikům. I když byly psány v jiné zemi a době, vcelku dobře situaci vystihovaly. Werich na závěr vyjádří přesvědčení, že by dnes slavného Moliera mnoho lidí žalovalo. To už ale dorazí Aristofanes. V jeho hře Lysistrata, kterou hercům nabízí, se ale mluví, na třicátá léta, příliš otevřeně o sexu. Když Aristofanes namítá, že mu tleskalo celé Řecko a nikdo to nepovažoval za sprosťáctví, Voskovec odpoví: „Tenkrát zase bylo sprosťáctví nechat si platit za veřejné funkce.“ Nakonec přijde i Havlíček Borovský, jehož názor je, že Češi žádnou satiru nesnesou.

Zachovalo se i několik písňových textů, například Den ze dne, který pojednává o bídě nezaměstnaných a zazněl i ve filmu Hej rup!. V revue se poprvé objevila i známá parodie na trampské písně Babička Mary, která pojednává o neohrožené hrdince, kterou nakonec zničila až volební agitace.

Ve 4. obrazu se V+W mění na majitele knihkupectví. Scénka je založena na pantomimických vtipech i slovních hříčkách a dal bych mnoho za to, kdybych mohl spatřit tuto scénku v originálním provedení obou herců, protože jsem při jejím čtení několikrát vyprsknul smíchy. Její závěr se pak zabývá rozdělením literatury na levou a pravou. Jednalo se v té době o aktuální téma, ke kterému se objevilo v tehdejším tisku mnoho polemik (například představitel levého proudu Karel Čapek do Lidových novin výstižně napsal: *„Díváte-li se na moderní literaturu jako na celek, vidíte, že v ní nepřestal žít duch spravedlnosti, touhy po lepším životě a soucit se slabými a že je to právě to, co ji činí tak zvanou levou… Hlavní témata moderní literatury jsou smíření národů a sociální spravedlnost. Směli bychom si přát, aby ze sebe vyhnala tyto starosti? Je hanba pro pravici, že dovoluje, aby tato témata byla pokládána za levá.“*)

Následují krátké parodie Ponorka Michael, Ponorka D 35 a Osvobozená ponorka. První z nich parodovala hru Michael pravicového autora Jaroslava Hilberta, kterou mělo právě na programu Národní divadlo. Původní hra zřejmě oslavovala „vznešený, urozený a čestný“ život aristokracie, přehnané neustálé zdůrazňování nadřazenosti šlechty nad prostými lidmi v podání Osvobozených ale vyznívá komicky, stejně jako jejich naprosto prohnilý kapitalista Lakomec a dokonalí proletáři v parodii na proletářské divadlo D 35 (např. Lakomcův pokyn: *„Vezměte devítiocasou kočku a jděte zmrskat mužstvo, ať je nějaký třídní útisk“*). V Osvobozené ponorce samozřejmě divadlo parodovalo samo sebe.

Nakonec se V+W vrací opět do nebe, kde jim Havlíček přednáší ze svého Křtu svatého Vladimíra. Použití Havlíčkova díla opět velmi popudilo „vlastence“, Havlíčka totiž považovali za „svého“ mučedníka protirakouského odboje. Vždy s úsměvem končí zpěvem písně Nashledanou v lepších časech.

Dochované úryvky považuji za velmi povedené a můžeme jen litovat, že je zřejmě navždy ztracena velká část textů, ve kterých V+W odpovídali na útoky pravice. Příznivé byly i recenze, pravicový tisk totiž tentokrát nový počin divadla zcela ignoroval.

★★★

»» pokračování v příštím čísle »»

zdroje:

Schonberg M.: Osvobozené Hry osvobozeného divadla

Marek Vondra *(FAS Zlínsko)*
- e-mail: marek.vondra@anarchismus.org -

Žít anarchií

[díl 01]

V následujícím seriálu krátkých biografií se Vám v každém čísle budeme snažit představit ty, jejichž život byl spojen s anarchistickou myšlenkou, ale přesto se o nich moc neví. Většinou jsou to totiž pouze „řadoví/é“ anarchisté a anarchistky, kteří/é nenapsali/y žádné rozsáhlé teoretické práce rozebírající všechny možné úhly anarchismu. Spíše se snažili/y (ať už vědomě či spontánně) tyto teorie zavádět do praxe, do svých životů. Byli/y to právě oni/y, kteří/é zkoušeli/y funkčnost těchto teorií v praxi. Tito lidé snad do anarchismu nevnesli nic objevného, revolučního či novátorského, ale přesto, nebýt právě těchto „obyčejných“ anarchistů a anarchistkek, kteří/é se celým svým životem oddali/y anarchistickému hnutí, možná bychom dnes nevěděli/y nic ani o těch nejznámějších myslitelích formátu Bakunina, Malatesty či Kropotkina…

Martin Koudelka

Alexander Metodiev Nakov - bojující anarchista

Následující text je hodně specifický, neboť pochází z kartotéky bulharské Policejní prefektury (MVR). Tato akta tvoří dokonalý obraz „řadového“ anarchisty, který byl vytvořen samotnou policií (ten obraz, samozřejmě). Stejně tak je dokonalým historickým dokumentem bolševického režimu, jehož oběťmi se stávali rovněž dělníci a pracující. Podezřelý v tomto dokumentu není člověkem, ale pouze dalším číslem v kartotéce. Policie bez jakéhokoliv záměru vytvořila dokonalou biografii člověka celý život věrného svým ideálům. Je zde ukázáno, že anarchisté mohou být dobrými pracovníky, skromnými lidmi a nejen sabotéry a rozvratníky (jak by nás mocipáni tohoto světa a jim podřízená masmédia chtěli vidět). Nezbývá tedy, než být vděčni bezpečnostním úřadům a jejím agentům za hold složený jak Nakovovi, tak všemu lidu, který bojoval za svobodu.

Přísně tajný dokument Orgánu bezpečnosti, jediná kopie zprávy o Alexandru Metodievu Nakovovi.

A. M. Nakov se narodil 1. 4. 1914 ve vesnici Kosača v Bulharsku, bytem ve městě Pernik pod číslem 86 Machala Teva ve čtvrti Petko Napetov. Pracuje v dole na lokomotivě. Ukončil 7. třídu. Pochází z chudé rodiny. Ženatý. Dvě děti.

Jeho žena, Kirilka Alexejevna Metodieva, nar. 28. 9. 1922 ve vesnici Viskar, bydlí na čísle 86 Machala Teva a fyzicky pracuje v továrně Machinostroitiel v Perniku. Dodnes je apolitickou, i když její vztah k lidové moci je nedůvěřivý.

Dcera, Jordanka Alexejevna Nakov, narozena 8. 9. 1945 v Perniku, studentka.

Syn, Martin Alexandrov Nakov, narozen v březnu 1948 v Perniku, student.

Otec, Metodi Nakov, již dlouho nežije.

Matka, Jordanka Christovna Nakov, narozena 2. 7. 1879 v Kosači, bydlí v Kosači a je apolitická.

Podezřelý má dva bratry a dvě sestry...

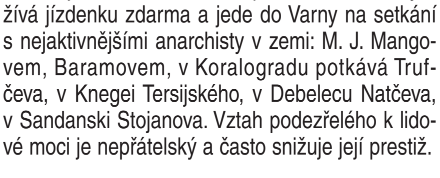
Nakov po základní škole pracoval na poli. Po příchodu do Perniku vzal práci v dole. V této chvíli pracuje jako nakladač lokomotivy. Jako pracovník je hodně dobrý a svědomitý.

V roce 1937 začal s anarchistickou činností a pomáhal při zakládání anarchistické skupiny mezi pracujícími strojního oddělení továrny, z níž povstala Machinostroitiel.

Mollie Steimer

V roce 1941 byl spolu s pěti jinými anarchisty zatčen policií a odsouzen na 6 - 8 let pod přísným dohledem. Ve vězení si odseděl tři roky. Po propuštění zůstal v rodné vsi a dále vedl anarchistickou činnost spolu s podezřelými M. Slavovem, A. Gruzhovem, J. Borisovem a G. Kirilovem, všichni z vesnice Kosača. Koncem roku 1944 přijel do Perniku za prací a seznámil se s Vassilievem, Alexjevem, Minevem, Duganovou, Zacharinovem a jinými. Založili skupinu „Elisée Reclus“. Podezřelý byl rovněž vůdcem jihozápadního Svazu bulharských anarchistů ve městě Stanke Dimitrov. Poté, co je činnosti anarchistů zabráněno, se Nakov účastní nelegálních konferencí, rozšiřuje známky vzájemné pomoci a sbírá finanční pomoc pro vládou vězněné anarchisty. Za to všechno byl odsouzen do pracovního a resocializačního tábora v Beleně, kde se choval značně nesvéprávně a nejdenou byl za to trestán. Propuštěn byl 10. 4. 1953. Po propuštění se setkává s anarchisty, obzvláště s D. V. Stojanovem, s nímž též nějakou dobu bydlí, M. S. Mindovem, V. Andropovem a I. G. Minevem. Společně probírají události, vyměňují literaturu a pomáhají si. V táboře podezřelý potkal spoustu anarchistů z celé země a udržuje s nimi kontakt. V srpnu 1961 Nakov využívá jízdenku zdarma a jede do Varny na setkání s nejaktivnějšími anarchisty v zemi: M. J. Mangovem, Baramovem, v Koralogradu potkává Trufčeva, v Knegei Tersijského, v Debelecu Natčeva, v Sandanski Stojanova. Vztah podezřelého k lidové moci je nepřátelský a často snižuje její prestiž.

Mollie Steimer se Simonem Fleshinem

V souvislosti s valutovými změnami v přítomnosti agenta Nikolova prohlásil, že i přes změny budou ceny zboží narůstat a platy dělníků klesat. Co se týče voleb 25. 2. 1962, tak prohlásil, že tyto volby nejsou svobodné. V přítomnosti agenta Bohdanova prohlásil: *„Pokud se na to všechno podíváš očima volnomyšlenkáře, který nespolkl všechna ta komunistická dogmata, uvidíš, že komunisté odňali lidu jakoukoliv moc a jsou příčinou odporu v Polsku, v Maďarsku a ve východním Německu. Kdyby nebylo Ruska, komunistická moc by již dávno padla. Události v Maďarsku jsou toho nejlepším příkladem“.*

Co se týče charakteru, podezřelý je skromným abstinentem, nekuřákem a dobrým pracovníkem. Je obeznámen s celkovou politickou terminologií, hodně čte, umí esperanto, je členem Sdružení esperantistů v Perniku. Je fanatickým anarchistou, který otevřeně prohlašuje, že ho nic nezastaví před činností ve shodě s tím, co si myslí, a že bude stále udržovat kontakty s anarchisty.

Od roku 1954 do roku 1962 je podezřelý zanesen do policejní kartotéky pod číslem 1218.

Mollie Steimer (1897 - 1980)

„Individuální svoboda v plném významu tohoto slova musí řídit naše činy. Vyplnění této ideje budu obětovat všechnu svoji sílu, a pokud to bude nezbytné - i svůj život.“

Mollie Steimer

Takřka celý svůj život prožila v politické emigraci. Jako patnáctiletá odjela z Ruska do USA, kde rychle zradikalizovala své názory a stala se vládou neoblíbená. Anarchistická skupina, ke které patřila, se stavěla proti vojenské intervenci Američanů v mladém Sovětském svazu. Leták, který byl skupinou rozšiřován, přivedl Mollie Steimer do vězení a následně ji zajistil deportaci do její „vlasti“, tam takoví jako ona však již byli také stíháni a pronásledováni, neboť v Sovětském svazu se v té době vláda také stavěla a bránila proti rozšiřování názorů, které Mollie zastávala. Výsledek: opětovná alternativa mezi vězením a deportací ze Sovětského svazu. V roce 1923, po ztrátě iluzí a konci revoluce, skončila v Berlíně, kde se společně s Emmou Goldman, Alexandrem Berkmanem, Willy Witkop-Rocker, Rudolfem Rockerem a Volinem zabývala podporou politicky pronásledovaných v Rusku. Před Hitlerem se ukryla v Paříži, kde ji však naneštěstí jeho armáda později dohnala: roku 1940 byla nacisty internována, podařilo se jí však utéct do Mexika, kde se svým životním soudruhem, Simonem Fleshinem, kterého poznala v roce 1921 v Petrohradě, žila až do smrti. Mollie Steimer reprezentovala klasický „anarchistický osud“ celé generace žen. Nezanechala po sobě žádné „nesmrtelné“ knihy ani udivující činy, zato však širokou korespondenci a různé články, z nichž vyplývá nespekulativní trvalost a různorodost její angažovanosti. Ženy jako Mollie Steimer patří k těm, jejichž úspěchy se při zapisování historie zapomínají nejrychleji.

★★★

››› pokračování v příštím čísle ›››

zdroje:

„Kobiety Anarchii“ (Oficyna Wydawnicza Bractwa Trojka, září 2002, vydání II.)
Inny Świat č. 12 a 15

z polštiny přeložil a zpracoval ***Martin Koudelka*** *(FAS Jižní Čechy)*
- e-mail: martinkoudelka@anarchismus.org -

Michael Moore: Kde domov Tvůj…?

Tak se i v českých knihkupectvích objevila nová kniha Michaela Moora. Moore je u nás známý hlavně díky svým filmovým dokumentům Bowling for Columbine a protibushovskému Farenheit 9/11 i zásluhou knihy Hloupí bílí muži. Pokud snad Moora dosud neznáte, nečekejte holá fakta a moře cizích slov. Moore není profesorem sociologie, ale obyčejným chlapíkem, který svým zdravým selským rozumem sleduje události v USA a nebojí se svá dílka okořenit osobními zážitky a komentáři a rozhodně neskrývá svůj vydařený smysl pro humor. S Moorem asi nebudete ve všem souhlasit, pokud si ale chcete zopakovat pár temných faktů o politice USA a přitom se dobře pobavit, je Moore ideálním autorem.

Předchozí kniha Hloupí bílí muži byla dopsána těsně před 11. zářím. O problémech s jejím vydáním v době, kdy se „národ sjednotil za svým prezidentem", se autor stručně zmiňuje v úvodu nového počinu. Zatímco v první knize Moore rozebral zfalšované volby, odpor k ekologii Bushovy vlády a její provázanost se zájmy velkého byznysu, tentokrát se zcela pochopitelně zaměřil na „boj s terorismem".

Pro ty, kdo viděli film Farenheit 9/11 asi první část knihy Kde domov Tvůj…? nebude žádným překvapením. Rozebírají se v ní srdečné a dlouhodobé obchodní vztahy mezi rodinami Bushů a Bin Ládinů i s vládnoucí rodinou Saúdů ze Saúdské Arábie, tedy země, ze které pocházela většina útočníků z 11. září. Jejich režim má mimochodem do demokracie hodně daleko. Dotkne se i námluv ropných společností (Bushových sponzorů) s Talibanem a plánů na vedení ropovodu přes Afghánistán. Opět pokládá otázku, jak je možné, že v době, kdy v USA platil zákaz létání, bylo umožněno odletět Bin Ládinově rodině, aniž by byla vyslechnuta, a rozebírá i totální neschopnost Bushe zareagovat v prvních okamžicích po útoku (sledovat Bushův tupý bezradný výraz ve Farenheitu ale bylo zábavnější).

V kapitole „Domov nestoudných lží" kniha postupně rozebírá lži předcházející válce v Iráku a každou z nich vyvrací. Tyto lži určitě znáte, tak jenom stručně: Irák má nukleární zbraně, Irák má chemické a biologické zbraně (ty tedy opravdu měl, v 80. letech, kdy mu je dodávaly USA), Irák má kontakty s al-Kajdá, Saddám Husajn je největší zloduch světa (zloduch tedy také je, stejně jako spousta dalších diktátorů, které USA podporovaly), Francouzi nejsou na naší straně a možná jsou našimi nepřáteli (*„Pokud jste kabelová zpravodajská společnost, proč byste měli marnit nedocenitelný čas ve zprávách nějakým vyšetřováním, jestli Irák opravdu má zbraně hromadného ničení, když můžete natočit šot o tom, jací jsou ti Francouzi mizerové?"*). Dále Moore rozebírá lži „Děláme vše, co je v našich silách, aby nedošlo ke ztrátám na životech", nebo „Americká média vám přinášela pravdu o Iráku" (statistiky o poměru provålečných a protiválečných postojů v médiích jsou vážně zajímavé). Nejhumornější je asi rozbor lži o tom, že na Irák nejdou jen Spojené státy, ale koalice států. Ačkoliv je popis toho, že v údajné koalici je i země, která má 20 000 obyvatel a vůbec žádnou armádu, docela vtipný, některé další komentáře zde na mě působí trochu dojmem Moorova pocitu americké nadřazenosti, jakoby říkal, že pokud vaše země není bohatá a nemá alespoň 100 milionů obyvatel, jste fakt k smíchu.

Bushovi vojáci s jasným vzkazem pro Michaela Moora

Následuje fiktivní rozhovor Moora a jeho pravnučky z roku 2054 na téma: „Pradědo, jak se žilo lidem, než jste nám vyplýtvali všechnu ropu?" a po něm kapitola Spojené státy bubácké, která by zase pěkně zapadla do dokumentu Bowling for Columbine. Ukazuje množství hrozeb a zcela absurdních údajných plánů teroristů, kterými úřady děsí americké občany. Je až neuvěřitelné, jaké nesmysly dokážou využít k tomu, aby mohly lidem ubrat ještě více ze zbývajících svobod. Přitom kromě 11. září 2001 v USA v tomto století nikdo následkem teroristického útoku nezemřel. *„Žádný terorista vás nezabije."*, vzkazuje proto Moore Američanům a pokračuje*: „Vážně jsme ztratili smysl pro perspektivu. A využívají to proti nám, ne teroristé, ale vůdcové, kteří se nás snaží terorizovat". „Co mě bere, je to, jak tahle banda podvodníků využila 11. září jako záminku ke všemu. Nejde už jen o vydání opatření, která nás ochraňují před „hrozbou terorismu". 11. září je nyní řešení. Je to mana z nebes, o kterou se pravice odjakživa modlila. Chcete nový systém zbraní? Máte ho mít! Proč? Inu…11. září! Chcete uvolnit ekologické zákony proti znečišťování životního prostředí? Je to nutnost! Proč? 11. září! Chcete zakázat potraty? Samozřejmě! Proč? 11. září! Co má 11. září společného s potratem? Hele, proč zpochybňujete postup vlády? Zavolejte někdo FBI!"*

O tom, jak využívá Bushova sebranka 11. září k odstranění občanských svobod, vypovídá bližší rozbor zákona zvaného USA Patriot Act, dle kterého může policie například prohledat někomu byt bez jeho vědomí (povolení k tomu vydává tajný soud, kterému stačí informace, že je to pro účely rozvědky), sledovat co kupuje, jaké si půjčuje knihy atd. Kniha i na několika konkrétních případech ukazuje, že to s tou demokracií v USA zase nebude tak růžové. Jen moc nechápu, proč autor tak zdůrazňuje, že předkladatelé zákona a skutečnosti patrioty nejsou a že je zákon „neamerický".

Aby jen nekritizoval, dává Moore k dobru i své návrhy na zničení terorismu. Daly by se ve stručnosti shrnou tak, že by USA měly více pomáhat chudým zemím než jim škodit, jak to dělaly dosud. Samozřejmě přidává i některé humornější návrhy jako např. bombardovat pro změnu lidi s bílou kůží, aby snad Američané nemohli být podezříváni z rasismu. Moore si na chvilku zahraje i na Boha. V této roli se distancuje od Bushe a jeho náboženských výroků a omlouvá se za Bushovo „vítězství" (když Bush kandidoval, vyslyšel jsem *„vaše modlitby a ten chlap Gore dostal většinu hlasů. Stejně jako vy, ani já nepočítal s vměšováním nějakých dalších nejvyšších bytostí nebo nejvyšších soudů"*).

Další vzkaz Moora Američanům zní: *„Nikdy nebudete bohatí"*. Moore se zabývá „americkým snem", tedy mýtem, že když budete chytří a budete poctivě pracovat, jednou i vy budete patřit do klubu vyvolených (proto podle něj tak snadno prochází snižování daní bohatým atd.). Jde ale o falešný mýtus, který boháči využívají k ještě většímu oškubání chudých. Během 90. let se kupříkladu povedlo přesvědčit mnoho lidí k investování do akcií. Zatímco dobře informovaní boháči vyzývali lidi k dalším investicím, sami se svých akcií zbavovali, protože věděli, že přijde pokles. Popsáno je i několik dalších špinavých praktik bohatých, jak vydělat ještě více a rozebrán je i krach Enronu (zprávy o jeho účetních podvodech zazněly i v českých médiích), mimochodem velkého sponzora G. W. Bushe. Formou dopisu Bushovi se Moore dotýká i snižování daní, které výrazně prospělo bohatým, ale vůbec se nedotklo chudých, nebudeme-li počítat zhoršení státem zabezpečovaných služeb. Jelikož se Moore díky úspěchu svých filmů i knih zařadil mezi boháče a změna daňových sazeb mu přinesla velkou úsporu, děkuje Bushovi a slibuje, že tyto peníze použije, aby ho odstavil od moci. Jeho plánem je dát peníze kandidátům, kteří mají největší šanci porazit ve volbách republikány. Jen mi připadá docela podivné, že chce Moore utratit své peníze právě takto, vezmu-li v úvahu, jak hezky ve své předchozí knize popsal, že jsou demokraté k nerozeznání od republikánů a že Clinton prosazoval stejně neekologickou a sociálně destruktivní politiku jako Bush, jen to dokázal lépe maskovat. Možná by neškodilo připomenout Moorovi vlastní slova z knihy Hloupí bílí muži: *„Přátelé, kdy už si přestaneme lhát do kapsy? Clinton a s ním většina dalších současných demokratů neudělali a neudělají, co je lepší pro nás nebo pro svět, v němž žijeme. My za ně účty neplatíme - to dělá horních deset procent, a tak se bude vždycky prosazovat jejich vůle."* Jaký má smysl podporovat opozičního kandidáta, když se (jak sám správně podotýká) stejně bude vždycky prosazovat pouze vůle horních deseti procent, Moore bohužel nevysvětluje.

Že nemůžeme všechny Američany posuzovat podle jejich vlády ukazuje kapitola Liberální ráj. Ano, toto označení použil Moore pro USA. Výzkumy totiž ukazují, že většina obyvatelstva Spojených států je pro legální potraty, většina obyvatelstva souhlasí s odbory i s cíli hnutí bojujících za lidská práva a za ochranu životního prostředí, většina odmítá diskriminaci homosexuálů a rasismus (roste i počet rasově smíšených párů). Konzervativci jsou v menšině a to je důvod, proč jsou tak agresivní. Výčet některých opravdu naštvaných výroků představitelů křesťanské konzervativní pravice tvoří asi nejhumornější pasáž celé knihy. Spousty lidí ale podle Moora volí republikány, aniž by se plně ztotožnovali s jejich programem. Důvodem je obava z toho, že by levicová vláda příliš sahala do jejich peněženek. Moore říká, že těmto lidem nemá cenu vyprávět o tom, jak je nehumánní bombardovat děti v Iráku, jelikož jediný argument, na který slyší, je: „Co z toho budu mít já?". Moore proto např. vysvětluje, že zdravotní pojištění zaměstnanců je dobré i pro zaměstnavatele, protože zaměstnanci s lékařskou péčí se rychleji uzdraví a vrátí zpět do práce, nebo že více peněz investovaných do školství zajistí zaměstnavatelům kvalitnější pracovníky a ubude negramotných lidí na podpoře, zkrátka čím zdravější, kvalifikovanější a odpočatější budeme, tím lepší výkon potom podáme ve své roli lidských zdrojů. Pro lepší zahájení debaty s konzervativcem prý také neškodí uznat, že i oni mají v lecčems pravdu. Mezi tím, co Moore považuje za správné názory pravice, ale najdeme i dost kontroverzní hlášky, jako např.: Mumia toho policistu skutečně zabil, vegetariánství škodí zdraví, anebo mladí lidé by skutečně měli provozovat sex nejdříve v osmnácti.

Závěrečná kapitola s názvem „Odstranění Bushe a další úkony, spojené s jarním úklidem" představuje Moorovi návrhy na Bushova protikandidáta (kniha byla napsána ještě před volbami 2004) a Moore také apeluje na čtenáře, aby šli k volbám a zapojili se aktivně do kampaně. Z Moora zkrátka anarchista asi nebude, i když ho tak jeho odpůrci nazývají. Kniha se ale čte pěkně a musím pochválit povedený obal. ★★★

Marek Vondra *(FAS Zlínsko)*
- e-mail: marek.vondra@anarchismus.org -

Řešení je ve tvých rukou

V tomto čísle Akce bych vám chtěl představit v rubrice „UMĚNÍ“ další (v č. 10 jsem psal o Los Muertos de Cristo, resp. o jejich posledním počinu) zajímavou kapelu z Pyrenejského polostrova. A jelikož se mi po hudební stránce hodně líbí, představím vám její kompletní diskografii.

Disidencia (Nesouhlas, Jiný názor) vznikla ve městě Onil v provincii Alicante na počátku roku 1996 jako výsledek spojení několika muzikantů z různých míst a skupin, motivovaných stejnými zájmy, jak sociálního (čtyři ze členů skupiny byli odpírači vojenské služby a angažovali se v různých antifašistických skupinách a organizacích), tak i hudebního charakteru (měli v oblibě stejné skupiny: Maniatica, La Polla, The Clash...).

Po drobných počátečních změnách se Disidencia ustanovila jako trio: Txus (basa a zpěv), Carlos (bicí) a Maki (kytara). V této sestavě začali hrát v provincii Alicante po barech, na oslavách místních sdružení, atd. Během několika měsíců již Disidencia přitahovala na své koncerty úctyhodný počet lidí. Začala tedy vyjíždět i mimo Alicante a navazovat kontakty s jinými skupinami a distributory. A právě tehdy, na počátku roku 1997, nahrála první CD **„La Solución está en tus Manos“** (Řešení je ve tvých rukou“, El Lokal - Barcelona, 1997) a navázala kontakt s Mikelem z distribuce El Local v Barceloně, s nímž spolupracuje dodnes a považuje jej za dalšího člena kapely. CD má hodně punkový zvuk, ale Disidencia už od samého počátku své existence sází na melodický - „typicky španělský“ - hardcore se zpěvnými sociálně laděnými texty (samozřejmě ve španělštině).

Sestava kapely se během následujících let nepatrně měnila a rozšiřovala, ale dalo by se říci, že Disidencia vždy byla a je: Txus a Maki. V roce 1998 vydává Disidencia CD **„Apología de lo Evidente“** (Obhajoba očividného, El Lokal - Barcelona/Potencial HC - Madrid, 1998), které má lepší zvuk a je možná její nejlepší. Za zmínku stojí song „Vivo libre“ (Žiju svobodně), který Disidencia vydala už na svém prvním CD, ale zde jej vylepšila, upravila a lépe náhrála, aby se z něj stal zřejmě její největší hit.

Rok 2001 přinesl velmi zajímavé „splitko“ s další výbornou španělskou kapelou Malos Vicios - **„Novus ordo Seciorum“** (Nový řád věku, El Lokal - Barcelona/Potencial HC - Madrid, 2001). Společně si rozdělili největší hity legendárních španělských punkových kapel (např. Maniatica, La Furia nebo Barranco) plus si každá kapela vzala jednu písničku od té druhé a znovu je nahrály ve vlastním provedení.

Až po čtyřech letech vydává Disidencia svoje nové vlastní autorské CD - v roce 2002 je to **„Bienvenidos a Occidente“** (Vítejte na Západě, BKT/Locomotive, 2002). Zvukově se od předchozích počinů liší - Disidencia má popovější, zato však propracovanější, aranžmá - co se hudební stránky týká, je celkově melodičtější, aniž by však ztratila svůj punkový „drajv“, a sociálně nálehavější, co se týče vyznění textů. Součástí tohoto výborného CD je i zajímavý videoklip „Apología“ (Obhajoba).

Za rok, v roce 2003, vydává kapela kompilační reedici svých starších CD - troj-CD **„Imprescindibles Disidencia“** (Nepostradatelná Disidencia, Santo Grial Records, 2003). Na prvním CD je „La Solución está en tus manos“, na druhém „Apología de lo Evidente“ a na třetím chuťovky - nahrávky Disidencie ze „splitka“ s Malos Vicios a další „Extras“ coververze - např. od kapely Clash „Police on my Back“.

V dalším roce, 2004, vydává Disidencia zatím své poslední CD **„Hablarán las Piedras“** (Kameny promluví, Santo Grial Records, 2004). A je opět vynikající. Politické, antimilitaristické, antikapitalistické a antiglobalizační texty věnující se například izraelské okupaci palestinských území či ozbrojenému odboji Zapatistů/ek v mexickém Chiapasu. Po hudební stránce zkouší kapela poměrně úspěšně zařadit do svých aranží nové nasamplované elektronické zvuky a deformace stávajících. Výsledkem je zajímavé, velmi dobře poslouchatelné a energií nabité CD. Součástí této desky je i DVD s videoklipy a rozhovory věnující se minulosti i současnosti kapely.

A co dodat závěrem? Snad jenom přání, aby se Disidencia - stejně jako ostatní výborné španělské kapely - zbavila syndromu, který jsem pracovně nazval „hrabání na vlastním písečku“. Tzn., aby alespoň na chvíli přestaly být zahleděné sami do sebe, aby pokud možno vůbec nějakým způsobem komunikovaly s okolním světem (Akce už přes půl roku čeká na odpovědi k zaslaným otázkám pro rozhovor kapelám Sin Dios a Los Muertos de Cristo), aby více opouštěly Pyrenejský polostrov a někdy přijely zahrát třeba i sem k nám. Hodilo by se to třeba příští rok před prázdninami, kdy plánujeme uspořádat velký dvoudenní výroční festival „10 let AFA“ v ČR za účasti právě takovýchto zahraničních „hvězd“.

V příštím čísle bych vám chtěl představit další z mých oblíbených španělských kapel. Rád bych těmito články založil v Akci novou kulturně-hudební tradici, kdy bychom vám v každém čísle seriálově představovali/y touto formou více či méně známé kapely z celého světa. Některé hudební projekty vám samozřejmě představujeme i v jiných rubrikách (např. ROZHOVORY nebo RECENZE). A když budete mít chuť a zájem, můžete na stránkách Akce v některém z příštích čísel sami/y představit třeba tu vaši oblíbenou kapelu - stačí nám poslat text a třeba i nějaké doplňující materiály (např. fotky nebo obrázek bookletu...). ★★★

Globální tele-dozor

Ať se to líbí nebo ne,
v tvém životě jsou kamery
Technologie
prolomila bariéru
tvé intimity
Jako sekty bují okolo tebe
Spřádá své sítě
v tomhle virtuálním vězení

Obrovská síť
převzala sledování
Každý pohyb, každá stopa,
kterou můžeš zanechat

Je skutečným svědkem,
pokroku a její rychlosti
Jako pasivní aktér,
státu a jeho dokumentace

To, co ty nevidíš,
to vidí digitální systém
Se svým binárním kódem
a policejním dohledem
Je zkurveným nájemcem,
v životě ostatních
Tel-evidentní, iracionální
telenovena

refrén:

Kyberdozorci
tě sledují
bez přestání
Mohou tě rozpoznat,
díky tvému
tělesnému pachu
Jediná ochrana,
jejich etika
a jejich morálka
S jejich represí,
a zkurvenou bezpečností

text písně „Televigilancia Global“ z alba „Hablarán las Piedras“ ze španělštiny přeložila ***La Mujer***

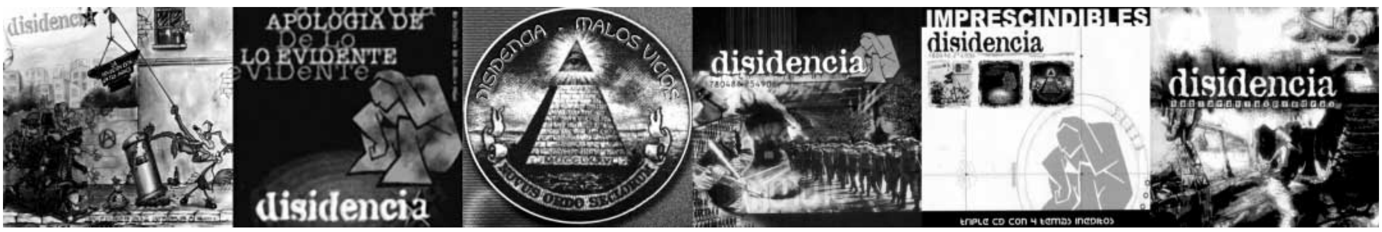

fotografie z koncertu:

vyfotila Lucía de Andres na festivalu Fresa Rock v roce 2003

Vojtěch Svoboda *(AFA-FAS Praha)*
- e-mail: vojtech.svoboda@anarchismus.org -
zdroj: tuobsesion.com/disidencia

Nenávist

Ani nevím, kdy jsem je začala nenávidět - Annu, Marka a svou tchýni. Jsem tu s nimi zavřená už roky, roky zaživa pohřbená ve společné rakvi. Byl to tchýnin nápad - postavit tuhle barabiznu. Věděla, že čekám s Markem dítě a využila situace. Pozemek, na kterém se náš prokletý barák nachází, stál pár šlupek v porovnání s tím, na kolik normální dům vyjde. A vybrala nám i pokoj - jediný s balkonem, a tak každé ráno vstávám s pohledem na jatka, pravidelně mi plíce otravuje neuvěřitelný pach - takový, že tečou slzy z očí, aniž bych chtěla. Pach mršin, hnijícího masa a zaschlé krve. Tchýně tam pracuje odjakživa a nosí ten odporný smrad i domů. Její ruce jsou nažloutlé, ale za nehty zůstávají kousíčky tkáně, kousíčky nářku umučených zvířat, kousíčky vzpomínek na mé děťátko. Dodnes si myslím, že za jeho smrt může ona a ten zžíravý pach. Při ranních nevolnostech mi z něj tlely vnitřnosti v celém těle a shnilo jím i mé dítě. Nejprve ho ona udusila nadávkami, které neustále padaly na mou hlavu, a pak ho sežral smrad. Už mi zase slzí oči. Pláču. Pláču zde často, protože to je jediné, co ještě smím dělat.

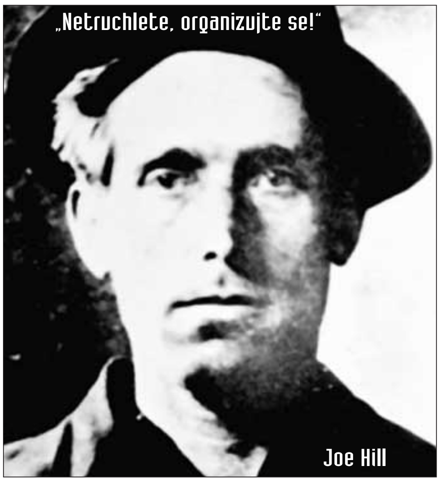

V domě se nikdy nemluví. To věčné ticho mě sužuje. Nenávist není jen ve mně, šíří se po chodbách jako mlha a postupně si získala každého z nás. Seznámil jsem se s Klárkou na nádraží. Ujel jí zrovna vlak a ona seděla zadumaná do sebe na lavičce. Působila velmi sklíčeným dojmem, jakoby člověk měl povinnost ji obejmout. Jenže dnes nemůžu její nešťastný výraz vystát. Dívá se na mě vodově modrýma očima, které pláčem zesvětlaly a říká mi tím pohledem: *„Je to i tvá vina!“*. Od jisté doby ji raději nevídám, vlastně se v domě jeden před druhým schováváme, a když potkám sestru, Kláru či matku na chodbě, je to jako když mi žaludkem projede roh stolu. Odporná, hnusná křeč v nenuceném úsměvu - jako: *„Co ty tady děláš?“* Někdy zapomínám, že tu taky žijí. Vím, nezní to moc normálně, ale nemůžu si pomoci. Jsem vlastně rád, že už s Klárou nesdílím pokoj. Její smutek se po něm rozvěsil jako pavučiny a dusil mě. Naskládala v něm do hromádek nesmyslné věci, aby mě mučila. Asi před rokem jsem se vrátil velmi unavený z práce a toužil spát. Za dveřmi jsem však zakopl o dětskou kolébku a ona se tomu smála divným, chraplavým hlasem. Prostě se to někdy nedá vydržet.

Vím, že se na mě pošklebují, vidím to v jejich bledých tvářích. Přitom já jediná to se všemi myslela dobře, zařídila tenhle krásný dům - oni by se nezmohli ani na garsonku. Klára, ta nevděčná mrcha, poštvala Marka proti mě. Válela se se svým velkým břichem po gauči a celé dny se jen přihlouple usmívala. Často jsem se Marka ptala, jestli je ten kopeček, co s sebou tahá, vůbec jeho. Ale nechtěl o tom mluvit. Vždy se jí zastával a k čemu to bylo? Ubohá Anna se s ní spřátelila, měla ji ráda, dokonce natolik, že stála na Klářině straně proti mě - vlastní matce. Tolik jsem se snažila vytvořit útulný domov, ale tyhle zdi, podlaha - jakoby žíly. Jsou nasáklé podivným chladem a vlhkostí, nutí mě za nocích hledět k stropu a poslouchat šepot záclon - zabít je, zabít je všechny! Dřu od rána do padnutí, nosím domů čerstvé maso a kde je nějaký vděk? Vždyť Klára od potratu nešáhla na kus práce, sama by už dávno pošla hlady a já ji tu musím trpět.

Jsem tu jediná normální. Myslím to vážně, žiju s bandou bláznů. Mám z nich strach. Procházejí se po domě jako duchové, potkávám je a oni mě kolikrát ani nevidí. Jsem z toho domu nemocná. Teď zase! Třesou se mi ruce, že mi dělá problém otevřít láhev vodky. Piju. Moc piju, ale jinak bych tu nepřežila jedinou noc. Velmi si přeji odejít, ale nejde to. Jsem závislá na zvláštním, mrtvém tichu, které obklopuje mé tělo. Ráno slyšívám vzdychat skříně, jsou to strašlivé, bolestné výkřiky a nic je nepřehluší. Vodka je má jediná přítelkyně - Klára mě opustila. Moc jsem ji milovala, ale ona jakoby zemřela se svým děťátkem. Zemřela v den, kdy ho má matka seškrábla z krvavého prostěradla a odnesla do spalovny na jatkách. Jsem vlastně přebytečný článek celého okolního šílenství, bludný kořen zapříčený ve dveřích. Klárka mi stále chybí, toužím po jejím teple a citlivé duši. Ale vím, že se mi už nevrátí. Slyším ji zpívat ve vedlejší místnosti dětské ukolébavky. Rve mi tím uši. Vždy se při zpěvu naklání z balkonu a pološílená před sebe natahuje ruce, jakoby s někým zápasila, je zadýchaná a pláče. Mám žízeň, musím do kuchyně. Scházím neslyšně schody a rozechvělou rukou otevírám ledničku. Matka! Píchne mě u srdce jako kdybych měla být spatřena u mrtvoly s nožem v ruce. Rychle popadnu láhev a skrčím se za dveřmi. ★★★

Ulrike Dostál *(FAS Severní Čechy / Zlínsko)*
- e-mail: ulrikedostal@anarchismus.org -

Joe Hill

Písně IWW - Joe Hill

Joe Hillstrom ztělesňuje tradici politické písně. Narodil se roku 1879 ve Švédsku, přistěhoval se do Spojených států a v roce 1910 vstoupil do IWW (Industrial Workers of the World). Po pět let se účastnil mnoha kampaní dělnické třídy. Stal se populárním autorem písní. V roce 1914, během bojů za svobodu projevu v Utahu, byl falešně obviněn z vraždy. Navzdory protestům prezidenta Wilsona a švédské vlády byl 19. listopadu 1915 popraven. Jeho tělo bylo převezeno do Chicaga, kde se pohřebního průvodu účastnilo přes třicet tisíc lidí a projevy byly čteny v devíti jazycích.

„Netruchlete, organizujte se!“
(poslední jeho slova před popravou)

★★★

Joe Hill na webu:

písně: www.fortunecity.com/tinpan/parton/2/hill.html
noty: www.sniff.numachi.com/~rickheit/dtrad/mudcat.org/
obrazy a fotografie: www.iww.org/graphics/portraits/JoeHill/

hn
zdroj: alarm.solidarita.org

Pohřeb Joe Hilla

TAKÉ VYŠLO

PERNAMENT REVOLT č. 02

„PR“ je společný vydavatelský projekt moravských anarchistických organizací AKA a UhAS. V tomto druhém čísle najdeme např. články o „Globální přímé akci proti válce“ s podtitulem - *lze bojovat i jinak než slovy*; text o církvi, předsudcích a problémech minority s názvem „Homosexualita - fakta a mýty“; rozhovor s punk/oi kapelou z Belfastu „Runnin´ Riot“ nebo historickou studii „Dělnická revolta ve Svitavách 1905“ a mnoho dalšího - včetně plakátu a komiksu. ★★★

permanent.revolt@centrum.cz
Petr Nuc, P. O. Box 18, 751 31 Lipník nad Bečvou
cena je 20,- Kč za 36 str. A5

KONTAKTY NA JINÉ ANARCHISTICKÉ A ANTIFAŠISTICKÉ SKUPINY A ORGANIZACE

AAB - Antifašistická akcia Bratislava _ geocities.com/blavantifa _ bacityafa@yahoo.com
AFS - Anarchofeministická skupina _ anarchofeminismus.ecn.cz _ anarchofeminismus@centrum.cz
AKA - Anarchokomunistická alternativa _ aka-cz.wz.cz _ aka-cz@email.cz
ČSAF - Československá anarchistická federace _ csaf.cz _ P. O. Box 223, 111 21 Praha 1
UhAS - Uherskohradišťské anarchistické sdružení _ uhas.wz.cz _ uhas@email.cz
PA - Priama akcia _ priamaakcia@hotmail.com

AFA CAMP 2005

PÁ/09/09 – NE/11/09 ::: JIŽNÍ MORAVA

I když se v posledních letech nachází české neonacistické hnutí v relativním politickém útlumu a roztříštěnosti, stále představuje potenciální nebezpečí. V nedávné době se aktivní část neonacistů přiklonila k nové propagandistické strategii „autonomního nacionalismu“ a s blížícími se parlamentními volbami se aktivizuje i politická ultrapravice. Antifašisté a antifašistky mají stále co dělat - a pokud chtějí uspět, nemohou zůstat v izolaci.

Ve dnech 09-11/09 2005 se na jižní Moravě uskuteční další ročník Antifašistického letního tábora. Čekají vás tři dny plné zajímavých setkání s antifašisty a antifašistkami nejen z celé ČR a Slovenska, ale také zahraničí, spousta workshopů, přednášek a diskusí, promítání filmů, antifa párty a další věci, které byste si neměli nechat ujít, pokud se zajímáte o antifašismus. Pro zájemce se bude konat i turnaj v bojových sportech, během nějž můžete využít rad a konzultací vysoce kvalifikovaného trenéra.

Po celou dobu kempu budou k dispozici rozsáhlé informační zdroje o neonacistické scéně (lokální monitoring) po celé ČR, antifa shop a také budete moci využít kvalitní technické zázemí ke sdílení a šíření informací a zkušeností.

Pokud jste se nechali/y ovlivnit masovými médii nebo policií do takové míry, že čekáte výcvik ve vrhání dlažebních kostek a instruktáž od veteránů Al-Kajdy, tak potom vaše potřeby naplnit nemůžeme a raději zůstaňte doma.

Ubytování a stravování:

Letos je připraveno velice dobré ubytování a zázemí v příjemné lokalitě. Podle pořadí došlých přihlášek je šance na bydlení v rekreačních chatkách. S sebou si určitě vezměte vlastní spacák (karimatku). V areálu campu jsou dostupné elektrické sporáky a sprchy.

Stravování je vlastní. Příspěvek na organizační náklady a úhradu ubytování je 100,- Kč osoba/den. Pokud se zúčastníte celého campu, zaplatíte jen 200,- Kč - pátek je příjezdový den a neplatí se.

Program:

(některá z témat workshopů a přednášek)

Networking a reporty lokálních skupin - výměna informací a seznamování antifašistů a antifašistek z jednotlivých lokálních skupin - možnosti spolupráce, vzájemné pomoci a podpory. Emailová fóra, distribuce, společné akce apod.

Základy antifašistické práce - tipy zejména pro začínající skupiny a jednotlivce, kteří se cítí izolováni. Výměna zkušeností z propagace, působení ve vlastní čtvrti/městě atd.

ABC přímé akce - tipy a triky pro antifašisty a antifašistky - jak se chovat na demonstracích, jak postupovat během přímých akcí, ochránit sebe i své soudruhy a soudružky a co nejlépe dosáhnout svého.

Úvod do revolučního antifašismu - jsou AFA a další revoluční antifašisté jen omezení násilníci, jak tvrdí policie, náckové, média i někteří anarchisté, nebo se věci mají poněkud jinak?

Současný český neonacismus a jak proti němu nejlépe bojovat - co je zač nová taktika „autonomního nacionalismu“? Jaké jsou efektivní metody působení antifašistických skupin a jednotlivců? Politická ultrapravice před parlamentními volbami 2006.

Informační technologie a antifašismus - jak se co nejlépe bránit sledování emailu, jak efektivně využívat šifrování, online služby, instant messaging a další technologie.

Zbraně a sebeobrana / zbrojní průkazy - jak získat zbrojní průkaz a proč se může někdy hodit pro sebeobranu.

Přihláška:

Veškeré další informace o kempu získáte na následujícím emailu, na který také zasílejte přihlášky - pokud možno co nejdříve kvůli organizaci ubytování a dalších náležitostí. Do přihlášky - mailu, je nutné napsat odkud jsi, nějaký kontakt na tebe a dobu, kterou chceš na campu strávit. Ozve se ti nejbližší skupina AFA.

camp2005@cyber-rights.net

Přihlášky můžete zasílat také na maily lokálních skupin!
Těšíme se na vaši účast!
Vaše náměty, připomínky a vlastní návrhy do programu jsou vítány!
S revolučně antifašistickými pozdravy
Pracovní skupina Camp 2005

antifa.cz/camp

MUSIC AGAINST POLITICIANS RECORDS NABÍZÍ

HUDBA

::: MAPR-CD-01 :::
EDELWEISS PIRATEN
Pořád dole
MAP Records (CD 01) 2003
HC/Punk z Otrokovic
ČR ::: DP 161,- Kč

::: MAPR-CD-03 :::
TOY PIŠTOL' S
Prizposob sa, alebo zdochni!
Toy Pištol's 2004
Punk z Banské Bystrice
Slovensko ::: DP 120,- Kč

::: MAPR-CD-04 :::
JEUNESSE APATRIDE
Black Block' n Roll
Fire and Flame Music
Oi se ženským zpěvem z Montrealu
Kanada ::: DP 250,- Kč

::: MAPR-CD-11 :::
SUFFER
Thirteen
Samuel Records 2004
EmoHC/Melopunk
ČR ::: DP 250,- Kč

::: MAPR-CD-12 :::
THALIDOMIDE
Thalidomide
Emergency Records 2003
legendární HC partička
ČR ::: DP 200,- Kč

::: MAPR-CD-13 :::
KOHOUT PLAŠÍ SMRT
Kurnik šopa
INES a Cabaret Voltaire Records, 2004
punková partička ze severních Čech
ČR ::: DP 100,- Kč

::: MAPR-CD-14 :::
YOUNGANG
Il Santo
Spaghetti Records
anarchistický Oi z Turína
Itálie ::: DP 300,- Kč

::: MAPR-CD-15 :::
YOUNGANG
Canzoni Ribelli
Knot Records
revoluční tradicionály, benefit na AČK
Itálie ::: DP 300,- Kč

::: MAPR-CD-16 :::
RATBULL BITE
Ratbull Bite
D. I. Y. Production 2003
trash metal core z Turína
Itálie ::: DP 300,- Kč

::: MAPR-CD-17 :::
STANCING STRONG
Oro e Merda
Gold Rings Production 2004
temný a rychlý emo HC/Metal
Itálie ::: DP 300,- Kč

::: MAPR-CD-18 :::
IN THE SHIT
a world of...
Mass Productions 2003
HC/Punk z Newportu (Jižní Wales)
Velká Británie ::: DP 300,- Kč

::: MAPR-CD-19 :::
HAVOC
Havoc
ZAS Autoproduzioni 2003
klidnější emo HC/Metal
Itálie ::: DP 300,- Kč

CD prosím objednávejte pod kódovým označením (např. MAPR-CD-01) - předejdeme tak zbytečným nedorozuměním - všechna CD jsou originální, většinou vyměněná s jinými distribucemi a vydavatelstvími za CD vydanými MAPR

PLACKY

::: MAPR-P-01 ::: **::: MAPR-P-02 :::** **::: MAPR-P-03 :::** **::: MAPR-P-04 :::** **::: MAPR-P-05 :::** **::: MAPR-P-06 :::** **::: MAPR-P-07 :::** **::: MAPR-P-08 :::**

placky prosím objednávejte pod kódovým označením (např. MAPR-P-01) - předejdeme tak zbytečným nedorozuměním - placky jsou velké cca 2,5 cm v průměru, jsou barevné (většinou černo-červené) za dobrovolný příspěvek (DP) 20,- Kč

TRIČKA A MIKINY

::: MAPR-TM-01 :::
logo MAP Records - lebka

::: MAPR-TM-02 :::
Out of Control - Antifašistická akce

::: MAPR-TM-03 :::
Edelweiss Piraten - fotka partyzána

:::MAPR-TM-04 :::
Riot - Just Do It - molotov

::: MAPR-TM-05 :::
All Fascists Are Bastards

::: MAPR-TM-06 :::
PUNK alias PUMA

::: MAPR-TM-07 :::
ANTIFAS alias ADIDAS

::: MAPR-TM-08 :::
Out of Control - Antifašistická akce - foto

::: MAPR-TM-09 :::
logo Edelweiss Piraten

::: MAPR-TM-10 :::
logo - Antifašistické akce

::: MAPR-TM-11 :::
ANTIFA alias FORD

::: MAPR-TM-12 :::
ANTIFA ACTION alias LUCKY STRIKE

trička prosím objednávejte pod kódovým označením (např. MAPR-TM-01) - předejdeme tak zbytečným nedorozuměním - trička jsou vyráběna v pánských velikostech M, L, XL a v dámských velikostech XS, S, M, L - mají kvalitní gramáž, v pánských velikostech jsou k mání i s dlouhým rukávem a v dámských velikostech i tílka - potisky jsou zhotoveny sítotiskem v nejrůznějších barevných kombinacích (většinou světlejší barva na tmavší tričko) a ve dvoj až tříbarevném provedení na přední část trička (tzn. na prsa) za DP cca 250,- Kč - k dostání jsou i mikiny (obyčejné nebo klokanky s kapucou i na zip) s kombinací jendoho až dvou (menší na prsa + větší na záda) výše zobrazených motivů za DP cca 500,- Kč a 600,- Kč

TISKOVINY

::: MAPR-TC-02 :::
AKCE č. 08
červenec 2003
20,- Kč / Sk, 56 str. A4
první dvojčíslo nové AFA-FAS
tématicky věnované Iráku
a Židovství, o EU, UCK a Chile

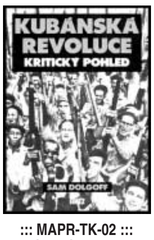
::: MAPR-TC-03 :::
AKCE č. 09
březen 2004
30,- Kč / 40,- Sk, 60 str. A4
další dvojčíslo AFA-FAS
tématicky věnované Gerilám,
o Maquistech a Sabatem

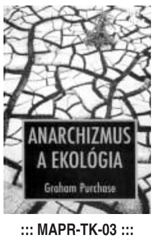
::: MAPR-TC-04 :::
AKCE č. 10
únor 2005
30,- Kč / 40,- Sk, 68 str. A4
další dvojčíslo AFA-FAS
tématicky věnované antifašismu
a polskému anarchistovi Pilarskému

::: MAPR-TK-01 :::
KRONŠTADT 1921,
Avrich Paul
AK FAS 2002
120,- Kč / Sk, 236 str. A5
povstání posádky i obyvatel
proti diktatuře bolševiků

::: MAPR-TK-02 :::
KUBÁNSKÁ REVOLUCE,
Dolgoff Sam
AK FAS 2002
120,- Kč / Sk, 220 str. A5
kritický pohled na Kubánskou revo-
luci a Castrův státní kapitalismus

::: MAPR-TK-03 :::
ANARCHIZMUS A EKOLÓGIA,
Purchase Graham
AK FAS 2002
100,- Kč / Sk, 168 str. A5
alternativní pohled na řešení
dnešní rozsáhlé ekologické krize

::: MAPR-TB-01 :::
BUĎ ZLÝ NA SVÉHO NÁCKA
Bullstreet K.
AK FAS 2001 - AK13
30,- Kč / Sk, 36 str. A5
humorné vzpomínky antifašisty
na dění v Británii 80. let 20. stol.

::: MAPR-TB-02 :::
PROGRAMOVÝ
KONCEPT AFA-FAS
v průběhu r. 2005
??,- Kč / Sk, ?? str. A5
nově zpracovaná prezentace
myšlenek revolučního antifašismu

tiskoviny prosím objednávejte pod kódovým označením (např. MAPR-TC-01) - předejdeme tak zbytečným nedorozuměním - starší Akce jsou též ke stažení ve formátu PDF na **antifa.cz** a na **fsa.anarchismus.org** je mnoho knih a brožur ve Wordu

Všechny naše produkty si můžete objednat na e-mailu **map.records@anarchismus.org**. Výhledově se také chystáme rozjet e-shop MAP Records. Jelikož některých hudebních CD máme v naší distribuci málo, pro ty, na než se nedostane, chystáme možnost stáhnout si zvolený hudební materiál z našeho webu ve formě MP3. Veškeré naše produkty jsou vám dostupné za dobrovolný příspěvek (DP), který ale musí pokrýt výrobní náklady a eventuelní poštovné či balné - v žádném případě se nejedná o výdělečnou činnost. U placek a triček vám na požádání kvůli orientaci zašleme e-mailem barevný náhled. K dostání jsou i nášivky se stejnými plackovými a tričkovými motivy. K dispozici v naší distribuci (vetšinou bez požadování DP) bývají i aktuální série právě zhotovených anarchistických a antifašistických samolepek či plakátů. V naší nabídce můžou být i jiné (v tomto nabídkovém listě nezveřejněné) produkty - některé nemusí být zrovna aktuálně na skladě nebo vyrobeny, některé už můžou být vyprodány - nejsme komerční firma, ale anarchistické vydavatelství a distribuce - bližší nabídka - viz e-mail.

OBJEDNÁVEJTE NA NAŠEM E-MAILU: MAP.RECORDS@ANARCHISMUS.ORG

Antifašistická akce (AFA), pracovní skupina Federace anarchistických skupin, členské sekce Mezinárodní asociace pracujících (FSA-MAP)

ANTIFA.CZ

kontakty

webové rozcestníky

FSA.ANARCHISMUS.ORG

::: AFA-FAS-MAP :::

kontakty na regionální skupiny

Federace anarchistických skupin / AFA - Praha
e-mail: afa-praha@anarchismus.org
telefon: 604 900 663
poštovní adresa: BOX 5, 150 06 Praha 56

Federace anarchistických skupin / AFA - Brno
e-mail: fsa_brno@anarchismus.org
e-mail: afa-brno@anarchismus.org

Federace anarchistických skupin / AFA - Zlínsko
e-mail: afa-zlinsko@ziplip.com

Federace anarchistických skupin / AFA - Jihlava
e-mail: fas-jihlava@anarchismus.org
e-mail: afa-jihlava@ziplip.com

Federace anarchistických skupin / AFA - Severní Čechy
e-mail: fas-sever@anarchismus.org

Federace anarchistických skupin / AFA - Olomoucko
e-mail: fas-olomoucko@anarchismus.org
e-mail: olomoucko@antifa.cz

Federace anarchistických skupin - Jižní Čechy
e-mail: fsa-jiznicechy@anarchismus.org
telefon: 721 649 716

Federace anarchistických skupin - Pardubicko
e-mail: fas-pardubicko@anarchismus.org

::: AFA-FAS-MAP :::

ostatní kontakty

anarchisticko antifašistický časopis AFA-FAS - AKCE!
e-mail: casopis.akce@anarchismus.org

anarchistické noviny FAS-MAP - SVOBODNÁ PRÁCE
e-mail: redakce-sp@anarchismus.org

vydavatelství a distribuce FAS-MAP - MAP RECORDS
e-mail: map.records@anarchismus.org

anarchistická hudební kapela - EDELWEISS PIRATEN
e-mail: piraten@anarchismus.org

mezinárodní sekretariát FAS-MAP
e-mail: fas_intersec@anarchismus.org

anarchistický černý kříž FAS-MAP
e-mail: fsa_abc@anarchismus.org

monitoring neonacistů na webových stránkách AFA
e-mail: monitoring@ziplip.com

casopis.akce@anarchismus.org

★ Toto je **nová** e-mailová adresa (casopis.akce@ziplip.com jiz nefunguje) určená pro vaše reakce nebo připomínky týkající se grafické a obsahové stránky časopisu Akce. Na tuto adresu nám prosím zasílejte své příspěvky do nového čísla.

★ Napište článek (v nějakém textovém editoru - nejlépe **Wordu**), sežeňte si k němu obrazový materiál (nejlépe ve formátu **JPG** s kvalitou uložení **5** - kvůli komprimaci ideální pro posílání mejlem, v reálné velikosti **X cm** x **Y cm** s rozlišením **300 dpi** ve stupních šedi) a vše nám pošlete na výše zveřejněnou adresu.

★ Váš článek projde korekturou (jak po gramatické, tak po stylistické stránce), pokud si budete chtít svůj text po korektuře ještě znovu přečíst, informujte nás a my vám včas zašleme váš příspěvek zpět ke schválení. Až teprve po této (možná trošičku složité, ale nezbytné) proceduře bude váš příspěvek zařazen do obsahu časopisu.

★ Přesto vás ale všechny prosíme - čtěte si pečlivě po sobě své příspěvky a nechávejte text (v textovém editoru Word) „projet" pravopisem a odhalené chyby po sobě opravte!!! Ulehčíte nám tím spoustu práce.

★ A také se pokud možno pod své články podepisujte - anonymita nepůsobí důvěryhodně - třeba nějakou zkratkou či pseudonymem. Uvádějte též zdroje, odkud jste článek získali/y nebo při jeho psaní čerpali/y či z jakého jazyka jste ho překládali/y.

★ Redakce časopisu si též přisuzuje právo provádět výběr článků. Příspěvky nebo reakce nám můžete psát všichni, v časopise se budeme snažit otisknout vše. Je ale možné, že se z rozsahových (tudíž i finančních) důvodů nedostane na všechny. V tom případě s vámi zkonzultujeme další postup - váš článek třeba přesuneme do dalšího čísla, pokud by neztratil na aktuálnosti. Zřejmě ne moc pravděpodobným důvodem neotištění článku by mohla být jeho obsahově-ideologická nepřípustnost. Jsme anarchistická antifašistická skupina, a tudíž v našem časopise nebudeme otiskovat příspěvky oslavující například nacismus, bolševismus nebo kapitalismus! To by bylo možné pouze s doprovodným komentářem.

★ Předem vám děkujeme za vaše příspěvky a pište!!!

AKCE!
Časopis Antifašistické akce

map.records@anarchismus.org

★ Veškeré inzerované produkty MAP Records si můžete objednat na výše uvedené **nové** e-mailové adrese. Napište nám zároveň i své připomínky a návrhy a pokud máte zájem s MAP Records jakkoliv spolupracovat či se jinak podílet na její činnosti.

★ U veškerých cen produktů MAP Records uváděných v distribuci se jedná o tzv. dobrovolné příspěvky (DP) odběratelů, jejichž výše slouží pouze k pokrytí nákladů na výrobu (+ ev. poštovné či balné), v žádném případě se nejedná o výdělečnou činnost.

music against politicians
map records

redakce-sp@anarchismus.org

★ Tiskový orgán Federace anarchistických skupin, členské sekce MAP.

ANARCHISTICKÉ NOVINY
Svobodná Práce

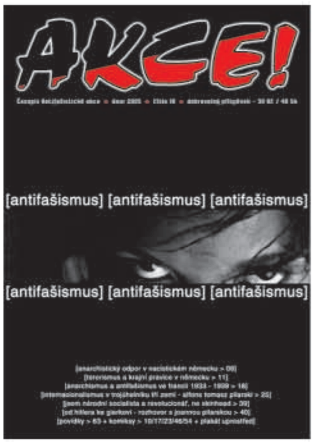
NAŠE PROPAGAČNÍ MATERIÁLY

(ČASOPISY, BROŽURY, TRIČKA, MIKINY, NÁŠIVKY, PLACKY, SAMOLEPKY, PLAKÁTY...)

můžete sehnat přes všechny naše kontaktní adresy nebo také přímo v

INFOCENTRUM, Sochařská ul., Praha 7
EMERGENCY RECORDS, Chvalova ul., Praha 3
MAXIMUM UNDERGROUND, Jilská ul., Praha 1

[předchozí čísla]

[akce č. 10 – únor 2005]

[akce č. 09 – březen 2004]

[akce č. 08 – červenec 2003]

ANTIFAŠISTICKÁ AKCE

FAS★MAP

Federace anarchistických skupin

MUSIC AGAINST POLITICIANS RECORDS

http://www.antifa.cz ● http://www.fsa.anarchismus.org